Sandra Chastain

Loveswept

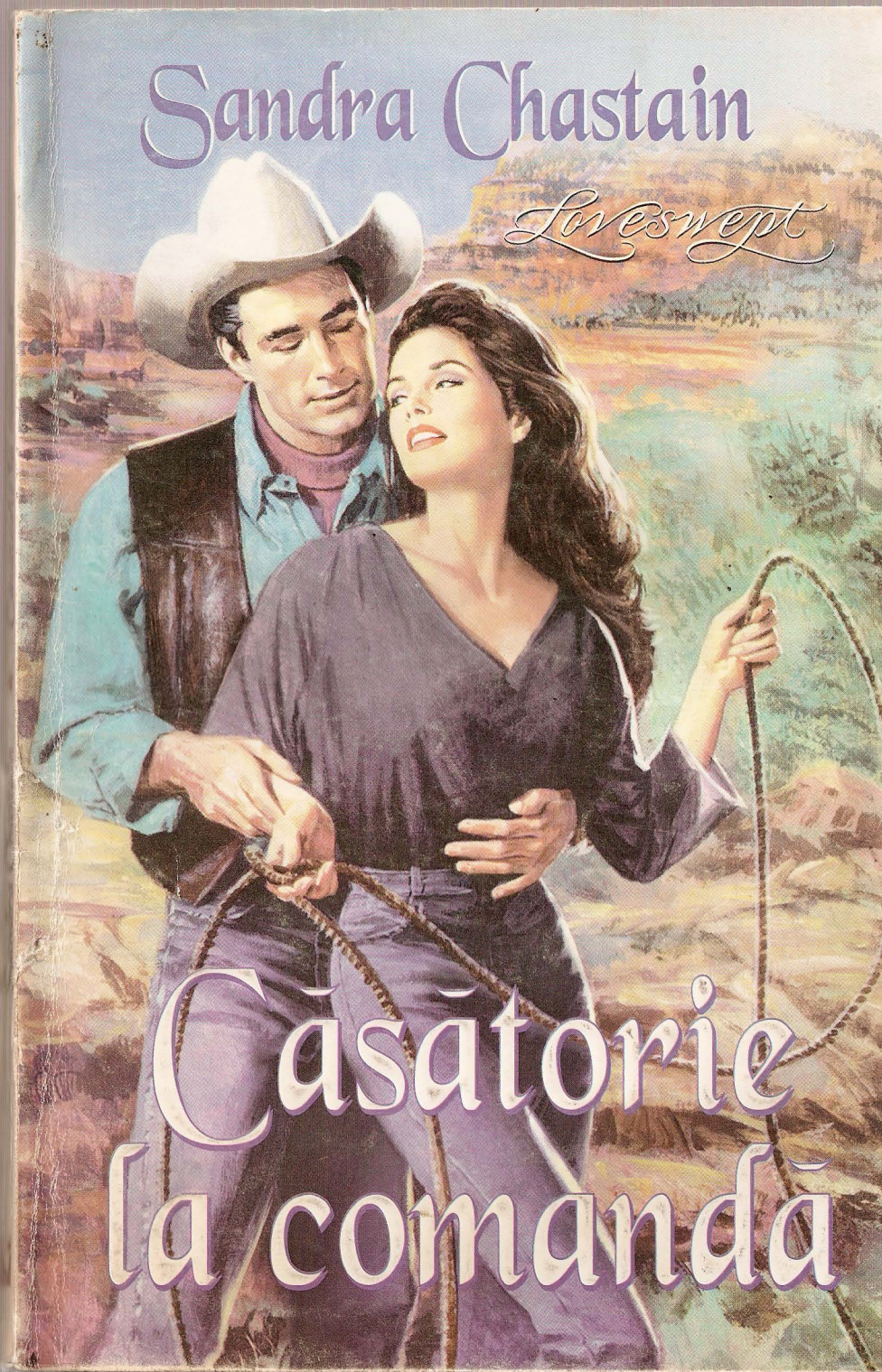

Căsătorie la comandă

ISBN 973-95057-2-7

Unu

Rusty Wilder își scoase prăfuita pălărie de cowboy și o lovi de coapsă în timp ce intra în aeroportul din Salt Lake City. Avea nervii întinși la maximum din cauza întîlnirii ce avea să urmeze cu Cade McCall.

Întîrziase și nu era deloc sigură că făcuse o alegere înțeleaptă. Primise o serie de răspunsuri la anunțul dat. Mulți dintre solicitanți, în mod evident nu erau genul de bărbat pe care-l căuta. Au fost eliminați din start. Solicitase o agenție de detectivi din Salt Lake City pentru investigarea celor trei posibilități rămase. Cade McCall, bărbatul cu care se întîlnea acum, era cel mai bun dintre cei care răspunseseră.

Rusty respiră adînc, scurt. Îi era frig, chiar în aeroportul încălzit. Știa că senzația de gheață pe care o avea în stomac venea de la îndoiala obsedantă că face, poate, o greșeală. Juca la cea mai mare loterie a vieții sale. Din afară părea să fie o femeie dură, independentă, dar în adîncul sufletului era speriată de moarte.

Tot ce știa sigur era că e martie, început de sezon în creșterea animalelor la ferma Silverwild, cînd fermierul numără viteii născuți în timpul iernii trecute și face planuri pentru anul care vine.

Achiziționarea unui taur nou, importat din Africa, ar schimba viitorul cirezii. Și dacă întîlnirea de azi mergea bine, va avea și un soț lîngă ea, să schimbe viitorul fermei.

Dacă trăia Walt Wilder, Rusty era sigură că ar fi dezaprobat gestul fiicei lui de a da un anunț ca să-și găsească un bărbat. Dar Rusty știa ce face. Ei da, cu zece ani în urmă o mulțime de bărbați erau dispuși să se însoare cu fata lui Walt Wilder, iar acum chiar mai mulți erau dornici să se însoare cu văduva lui Ben Middleton.

Dar nici unul dintre ei nu corespundea criteriilor ei. Silverwild era ferma ei și intenționa s-o administreze în felul ei, fără intervenția nimănui – nici chiar a unui soț. Tatăl ei îi spusese destul de des că nu va fi niciodată o regină a frumuseții, dar ar putea să fie cel mai bun fermier din zonă. Îl crezuse în ambele privințe, chiar dacă el se îndoise de ea la sfîrșit. Ei

bine, îi va arăta. Le va arăta tuturor.

Pe patul de moarte, Walt Wilder o rugase pe Rusty, unicul său copil, să-i promită două lucruri. Primul era să se mărite cu asociatul lui, Ben. Al doilea, să facă copii.

Rusty încercase să-și țină promisiunile. Totuși, căsătoria fusese o greșeală. Ben a încercat să-i fie un soț adevărat, dar n-a putut niciodată să vadă femeia din ea sau să-i acorde drepturi egale în conducerea fermei. Pentru Ben, Rusty fusese mereu fata lui Walt, practic ca și fata lui. Dar partea cea mai rea pentru Rusty fusese imaginația săracă a lui Ben și faptul că ezita să riște. Căsnicia lor de optsprezece ani ținuse ferma pe loc și o lăsase pe Rusty fărăcopii.

Un bărbat ca McCall ar rezolva ambele probleme, se gîndea Rusty. I-ar face copii și s-ar interpune între ea și ceilalți fermieri, care îi desconsiderau ideile neconvenționale. Totuși, Cade McCall ar fi un simplu angajat, fără să aibă vreun cuvînt de spus în conducerea fermei.

Desigur, Cade McCall (sau unul dintre ceilalți candidați) ar fi angajat pentru mai multe treburi decît un pierde-vară oarecare. Dar ocupația ei era creșterea vitelor și încerca să vadă înțelegerea lor strict din acest punct de vedere. E adevărat, McCall e bărbat și nu un taur premiat. Dar rezultatul final e cam același. Și dintr-o dată începu să nădăjduiască. La treizeci și doi de ani, Rusty începuse să se gîndească la scadența ceasului biologic.

Oare Cade McCall ar putea s-o refuze? Poate va arunca doar o privire asupra ei şi-şi va vedea de drum. Nici măcar nu-i trimisese o fotografie şi nici nu-i ceruse vreuna. Intenţionase să fie pusă la punct la prima întrevedere, însă îngrijirea unei vite bolnave nu-i lăsase timp să se schimbe sau să-şi pună părul în ordine. Dar era poate mai bine să arate aşa cînd se vor întîlni, pentru ca el să nu-şi facă iluzii. Ştia de-acum că înfăţişarea ei nu era tocmai genul care să inspire bărbaţilor fantezii. Era prea înaltă şi prea directă. Părul roşcat era rebel, iar trupul lung şi subţire nu se prea potrivea cu idealul feminin de rotunjimi moi, dorit de bărbaţi. Ben fusese singurul ei iubit adevărat. Apoi, cam după un an de căsnicie, tulburările lui cardiace puseseră capăt rarelor momente de intimitate.

Rusty chiar nu ştia să flirteze şi nu intenţiona să înceapă acum să înveţe. Nu era necesar ca McCall să se îndrăgostească de ea, se gîndea. Nu era nevoie nici măcar s-o placă. Nu trebuia decît să fie de acord cu propunerea ei. Care zilier în putere ar lăsa să-i scape ocazia de a se însura cu una dintre cele mai bogate femei din Utah şi de a deveni posesorul a douăzeci şi cinci la sută din cea mai mare fermă de vite din stat?

Cade McCall nu. Ar putea să pună rămăşag că nu. Răspunsul la anunţul ei fusese scurt şi la obiect. Avea nevoie de o slujbă şi de un cămin pentru fiica pe care o creştea singur. În afară de asta, Rusty nu

ştia despre el decît că avea treizeci şi şapte de ani şi că era perfect sănătos. Crescuse în Tennessee şi intrase în Paza de Coastă după liceu. Fusese înrolat în California de Sud şi Washington State. După serviciul militar, reuşise să ajungă în Alaska, sfîrşind cu o slujbă la sondele de petrol.

Nu mai fusese niciodată în Utah şi nu ştia nimic despre ferme – avantaj clar pe lista lui Rusty. Fiica lui de şase ani, Pixie, era de asemenea un atu neaşteptat. Era sigură că McCall va vedea în Silverwild un loc minunat pentru creşterea unui copil.

Cade McCall n-ar refuza-o. Îi va explica totul aşa cum trebuie. Chiar şi capitolul despre copii. O să trateze în mod deschis. Cărţile mari erau toate în mîna ei, îşi reaminti. Ea era cea care controla totul.

Înghiţi cu noduri şi studie cele cîteva persoane care se învîrteau prin sala de aşteptare a aeroportului. Dar unde era el?

Făcîndu-şi loc prin mulţime, Cade McCall îşi punea aceleaşi întrebări despre potenţialul patron. Apoi ritmul de staccato al cizmelor de cowboy pe duşumeaua lustruită îi atrase atenţia. Femeia care intră în raza vederii lui era o priveliştе ameţitoare. O urmări cum se opreşte şi-şi scoate pălăria neagră şi prăfuită, îi văzu părul roşcat – o masă încurcată şi răvăşită pe umeri. Cade trebui să se abţină ca să nu ofteze tare.

Ea părea să caute pe cineva şi încă nu-l observase. Nu-i păsa. Savura ocazia de a fixa nestingherit

cu privirea fiecare părticică din ea. Ochii verzi erau plini de foc, genul care putea arde de viu un bărbat. O jachetă îmblănită de blugi se sfîrșea exact deasupra picioarelor îmbrăcate în blugi, picioare pe care le-ar invidia orice starletă din Las Vegas. Trupul lung și grațios se întoarse încet, în timp ce ea scruta încăperea.

Apoi Cade oftă. Cu siguranță, splendida roșcată nu pe el îl căuta. Femeia pe care venise s-o întîlnească avea probabil vreo șaizeci și cinci de ani și era clădită ca un camion. Avea probabil un chip bun să oprească ceasul. Nimic din roșcata aceea care ar putea să vrăjească un bărbat pe viață.

Nu contează. Cade știa că nu prea avea de ales în acceptarea unei slujbe dacă i se oferea. Gîndul îi zbură la anunț:

Văduvă din Utah cu fermă mare de vite, ofer casă și angajare permanentă, cu posibilități de avansare pentru bărbat singur, divorțat sau văduv, priceput. Contract de comun acord după o perioadă de probă de șase luni. Nu necesită experiență. Copiii sînt bineveniți.

Ăsta fusese argumentul hotărîtor. Un cămin pentru Pixie și o slujbă pentru el, fără a „necesita experiență".

Abia plătise ultima rată pentru înmormîntarea fostei soții, epuizîndu-și contul din bancă. I se părea că făcea ceea ce trebuia. Janie fusese cîndva soția lui și era mama copilului său. Avusese și niște certificate medicale de plătit, unele ale lui Janie, altele ale lui Pixie, de la ultima criză de bronșită și pneumonie. Dar ca să se mute undeva, îi trebuiau bani gheață. Era falit; și agitat ca un urs grizzly trezit din hibernare.

Găsirea anunțului păruse un noroc, deși avea suspiciuni în privința formulării. Cade bănuia că femeia își căuta un soț, chiar dacă n-o spusese. Era un alt argument că nu pe el îl căuta roșcata. O astfel de femeie n-ar avea nevoie să se scoată la licitație. Nu era o văduvă înfometată de dragoste și care să dea un anunț într-un ziar agricol, în căutarea unui soț.

Roșcata continua să privească cercetător prin încăpere. Cînd în cele din urmă privirea ei o întîlni pe a lui, respirația i se iuți în mod vizibil. Cade simți intensitatea din ochii ei, ca o legătură electrică sfîrîind între ei, așa cum un nor fulgeră lumini pe cerul nopții.

Poate că trăise prea mult timp singur. Trecuse mult de cînd o simplă căutătură de femeie nu mai stîrnise în el o reacție atît de puternică. Își simți trupul încordîndu-se, strîns ca o coardă de arcuș, ținîndu-l pe loc. Ca două animale sălbatice, precaute și suspicioase, se măsurau de la distanță cîteva momente lungi, tensionate.

Apoi ea veni spre el. Putea oare să spere? Să viseze? Ea stătea la cîțiva pași de el și totuși nu îndrăznea să creadă că apariția răpitoare era chiar acea „văduvă din Utah" a lui.

– McCall? îl întrebă în cele din urmă. Luptîndu-se cu impulsul de a se întoarce și de a o lua la fugă, ea îi oferi un semisurîs nervos și-i întinse mîna.

Cade era amețit. Ea avea o voce răgușită și intimă, care era neobișnuită, dar care i se potrivea perfect.

Făcu un pas către ea, își scoase mănușa și îi strînse mîna. Nu era nici urmă de prefăcătorie în fermitatea strînsorii ei sau în tremurul degetelor șovăielnice.

– Sînt McCall, spuse simplu.

– Sînt Rusty Wilder. Să mergem.

Cum se putuse înșela astfel? Un camion? Un chip care oprește ceasul? Uluit, părea să nu poată discerne altceva în afară de flacăra părului roșcat și de licărul de tulburare din ochii ei.

El încuviință din cap, își ridică valiza și o urmă spre ieșirea din aeroport.

– Avionul meu e acolo, spuse ea, arătînd către un elegant Cessna 152, alb, parcat în apropiere. Avea dungi roșii și cuvîntul Silverwild pe o parte, cu argintiu.

– Poți să-ți arunci geanta în spate, îi spuse Rusty, în timp ce deschidea ușa pentru pasageri. Ea trecu de partea cealaltă și urcă pe locul pilotului, recunoscătoare pentru ocupația de moment cu pregătirea decolării.

Știuse că întîlnirea va decurge stîngaci la început. Dar nici o experiență anterioară a unui interviu

pentru angajare nu o învățase cum să-l abordeze pe unul ca McCall.

Purta blugi, încălțări de lucru și o jachetă de piele ca de pilot, cu gulerul ridicat pe lîngă gît. O șapcă neagră de baseball îi acoperea capul și-i umbrea ochii întunecați, în care Rusty știa că o femeie se putea pierde ușor. Alura apăsător de rigidă ar fi putut părea neplăcută la un alt bărbat, dar la Cade McCall servea doar la accentuarea virilității unui chip tulburător de frumos.

Ceva sălbatic, neîmblînzit, vibra din adîncul lui ca sunetul ecoului într-un camion închis. Rusty simțise acest ceva în momentul în care privirile li se întîlniseră. Spre deosebire de orice alt bărbat pe care-l cunoscuse vreodată, el o privea fără să clipească și nu punea întrebări.

Fără îndoială, Cade McCall era un om periculos. Prezența lui atît de aproape în spatele ei, în cabina mică a avionului îi tăia respirația. Era prea masculin, prea intens, prea bărbat pentru o femeie fără experiență în dragoste. Era evident că el putea să rivalizeze cu ea și ar face-o – chiar să domine dacă ea i-ar permite. Cum oare să se poarte cu el?

McCall se instală în scaunul din spatele ei și o privi aruncîndu-și pălăria în spate. Rusty își îndesă o cască peste părul rebel și termină verificările pentru decolare.

– Centura? îl întrebă peste zgomotul crescînd al motorului.

– În regulă, doamnă. Dădu din cap. Tonul îi era îndatoritor, zîmbetul insolent. Rusty îl simțea urmărindu-i fiecare mișcare, dar își îndreptă toată atenția la comenzi. Luă legătura cu turnul de control, rulă de-a lungul pistei și decolă. Pe locul din spatele ei, Cade McCall părea relaxat și detașat.

– Destul de bine, spuse el, în cele din urmă. De cînd zbori?

– De la șaisprezece ani. M-a învățat tatăl meu.

– Te-a învățat bine, replică McCall cu un gest aprobator.

Rusty îi aruncă o privire scurtă ca un început de zîmbet. Apoi se enervă pe sine pentru că o mulțumise complimentul mărunt al lui McCall. Știa că pilota bine; n-avea nevoie să i-o spună un pierde-vară lefter.

Ghici că McCall își întrerupsese lauda. În mod sigur nu era grozav la conversație ieftină. Îi convenea. Nu prea avea răbdare pentru o discuție măruntă, care oricum n-ar dura mult cu un om plin de întrebări. Acceptarea era o calitate rară și, în această situație, foarte necesară.

Și lui Cade îi convenea tăcerea. Poate pentru că, în ultima vreme, nu avusese prea multe persoane cu care să vorbească, sau poate pentru că de felul său era cumpătat cu vorbele. Se mulțumea să aștepte. Cînd femeia va fi gata să vorbească, o va face.

Colegii lui de muncă îl găseau distant. Era numai precaut cu încrederea acordată. Fusese trădat

de oamenii la care ținuse cel mai mult, tatăl său – primul care l-a abandonat, Janie – ultima care a plecat. A jurat atunci că nu va mai ține la nimeni și la nimic.

Cade nu luase în seamă faptul că dragostea unei fetițe poate sparge zidul pe care-l construise în jurul său. Dar așa se întîmplase, și ea îl făcuse pe Eugene, bucătarul echipei de la sonde, parte din viața lor. Cînd Cade îi lăsase în urmă, chiar pentru scurt timp, îi fusese mai greu decît se așteptase.

Deși soarele apunea, mai atîrna încă deasupra orizontului. Unde luminoase aurii și trandafirii întîrziau deasupra munților ce păreau dinți negri cu vîrful alb. Zburau de aproape douăzeci de minute. În sfîrșit, femeia se întoarse spre el.

– Acum sîntem deasupra întinderii fermei Silverwild, McCall. Poți vedea vitele dedesubt, cele albe. Sînt Charbray.

– Sună ca un vin franțuzesc.

– Nu te înșeli prea mult. Vitele Charbray provin din încrucișarea dintre Charolais, o vacă de origine franceză, cu un taur Brahman.

– Un fel de unire între Paris-Franța și Paris-Texas. Interesantă idee. Ca noi doi, se gîndi Cade, făcînd o grimasă. De ce să vrei să încrucișezi o creatură urîtă cum e Brahman-ul cu altceva?

– A, dar Brahman-ii sînt mai rezistenți la arșiță, datorită glandelor sudoripare bine dezvoltate. Aspectul e neimportant aici, la Silverwild. Sîntem interesați

numai de produsul final, despre care ar trebui să vorbim înainte de a ajunge acasă. O să folosim acest timp să trecem în revistă scopurile noastre comune.

Cade își ridică bărbia și aruncă o privire peste aripa avionului la peisajul sterp de sub ei.

– Scopuri comune? Anunțul nu spunea nimic despre scopuri-comune sau de alt gen. Ce fel de interviu este ăsta?

– Nu e tocmai un interviu, McCall. Sînt... anumite lucruri pe care trebuie să le știi.

– Da, cum ar fi ce fel de locuință ne oferi, fiicei mele și mie, și de ce avem nevoie de contract? Dacă-mi fac treaba, mă plătești. Dacă nu, scade biletul de avion din salariu și concediază-mă.

Nu știa nici el de ce era atît de tăios. Femeia avea dreptul să poarte acest interviu oricum voia. Erau banii ei. O nevoie perversă de a-i zdruncina calmul îl zgîndărea. Se uită spre ea și încercă un zîmbet.

„Nu-l lăsa să ajungă la tine, Rusty, își spuse ea. E jocul tău. Tu stabilești regulile. Numai să nu te uiți la el cît timp i le expui".

– Nu-mi place să pierd timpul, McCall. Îmi place să iau cea mai bună hotărîre de la început. În cazul de față, pari destul de potrivit. Aparențele pot fi înșelătoare, desigur. Slujba va prezenta anumite cerințe fizice care ar putea să-ți pară neobișnuite. Vreau doar să știi care ar fi posibilitățile viitoare ale angajării tale.

Ar fi putut să o creadă calmă, dacă n-ar fi fost

încordarea din voce și licărul de nesiguranță din ochi. Tot nu-i explicase încă exact natura acestor „cerințe fizice neobișnuite" și Cade nu-și putu împiedica imaginația s-o ia razna.

Dădu din cap, forțîndu-se să se concentreze asupra peisajului, în locul rotunjimilor generoase ale bluzei ei de flanel.

– Înțelegerea presupune și un control fizic? întrebă în glumă, uimindu-se pe el însuși cu această întrebare.

Rusty îi aruncă o privire scurtă, speriată, apoi se uită departe.

– Nu. Dar e important pentru planurile mele.

Cade nu se considera un bărbat căruia să i se potrivească tachinările de societate, iar această discuție despre un control fizic era mai mult decît insinuantă. Putea paria că pulsul ei era la fel de stîrnit ca și al lui. Totuși, un astfel de autocontrol la o femeie era lucru rar.

– Te asigur, domnișoară Wilder, că mă aflu într-o condiție fizică perfectă. Mi-am făcut o verificare luna trecută.

– Știu.

– Știi? De data asta Cade nu-și putu controla reacția. Ce înseamnă asta? întrebă direct.

– Înseamnă că te-am verificat înainte să-ți trimit biletul, McCall. Ai o fiică de șase ani, cu o deficiență bronhică cronică, dar sănătatea ta e perfectă.

Totuși nu adăugase că era important pentru

planurile ei să se asigure că afecțiunea copilului nu era rezultatul unei slăbiciuni ereditare pe linia McCall.

– Și sînt doamna Wilder, spuse. N-am purtat niciodată numele soțului meu.

– N-ai purtat niciodată numele soțului, dar ești doamnă, nu domnișoară, zise el sec. Cel puțin nu ești una dintre acele feministe pornite împotriva bărbaților.

– Dimpotrivă, domnule McCall. Sînt foarte feministă. Dar sînt și realistă. Problema nu e dacă îmi plac sau nu bărbații. Angajarea este un acord de afaceri, pur și simplu. Dar trebuie să fie un aranjament care să permită realizarea planurilor mele. Vreau să fiu corectă. Voi face tot posibilul să văd că îți oferă la fel de mult, cît îmi oferă mie.

– Doar de curiozitate, cum ai obținut fișele medicale confidențiale?

– Chiar n-am idee. N-am întrebat. Pur și simplu am angajat o persoană de meserie în obținerea unor astfel de informații.

– Și ce altceva mai știi despre mine?

– Știu că soția ta a murit după o convalescență îndelungată, produsă de abuzul de alcool și de consumul de droguri. Știu că ești îndeajuns de responsabil ca să-i fi plătit toate cheltuielile medicale și funerare, deși te părăsise cu aproape șapte ani în urmă. Prostesc, dar admirabil. Loialitatea e o trăsătură rară. Mai știu că nu erai conștient că ai o fiică pînă la moartea soției. Și știu că ești falit. Așa e?

– Chiar așa. Dar încep să cred că știi ceva ce eu nu știu. Cînd o să aflu și restul poveștii? De fapt, ce anume te aștepți să scoți din asta?

– Plănuisem să aștept pînă ajungem la fermă ca să-ți explic toate detaliile, dar presupun că nu contează. Mai devreme sau mai tîrziu, trebuie să știi.

– Ce să știu, doamna Wilder? Motivul obscur, misterios pentru angajarea mea? Pun rămășag că mi l-am imaginat deja, dar nu sînt sigur că e legal.

Ceea ce mă aștept să obțin, se scăpă ea, întorcîndu-se spre el surprinsă, este un soț temporar, Cade McCall. Rusty se auzi și se sperie. Nu mergea așa cum plănuise. Pe unul ca el poți să-l arunci în aer, că tot n-ar reacționa.

După o tăcere lungă se strădui să-și recapete stăpînirea de sine și să spună calm:

– Plănuisem să discut termenii angajării după ce ai fi văzut ferma. Credeam că ar fi un moment mai favorabil.

Un soț? Poate că expresia lui Cade să fi rămas neschimbată, dar reacția interioară a fost de neîncredere totală. Singurul comentariu a fost observația forțată:

– Deci, Eugene avea dreptate.

– Eugene? Cine e?

– Eugene e prietenul lui Pixie, bucătarul echipei, cel care a găsit anunțul dumitale. Deodată atmosfera deveni încărcată. M-a avertizat că e posibil să fie așa. Continuă, doamna Wilder, spune-mi și restul.

Nu cred că pot să aștept pînă termini turul.

Nu prea putea. Incapacitatea de a-și controla răspunsul la întrebarea lui îi distrusese calmul și tonul de afaceri al discuției. Ca o adolescentă orbită de dragoste îșI dăduse la iveală planul și acum părea o proastă. Ei bine, n-avea de ales, trebuia să continue.

– O să am cîteva pretenții de la tine, spuse în grabă. Odată căsătoriți, ești liber să vii și să pleci, atîta timp cît îți amintești că ești un Wilder și te porți ca atare.

– Un Wilder? Toată tensiunea care mocnea ascunsă se aprinse dintr-o dată și erupse. Cade se ridică puțin, își țuguie buzele și țipă răspunsul, silabisind cuvintele, tăios: Nici gînd, doamnă șef. Numele meu este McCall și va fi și al dumitale dacă ne vom căsători, ceea ce pare, trebuie să spun, foarte puțin probabil în acest moment. Chiar dacă îți accept propunerea, am un copil căruia îi trebuie o mamă, nu un lider al fermierilor. În plus, urmă încordat, îmi place să beau, să joc poker și să fac dragoste din cînd în cînd. În ce fel de termeni intenționezi să formulezi contractul ca să țină seama de nevoile mele personale?

Cade nu se deranjă să adauge că renunțase la aceste distracții ca o consecință a divorțului.

– Poate c-ar trebui să vezi întîi Silverwild, înainte de a încerca să clarificăm punctele delicate, spuse Rusty încet.

Neluînd în seamă tăcerea încordată, ea schim-

bă direcția, rotindu-se deasupra munților, către sud. Cade McCall era un om greu de înțeles. Nu spusese nu, dar nici nu părea receptiv la ideea căsătoriei.

Dar nu asta și voia? O perioadă de încercare de șase luni, în care să pună la punct detaliile și să hotărască dacă este sau nu căsătoria un avantaj reciproc?

Pînă acum, cea mai puternică obiecție a lui Cade era în problema schimbării numelui. Ei bine, poate că merită sacrificiul. Rezerva de bani i se micșorase de cînd cumpărase taurul cel nou, dar în afară de ea și de directorul băncii nu mai știa nimeni. Și cîteva însămînțări plătite bine alese pentru taur ar schimba totul.

Pînă cînd ceilalți fermieri vor trece peste șocul produs de noul ei taur, ea și Cade ar avansa în punerea la punct, după dorința ei, a aspectului intim al planurilor de viitor. Adevărul era că nu conta care era numele lui sau cel trecut pe certificatul de căsătorie. Odată căsătorit cu Rusty Wilder, Cade McCall ar deveni și el un Wilder, indiferent că ar recunoaște-o sau nu.

Hotărît lucru, McCall era surprinzător. Nu părea să fie un pierde-vară tipic sau un vînător de zestre. Se aștepta ca el să prindă avantaje personale. Nu știa care ar fi acestea. Știa totuși că pentru a-i ține piept lui Cade McCall va trebui să negocieze pe față. Fără șiretenii, fără vicleșuguri femeiești – astfel de manevre nu fuseseră niciodată stilul lui Rusty.

– Știu că pare o propunere imposibilă, McCall, dar, dacă ai răbdare pînă după masă, cred că voi putea să te conving că Silverwild îți va satisface toate nevoile.

– Da? Trebuie să fie interesant.

Nu luă în seamă aluzia din vorbele lui.

– Dacă te uiți în jos, o să fac un tur de jur împrejurul întinderii fermei și o să-ți faci o idee despre ce o să-i ofer bărbatului pe care-l aleg. Și ai dreptate, nu e de la sine înțeles că tu vei fi acela. Poate că nici nu poți să îndeplinești condițiile din contractul meu.

– O, ba pot să le îndeplinesc, doamna Wilder. Atîta timp cît ești gata să oferi tot atît cît primești. Problema este dacă accept eu.

Avionul se clătină doar o secundă, dar Cade simți o imensă mulțumire că-i frînsese din nou rezerva de nepătruns. Chiar dacă părea rece ca unul din vîrfurile înzăpezite de sub ei, tot așa păruse și muntele Sfînta Elena pînă a erupt. Apoi toată regiunea de nord-est îi simțise dogoarea.

– Încă ceva în legătură cu care ai dreptate, doamnă, adaugă el într-o doară. Aparențele pot fi înșelătoare. Dar pasiunea? Ea nu poate fi niciodată mascată perfect. Abia aștept masa – și să aflu cum intenționezi să-mi satisfaci nevoile.

Doi

Ea veni ca o umbră în spatele lui, în curtea interioară.

– Ei bine, atît cît ai văzut din fermă este sau nu la înălțimea așteptărilor tale?

– Nu am nici un fel de așteptări, răspunse Cade sincer. Dar chiar dacă aș fi avut, nu mi-aș fi imaginat niciodată așa ceva. Crezuse că e singur pînă o auzise vorbind. Îl supăra să fie luat pe neașteptate; se întîmpla rareori. Femeia era tulburătoare, nu numai pentru liniștea sa sufletească, dar și pentru simțurile sale.

Din momentul în care privirile li se întîlniseră, la aeroport, tensiunea crescuse. Planul lui Rusty de a-i arăta ce avea de oferit nu schimbase nimic. Zbu-

raseră deasupra casei, anexelor şi cirezilor de vite care păşteau. Ea aterizase pe o pistă particulară ce se întindea de-a lungul reliefului plat şi se sfîrşea cu un hambar care adăpostea avionul şi cîteva piese din utilajul fermei. Se urcaseră într-un jeep care-i aştepta şi Rusty Wilder condusese repede, dar cu îndemînare, spre casa cu tencuiala albă.

Soarele în amurg aprinsese ţiglele roşii de pe acoperiş, dîndu-le aceeaşi nuanţă învăpăiată ca părului lui Rusty. Înconjurase casa în formă de potcoavă şi oprise chiar în curte. Pentru cîteva momente se uită ţintă la volan, se destinse şi îşi trosni degetele, înainte de a se lăsa pe spate şi de a scoate un suspin adînc.

Soarele căzu în spatele munţilor, în depărtare, ca şi cum s-ar fi lăsat o cortină. În martie aerul era încă rece şi, din cauza lunii acoperite de o pătură de nori, cerul nopţii devenise de un negru încins.

– Am ajuns, McCall.

Asta fu toată conversaţia ei. Cade dădu din cap şi o urmă înăuntru. O femeie durdulie şi căruntă, identificată drept Letty, îl conduse pe scara din mijloc la etajul superior şi apoi în jos, pe coridorul cotit, la stînga.

– Sînteţi în aripa pentru musafiri, îi explică ea. Camera lui Rusty e în partea opusă a curţii, în aripa cealaltă. După ce-l măsură cu o privire lungă pe Cade, zîmbi şi încuviinţă din cap. Îi spuse că masa va fi servită peste douăzeci şi cinci de minute şi îl

lăsă singur.

Ar fi putut să-i spună că, în calitate de solicitant al unei slujbe la fermă, nu se aştepta să fie invitat la masă cu proprietara, dar el nu însemna doar mîna de lucru. Dădea o probă pentru rolul de soţ.

Cade îşi permise să se întrebe, preţ de cîteva clipe, ce anume avea de gînd Rusty Wilder. Genul de experienţă pe care îl căuta ea nu putuse fi specificat în oferta de slujbă. Şi nu dădea amănunte de verificat. Doamna Wilder şi-ar asuma un risc calculat. Sau ar vrea o demonstraţie.

Gîndul acesta îi punea sîngele în mişcare şi refuza să se lase îndepărtat. Cade îşi simţi trupul cum începe să reacţioneze. Singura femeie pe care o cunoscuse îndeaproape se căsătorise anul trecut. Pînă acum, crezuse că a pus punct acestui capitol din viaţa lui. Oftă.

Nu era prin apropiere nici un morman de zăpadă în care să se arunce. Ar trebui să facă un duş rece. Apoi se va uita puţin prin geantă. Eugene îi făcuse bagajul şi, cunoscut fiind gustul pestriţ al bucătarului, conţinutul lui putea face seara mai interesantă.

Baia era dotată cu cadă şi cu duş. Alese duşul, dorindu-şi ca apa să fie rece şi jetul puternic. N-a fost dezamăgit. Un aparat de ras electric era băgat în priză şi el îl folosi. Se întrebă dacă fusese pus acolo pentru el sau dacă nu-l lăsase vreun fost locatar.

Cînd se întoarse în dormitor, găsi pe pat o pereche de pantaloni de lucru închiși la culoare și o cămașă cu dungi, lucruri noi, pe care nu le mai văzuse. Era sigur că Eugene nu mersese atît de departe.

Cade ridică de pe pat cămașa și pipăi țesătura moale – scumpă, străină. Femeia nu glumise cînd îi spusese că îi oferea o angajare cu privilegii speciale. Îl cumpăra. Și Cade McCall nu era de vînzare, cum nu fusese nici altădată. Se va întreține singur, pe sine și pe Pixie – într-un fel sau altul.

Cade își goli valiza și oftă ușurat. Eugene alesese bine. Găsi o cămașă albastră și niște blugi curați. Singura concesie făcută formalității era o pereche de pantofi negri, lucioși, pe care-i cumpărase de la tîrg înainte de a pleca.

În timp ce-și încheia ultimul nasture, păși afară pe veranda ce înconjura etajul al doilea al casei. Era frig afară, dar el era obișnuit. Avea nevoie de asta. Din depărtare se auzea mugetul slab al vitelor, care nu se mai vedeau. În jurul stîlpilor creștea viță sălbatică; făcea probabil flori frumos colorate și cu aromă dulceagă, atunci cînd vremea se încălzea. În curtea închisă de sub balcon se auzea susurul apei dintr-o fîntînă arteziană. Acest gen de lux părea deplasat pe fondul peisajului sterp pe care-l văzuse în Utah.

Parfumul scump folosit de femeia ce stătea în spatele lui era și el deplasat.

Rusty nu vorbi. Capacitatea ei de a păstra tăcere era descurajantă. Nu mai cunoscuse niciodată o

femeie care să nu simtă nevoia de a umple un gol stînjenitor pălăvrăgind. Aceasta doar aștepta. Dar îi simțea privirea în spate. Nu vedea cu ce era îmbrăcată și lupta cu impulsul de a se întoarce.

După o tăcere lungă, spuse:

– Silverwild e impresionant. Soțul dumitale trebuie să fi fost un magician dacă a făcut toate astea în mijlocul deșertului.

– Tatăl meu a făcut-o, și a fost mai mult decît atît. A trăit pentru ferma asta – și pentru mine, desigur. Singura lui dezamăgire a fost că n-a avut decît un copil.

– Presupun că voia un băiat ca moștenitor.

– N-a spus niciodată așa ceva. Nu cred că s-a îndoit vreodată de capacitatea mea de a rezolva orice trebuie rezolvat.

Dar se îndoise, recunoscu ea în acea părticică ascunsă a sufletului pe care reușea să o reprime în cea mai mare parte a timpului. El nu fusese sigur că o deajuns de puternică să-i continue visul. De aceea îl luase pe Ben ca partener, pregătindu-l să preia totul. Nu-și dăduse seama că Ben era propria sa umbră. Ea înțelesese, dar nu putuse niciodată să se opună dorințelor tatălui ei. Se căsătorise deci cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vîrstă decît ea, pentru că așa voise el. Bineînțeles, nu se așteptase ca Ben să facă un infarct în primul lor an de căsnicie și să-și petreacă anii rămași, ca invalid certăreț și neputincios.

McCall era în același timp poruncitor și tulburător. Atît de diferit de soțul ei în comportament și caracter. Cade McCall era propriul său stăpîn și ea știa că, deși l-ar putea cumpăra, n-ar reuși niciodată să pună stăpînire pe el.

– Letty va servi masa peste cinci minute, McCall. Să nu întîrzii. Letty nu permite nimănui. Nu te-aș sfătui să ți-o faci dușman.

Cade auzi un foșnet de mătase, apoi liniște.

Își trecu degetele prin păr. Ea avea dreptate. Ar fi trebuit să se întoarcă și s-o salute. Această îndărătnicie era în același timp copilărească și înjositoare. Fusese intervievat pentru o slujbă, o slujbă care-i oferea un cămin copilului său. Nimic mai mult. Ea îi dăduse șase luni ca să hotărască dacă va fi permanent sau nu. Fără îndoială, nu era obligat să se însoare cu ea. Nimic nu era mai bine plătit decît slujba la sonde, dar niciodată nu însemnase prea mult pentru el să fie un om bogat. Dacă la fermă nu mergea, avea cel puțin un loc bun pentru Pixie, cît el și-ar căuta altceva.

Peste cîteva minute urmărea sunetul vocii lui Rusty dînd instrucțiuni lui Letty. O găsi în sala din mijlocul casei care forma curba interioară a structurii în formă de U. Canapele mari, de culoarea laptelui, înconjurau căminul de piatră masivă, în care trosnea un foc roșiatic, pe alocuri portocaliu.

Ea stătea în umbră, iar mireasma parfumului ei îi stîrni simțurile din nou. Chiar mai înainte de a se

uita de-a binelea la ea, Cade avu convingerea că ar fi trebuit să renunțe la masă complet. Avea o agitație în măruntaie de parcă ar fi înghițit otravă.

Ea avea părul prins cu niște piepteni argintii. Rochia era largă și lungă, în genul pe care o femeie din insule l-ar fi putut purta după venirea misionarilor. Cu guler înalt și mîneci lungi, era făcută să ascundă. Cu toate acestea, imaginația era mai stimulantă decît orice expunere completă. Cade hotărî imediat că toaleta doamnei Wilder era cel mai provocator veșmînt pe care-l văzuse vreodată. Sclipitoare, culoarea era în aceeași nuanță cu a părului purtătoarei, culoarea focului. Ca niște oglinzi micuțe, niște paiete erau prinse în dreptul umerilor și al bustului. Fiecare mișcare reflecta licărirea a sute de flăcări care se întindeau spre el cu fiecare respirație a ei.

– Deci, care este înțelegerea, doamnă Wilder? întrebă el.

– Nu încă, McCall. Întîi masa. Apoi afacerile.

– Știi ceva? Nici dracu' n-ar putea să stea lîngă dumneata și să mănînce înainte să i se spună despre ce e vorba.

– Eu cred că tu poți. Cred că poți să faci orice-ți pui în cap, McCall.

Se întoarse și-l conduse într-o sufragerie care era doar o idee mai mare decît sala anterioară. Spera să pună între ei o distanță destul de mare care s-o ajute să-și controleze emoțiile devastatoare.

O masă lungă de lemn negru, care ar fi putut

servi pentru o duzină de persoane, fusese pusă pentru ei doi, cu cîte un tacîm la fiecare capăt. Un candelabru de alamă arunca în cameră o lumină difuză.

Cade aruncă o privire la decor și zîmbi. Ea nu risca nimic. Nu avea de gînd să-i explice nimic, pînă cînd nu era pregătită, și știa să se apere.

Îi trase scaunul și așteptă pînă se așeză. Cînd îi atinse umerii cu mîinile, fu recompensat cu o tresărire ușoară, urmată de o nemișcare totală și un „Mulțumesc" neutru.

La celălalt capăt al mesei, Cade își despături șervetul și așteptă pînă ce din bucătărie apăru Letty cu supiera.

– E frumoasă rochia – sau ce este, spuse el și începu să mănînce. Paietele par să-ți dea foc.

Ea nu răspunse. Nu știa ce să spună. Era primul bărbat întîlnit care n-o venera. Și recunoștea că rochia de un roșu portocaliu fusese o încercare perversă de a-i zdruncina calmul. Dar nu putea ști sigur în ce măsură reușise, pentru că el era expert în a-și ascunde emoțiile.

O salată ușoară urmă supei.

– Nu ești chiar cum mă așteptam, admise Rusty în cele din urmă, în timp ce li se schimbau farfuriile.

Cade își ridică ochii. Simțea, chiar de la celălalt capăt al mesei, o anume agitație în atitudinea ei. Înfățișarea senzuală și comportamentul reținut păreau să se contrazică, și el se întrebă dacă nu cumva emitea și el aceleași semnale divergente.

– Da? Raportul are lipsuri?

Lipsesc detalii despre ce fel de om ești, putea să-i spună. Lipsea și partea despre cît de greu îi va fi și cît de nesigură se va simți în prezența lui.

Friptura în sînge, cu garnitură de legume, fu diversiunea de care se folosi Rusty pînă cînd reuși să-și adune gîndurile rătăcitoare și să răspundă:

– Nu, raportul era aproape complet. Acum e rîndul meu. De ce ai răspuns la anunțul meu?

– După cum mi-ai spus, zise el, privind cum friptura e urmată de un fel de budincă presărată cu scorțișoară, întîi masa, afacerile mai tîrziu. Apropo, doamnă, o măguli pe Letty în timp ce-i umplea paharul cu vin, ești o bucătăreasă grozavă. Mîncarea dumitale o depășește cu mult pe cea cu care sînt obișnuit.

Letty nu încercă să-și reprime zîmbetul aprobator.

– Mulțumesc, tinere. Pari să ai nevoie de mîncare bună. Ești prea slab. Nu erai bine hrănit acolo, în pustiu?

– Alaska nu e toată un pustiu, doamnă. Nu primim mîncare ca asta, ca tehnicieni la sonde. Eugene, bucătarul nostru, e specialist în fasole, șuncă și pesmet. Nu prea are imaginație și – aruncă o privire spre Rusty – cu siguranță nu se prea pricepe nici să stimuleze conversația la masă.

– Hm! pufni Letty, uitîndu-se ascuțit la Rusty. Cred că e un progres să mănînci cu cineva care pare

să fi uitat ce înseamnă conversația elegantă, ca să nu mai vorbim de educația aleasă.

– Letty! Servim cafeaua în birou.

– Da, doamnă, spuse Letty, pe un ton de servitute exagerată. Dar dumneata – se aplecă și-i șopti lui Cade la ureche – strecoară-te mai tîrziu în bucătărie și-o să-ți las o bucată zdravănă de plăcintă în frigider.

– Plăcintă înghețată, fără îndoială, spuse el, făcînd cu ochiul.

– Nici gînd, scumpule. E proaspătă, cu mere. Letty se opri și se uită la Rusty. Lui Willadean îi plăcea cel mai mult, înainte de...

– Willadean? zise Cade, neputîndu-se abține. Numele care-i scăpase îl făcu să zîmbească cu toată fața, fără să se poată controla. Această roșcată, model de autocontrol, chiar se numea Willadean? Atunci îi mai dădea o șansă.

– Letty, cafeaua, spuse Rusty tăios.

Cade îi făcu cu ochiul lui Letty și o urmă agale pe gazdă în camera cu lambriuri, unde o găsise mai devreme. Focul se stinsese. Dincolo de ușă, o pendulă bătea ora șapte. Cineva aprinsese luminile, dînd la iveală o cameră, în același timp masculină și confortabilă. Într-un colț era un birou de stejar supradimensionat, înțesat de hîrtii. Un corp alăturat biroului adăpostea un computer mic, cu imprimantă.

El ridică o sprînceană.

– Computer?

– Sînt hotărîtă să fac din fermă o activitate modernă și eficientă, McCall. Trebuie să fie așa. Concurența e aprigă. Sorții ne sînt potrivnici. Nu e destulă apa utilizabilă în regiune și e o luptă permanentă pentru ea între fermieri. Trebuie să știu unde mă aflu și cum se prezintă ferma în orice moment.

– Și poți?

– Ce să pot?

– Să ții piept concurenței, să te împotrivești sorților?

Rusty nu-și putu reține un oftat.

– Uneori. Alteori nu.

– Care e problema?

– Nu că fac vreo diferență, dar dacă accepți propunerea mea ești îndreptățit să știi. Seceta ne-a învățat să ne schimbăm metodele. Luptăm cu reglementările guvernului, cu criza de mînă de lucru, cu prețurile mari, cu vremea.

– Cam aceleași probleme am și eu ca tehnician la sonde – vremea, concurența, întreținerea – dușmani universali ai cîștigului și succesului.

– Totul se poate schimba dacă noul program de înmulțire produce o vacă de carne rezistentă la secetă, așa cum preconizez.

– Vaci rezistente la secetă? Ce faci – încrucișezi vite cu cămile?

– Aproape. După cum am pomenit în timpul zborului, am cumpărat un taur nou, din Africa. Este primul din noua linie experimentală de vite care pot

trăi fără apă mai multă vreme.

– Chiar crezi că o să meargă?

– Concurența nu crede. „Și nici directorul băncii", ar fi putut adăuga. Turnă cafeaua și îi oferi lui Cade o ceașcă. Cum ți se pare?

– Sincer, vreau mai multe informații. Cînd o să ajungem la lămurirea problemei „de ce-l angajez pe Cade McCall"?

– Bine. O să încerc să-ți explic. Cel puțin rezolvăm chestiunea esențială, înainte să cădem de acord asupra contractului.

– Și care e chestiunea esențială?

– Serviciile deosebite pe care ți le cer, Cade.

– M-ar interesa să aflu mai multe. Credeam că problemele de natură războinică s-au stins, odată cu secolul XIX. Nu sînt un răzbunător plătit. Nu știu nimic despre creșterea vitelor și n-am o lețcaie. Deci ce-aș putea eu să-ți ofer?

Ea sorbi din cafea și, încruntîndu-se, își îndreptă privirea spre ceașcă.

– Nu prea știu cum să încep.

– Începe de la anunț. Rămăsesem cu impresia că ești pur și simplu o văduvă care trebuie să angajeze mînă de lucru. Apoi am aflat că vrei unul pe care să-l ferchezuiești și să-l iei de bărbat. Evident, acum, cînd te cunosc, nu mi se mai pare verosimil. Probabil te puteai căsători cu oricine ai fi vrut. Ce vrei de fapt de la mine?

Rusty se lupta cu tremurul degradant al genun-

chilor. Puse ceașca pe masă și se întoarse cu spatele la bărbatul care stătea atît de aproape de ea. Nu era prea tîrziu pentru a da înapoi. Putea pur și simplu să-i completeze un cec și să-i spună că s-a răzgîndit. Orice raționament o îndemna să facă așa. Fiecare dintre emoțiile ascunse îndelung venea să-i îndepărteze rezervele.

– Copii, McCall. După o perioadă rezonabilă, vreau să-mi faci copii.

Înghițitura de cafea pe care Cade tocmai o luase i se opri în gît, undeva dincolo de coardele vocale, în zona traheei. Copii? Luase în considerare faptul că ea poate vrea un bărbat, sau „serviciile" unui bărbat, dar astfel de gînduri dispăruseră atunci cînd ochii i se opriseră asupra ei. Femeia asta ar putea să atragă bărbații așa cum un fagure atrage un urs flămînd.

Ea se întoarse, făcînd un efort să-i înfrunte privirea.

– Înțelegi, McCall? Vreau copii, mai mulți copii, cît mai repede posibil.

– De ce? De data aceasta nu era nici un fel de prefăcătorie în asprimea vocii.

– Răspunsul e simplu: Silverwild este viața mea, așa cum a fost și pentru tata. Nu pot s-o las nimănui după moartea mea. Am fost singură la părinți, iar fostul meu soț nu putea să aibă copii. Vreau moștenitori – moștenitori legali, legitimi. Pentru asta am nevoie de un soț.

– De ce eu?

– E puțin mai complicat. Din anumite motive, pe care nu le mai menționez acum, nu e nici un bărbat potrivit în ținut. N-am nici timp, nici dispoziția necesară să caut în altă parte. Localurile pentru persoane singure și agențiile matrimoniale sînt pierdere de timp.

– Dar însămînțarea artificială? Cred că un crescător de vite ar fi mai mult decît dispus să adopte un astfel de procedeu.

– Ai dreptate. În mod normal, aș face-o. Dar însămînțarea artificială ia timp, e scumpă și nu întotdeauna de încredere. În plus, ar fi greu de păstrat secretul. Să dau un anunț pentru un bărbat pe care aș fi putut să-l testez în mod discret, ca posibil soț, mi s-a părut mijlocul cel mai eficient de a rezolva problema.

– Mai rece, mai impersonal decît să te oferi cuiva pe care-l cunoști, înțeleg, admise el. Alegînd un străin, un ignorant în materie de fermă, obții ceea ce vrei fără să pierzi controlul. Dar cum poți să știi sigur că pot să fac copii?

– Nu pot. Investigația nu mi-a confirmat decît că ai un copil deja și că ești un individ sănătos. Nu ai deprinderi rele și nici nu ești legat de vreun loc sau vreo persoană. Totuși, din cauza riscului, am luat în considerare și această posibilitate. Încheiem un acord preliminar că lucrăm împreună șase luni. Dacă la capătul celor șase luni nu sînt însărcinată, o să-ți

dau o anumită sumă și o să întrerupem colaborarea.

– Șase luni. Nu e prea mult timp ca să arăt ce pot, nu-i așa?

– Am treizeci și doi de ani, McCall. Eu nu prea am timp.

– Și dacă peste șase luni ești însărcinată, ce se întîmplă atunci?

– Ne căsătorim. La nașterea copilului, îți dau un sfert din Silverwild. Desigur, voi continua să administrez ferma așa cum știu eu. După ce apar mai mulți copii, divorțăm în mod discret și cumpăr înapoi partea ta. Vei fi un om bogat.

– Ce se întîmplă dacă nu rămîi însărcinată?

– Îți plătesc o sumă netă de zece mii de dolari pentru serviciile tale și îți ofer găzduire pînă cînd îți aranjezi altceva.

– Înțeleg. Și chiar înțelegea, într-un mod nebunesc, dar logic. Nu crezuse nici o clipă că ea era atît de indiferentă în privința acestei înțelegeri cum pretindea. O femeie indiferentă ar căuta și ar adopta un copil sănătos pe care să-l crească de la naștere, pentru a-i fi moștenitor. Dar această femeie voia să aibă propriul copil, și nu unul, ci mai mulți. În felul ăsta se trădase. Copilul trebuia să fie carne din carnea ei, sînge din sîngele ei. Îi înțelegea planul. Dar nu-i înțelegea dorința.

Janie nu-și dorise niciodată un copil. Probabil nu știuse că era însărcinată atunci cînd îl părăsise, dar în toată perioada în care Pixie crescuse, ea nu-i

spusese niciodată nimic despre fiica lor. Crezuse mereu că libertatea era mai importantă pentru ea, decît tatăl copilului ei. Acum nu mai era sigur.

Cade văzuse în Janie o femeie puternică. Se întrebă dacă îi fusese rușine să-i spună adevărul atunci cînd se îmbolnăvise. Pixie trebuie să fi fost tot ce avea atunci și n-ar fi putut să renunțe la ea. Jenată, Janie tăinuise nașterea lui Pixie. Lui Cade i se părea că o înțelesese pe Janie mai bine în moarte, decît în viață.

Dar cu Rusty Wilder părea că nimic nu e de ascuns. Oricît de șocant putea să pară, ea vorbise deschis despre planurile ei. Acum, cu lumina focului conturîndu-i silueta, Rusty aștepta liniștită, în timp ce el medita la ceea ce-i spusese. Cu siguranță ea se așteptase ca el să trateze în dolari și în cenți, să ceară concesii speciale, să formuleze pretenții. El nu făcu nimic din toate astea.

Își îngădui să se gîndească la propunerea ei, cîntărind argumentele pro și contra, încercînd fără succes să șteargă imaginea care-i umplea mintea – imaginea lui făcînd dragoste cu femeia atît de ademenitoare din față.

Cu lumina focului în spate, Rusty vedea clar chipul lui Cade. Expresia nu i se schimbase. Singurul indiciu al luptei dinlăuntrul lui era privirea intensă. Și McCall era un om realist. Simți că îl respectă din ce în ce mai mult. Dar nici acest lucru nu făcuse parte din planul ei. Trebuia să fie un aranjament de afaceri,

pur și simplu.

– Și Pixie? întrebă el cu o voce care nu trăda proporțiile sforțării de a-și controla tulburarea.

– Fiica ta?

– Da, fiica mea. A mai avut o mamă care a abandonat-o. N-am intenția să încep o relație care lasă o portiță de scăpare fără să mă asigur că se va încerca orice mijloc de reușită.

– Pentru asta avem acea perioadă de probă de șase luni.

– Și ce se întîmplă după șase luni, dacă nu cădem de acord pentru a face un aranjament permanent?

– Ce vrei. Poți să pleci, poți să păstrezi slujba și una dintre anexele casei sau să nu ne mai lege nimic. N-o să-ți cer să te descurci cu copilul. Nimeni n-o să știe ce s-a întîmplat.

– Nu. Pot să-ți spun de pe acum că n-o să fiu de acord cu asta. Învăț să fiu tată pentru copilul pe care-l am deja. Dacă o să mai am și alții în viitor, intenționez să fiu lîngă ei. Deci, dacă voi fi din nou soț, în interes de afaceri sau altfel, nu va fi un aranjament temporar.

– Nu poți să vorbești serios.

– Ba da. Și mai e o condiție la care să te gîndești, doamnă Wilder. Nu e ușor să trăiești lîngă mine și, din cîte am văzut, nici cu dumneata nu e mai simplu. Poate nu acum, dar o să vină o vreme cînd o să mă însor ca să-i ofer fiicei mele o viață mai

bună, dar n-o să am niciodată copii cu o femeie care nu mă dorește, așa cum o doresc eu. Dacă nu e dragoste, mai bine să nu fie nici sex.

– Nu înțeleg ce spui, McCall.

– Să vorbim mai clar, Roșcato. Știi că am un copil. Ce îmi oferi, din punct de vedere personal? Cu alte cuvinte, ce asigurări poți să-mi dai că merită să renunț la libertate ca să mă însor cu dumneata?

– Ți-am spus deja că, după nașterea copilului, te fac asociat la Silverwild. O să duci o viață pe care altfel n-ai cunoaște-o niciodată.

– Va fi copilul nostru, doamnă Wilder. Și nu la bani mă referam.

O privea cu atîta intensitate, încît ea aproape simțea reacția lui fizică. I se încordaseră mușchii gîtului. El făcu un pas și se întinse să pună ceașca de cafea și farfurioara pe polița de cedru neșlefuit de deasupra umărului ei drept.

Ea tresări.

Cînd el își retrase mîna, vîrfurile degetelor atinseră ușor umărul ei, alunecară în jurul brațului, de-a lungul spatelui, pentru a-i înconjura ferm gîtul. Cînd cealaltă mînă a lui îi prinse încheietura, trupul ei avu o tresărire involuntară. Focul din spate nu era nimic în comparație cu văpaia arcuită peste golul acum atît de nesemnificativ dintre ei.

– Ce... ce faci, McCall?

– Fac și eu o investigație, doamnă Wilder. Chiar dacă nu-mi place să fiu împins la căsătorie, o s-o

fac dacă e bine pentru copilul meu. Dar, drace, trebuie s-o doresc pe femeia aceea. Și trebuie să mă dorească și ea. Și o să-mi dai chiar acum niște garanții că ceea ce simțim este așa de puternic cum cred.

– Nu înțeleg. Vocea îi fusese o șoaptă ce abia putu fi auzită din cauza bătăilor sălbatice ale inimii și pulsului infernal.

– Nu, cred că nu. Dar să știi, Roșcato. Nu mă vînd ieftin. Nu cred că raportul detectivului tău e complet. Trebuie să știm amîndoi pentru ce plătim.

Trei

Lui Rusty i se tăie respirația.

Cade o întoarse cu fața spre lumină și o trase spre el pînă cînd sînii ei îi atinseră pieptul. Îi simțea bătăile inimii și respirația neregulată.

Jarul din cămin se schimbase în prisme luminoase, reflectate în rochia ei și în tulburarea ochilor verzi. Degetele i se strecurară în părul ei care, în loc să fie aspru cum indica culoarea, era moale, delicat ca mătasea. Cînd Cade își trecu mîna prin el, ca un pieptene, avu senzația de scurtcircuit.

Cu mișcări încete, mîngîietoare, își purtă vîrfurile degetelor pe fața ei. Îi scoase agrafele și privi șuvițele lungi, roșcate, revărsîndu-i-se pe umeri.

Rusty reacționa cu intensitate. Recunoștea căutătura înfometată din ochii lui Cade. O privea țintă așa cum muncitorii de la fermă priveau fetele de la oraș în timpul tîrgului de vite. Nu înțelesese pînă acum dorința primară care nutrea acest fel de expresie – acum o simțea și ea. Cade McCall îi transformase ființa în nisipuri mișcătoare, fără formă și fără substanță. Senzația era amețitoare. Inspira adînc, întretăiat.

Știind că era în pericol să piardă controlul situației și al propriilor emoții, Rusty închise ochii și rupse legătura de foc dintre ei. Indiferent cît de plăcut era să savureze aceste senzații, nu-și putea permite s-o facă... în condițiile impuse de el. Era timpul să se retragă și să-l facă să înțeleagă cum se vor desfășura lucrurile. Nu mai jucase niciodată un astfel de joc. Va încerca acum. Își înclină capul, deschise gura, șovăitoare, și-și umezi buzele cu limba.

Cade își spuse că nici un moment n-a intenționat s-o sărute. Dar cînd ea se lipi de el, ceva lua foc în adîncul ființei lui și, pe neașteptate, el îi luă cu asalt buzele, limba, gura întreagă. Trupul i se modelă după cel al femeii care-l atrăsese ca un magnet de cînd o văzuse prima oară, la aeroport.

Ea nu se retrăgea. Gemea încetișor, așa cum toarce o pisică, și își înfigea unghiile în spatele lui, sporindu-i intensitatea dorinței. Brațele ei îi cuprinseră gîtul. Cade o simți vibrînd. Fiorul îi străbătu brațele și se opri în degetele care cereau mai mult decît

se gîndise el să ofere. Își lăsă mîna să alunece în jos pe spatele rochiei de mătase și simți rotunjimea dosului ei, în timp ce cealaltă mînă, făcută căuș, mîngîia, obraznică, sînul rotund și moale.

Cade oftă. Chiar și aerul pe care-l respira era aprins. Femeia îl ardea de viu.

Deodată, Rusty își smulse buzele dintr-ale lui și îl privi. Ochii aceia învăpăiați străluciră încrezători, triumfători.

– S-ar spune, șopti ea cu voce slabă, că am trecut testul, McCall. S-ar spune că mă dorești. Ce crezi?

Brațele îi alunecară din jurul gîtului lui pe pieptul agitat, oprindu-se în dreptul buricului, ajungînd apoi la locul unde-i putea măsura cel mai bine dorința.

Rusty știa că roșise. Ochii păreau indiferenți, dar erau larg deschiși sub privirea lui severă. McCall avea dreptate în privința dorinței. Cu toată imaginația ei bogată, nu-și închipuise niciodată o astfel de reacție față de un bărbat. Din momentul în care pusese ochii pe Cade McCall, fiecare privire, fiecare cuvînt ațintaseră pîlpîirea focului ce ieșise la iveală abia atunci cînd el o strînsese în brațe.

Dar flacăra se întețise, scăpînd de sub control cînd o sărutase. Planul simplu, să-l facă s-o dorească, eșuase. Îl dorise ea în schimb. Doamne, cum îl dorise! În anii de căutări și de revoltă ai adolescenței, în opt ani de așa-zisă căsnicie, nu simțise nici o fărîmă din dorința pe care sărutul lui Cade McCall o

stîrnise în ea.

Cîtva timp nu fu în stare decît să se uite lung la ea. Apoi un început de zîmbet îi lumină fața și scoase un oftat lung de satisfacție, în timp ce încuviință din cap. Dacă se întrebase vreodată că are de-a face cu un înger sau cu o vrăjitoare, acum nu mai avea îndoieli.

– Ai dreptate, doamnă Wilder. Am spus că, în ruptul capului, n-o să fac dragoste cu o femeie pe care n-o doresc. S-ar putea să n-o fac nici dacă o doresc. Dar un om realist ca dumneata trebuie să recunoască ceva. Aici atracția e reciprocă.

„Reciprocă? E copleșitoare", se gîndi Rusty. Intensitatea sentimentului nu scădea. Îi fusese aproape imposibil să pună capăt sărutului. Voia mai mult. Acum încerca să-și ascundă neliniștea și tulburarea, ocolindu-l pe Cade și trecînd în spatele biroului.

– Sincer vorbind, McCall, sînt de acord că n-ar fi dezagreabilă acuplarea, dar sînt alte lucruri mai importante.

„Acuplarea?" Cade se cutremură. „Acuplare" era cel mai bun cuvînt pentru ce fuseseră gata să facă. El vorbise despre a face dragoste, dar se înșelase. Orice fusese între ei era pură pasiune animalică, și el fusese atît de aproape de a o avea, pe cît fusese ea de a se da. Dar Rusty se retrăsese, iar el era încă sub influența sărutului.

– Lucruri mai importante, repetă. Dar se pare că nu-mi vine nici unul în minte în acest moment.

Rusty trebui să recunoască faptul că nici lui McCall nu-i venea mai ușor decît ei, să-și restabilească controlul asupra propriilor reacții fizice. Cel puțin nu se prefăceau. La drept vorbind, nu se așteptase la atîta franchețe din partea lui. Nu era obișnuită nici să-și dezvăluie propriile sentimente. Toate astea o depășeau.

În ciuda bravadei pe care o afișa, Rusty era prea speriată pentru a rămîne în preajma lui Cade McCall. Îi demonstrase punctul ei de vedere, dar confruntarea îi lăsase un freamăt sălbatic în stomac, inima bătînd nebunește și sîngele pulsîndu-i în vine fierbinte ca lava. Dintr-o dată, cel mai important lucru fu să găsească un loc ferit, unde să-i îngăduie agitatei inimi să se potolească. O porni spre ușă, încercînd cu disperare să găsească un pretext pentru această fugă, dar o zări pe Letty, rămasă cu gura deschisă, pe hol. De cînd era acolo oare?

Expresia lui Letty se schimbă într-un zîmbet larg, atoateștiutor.

– Aici erați? Păreți amîndoi cam... împietriți.

Rusty îl imploră pe Cade din priviri, apoi se întoarse către chipul jovial al lui Letty.

Cade respiră adînc.

– Tocmai am ajuns la capătul unui drum greu, Letty, explică el cu o răceală prefăcută în glas. În acest moment sîntem amîndoi în situația de a suferi o frustrare înnebunitoare.

Rusty se răsuci spre el.

– Destul, McCall, rosti scurt. Nu e nici o frustrare în ceea ce mă privește. Dacă vreau ceva, caut să obțin.

– Hm! făcu Letty. Și poate cîteodată nu știi ce vrei. Mai bine-ți spun, Cade. N-am fost de acord cu ideea asta nebunească a lui Rusty să angajeze un soț. La început. Gîndeam că era o mulțime de doritori pe-aici. Nu era nevoie să dea un anunț ca să găsească un bărbat-marionetă. Letty zîmbi. Poate m-am înșelat. Poate ești exact ce-i trebuie.

– Letty! Vocea mînioasă a lui Rusty era un avertisment. Nu-mi trebuie un bărbat. Dacă încerc să fac rost de unul e numai pentru fermă.

– Sigur, consimți Letty. Dacă așa vrei să-i spui, n-am nimic împotrivă, dar mă-ntreb ce-ar zice tatăl tău despre fiică-sa care și-a pus în gînd să se mărite cu un gigolo cu sînge fierbinte.

Cade se încruntă.

– Poate că am sîngele fierbinte, Letty, dar nu sînt un gigolo.

– Nu, cred că nu ești. Dar cu siguranță nu ești așa cum se aștepta Rusty.

– Dar nici văduva nu este așa cum mă așteptam eu, Letty.

Rusty clătină din cap, exasperată, se întoarse și se îndreptă spre fereastră.

– V-aș fi recunoscătoare dacă n-ați mai vorbi despre mine ca și cînd n-aș fi aici. Încerc să fac o afacere, Letty.

– Mda, seamănă cu o afacere, de acord, observă Letty cu detașare.

– Nu contează la ce ne-am... m-am așteptat. Rusty continuă, încruntîndu-se: Scopul meu este același ca la început – un soț și copii. Rămîne de văzut dacă ai sau nu înțelepciunea de a accepta oferta mea.

Cade nu răspunse. Stătea acolo, clătinîndu-se pe călcîie înainte și înapoi. Nu zîmbea, dar Rusty simțea că în sinea sa se amuza și că era din ce în ce mai sigur pe el. Rusty nu se mai pierdea, dar nici nu-și putea recăpăta stăpînirea de sine. Dacă ar fi jucat poker, amîndoi s-ar fi ridicat de la masă.

Letty se uită de la Cade la Rusty și înapoi la Cade.

– Ce părere ai despre schimbarea numelui în Wilder, după căsătorie, Cade? întrebă cu nevinovăție.

– Letty dragă, să știi că n-am intenția să schimb nimic, nici numele, nici pe mine însumi. Căsătoria nu e încă o treabă stabilită. De fapt, nu sînt sigur că mă interesează oferta.

Rusty păru surprinsă.

– Credeam că-ți plac jocurile de noroc, domnule McCall. Pentru ce ești dispus să riști? Avere? Poziție socială? Succes?

– Parcă-mi mai amintesc de unul căruia i s-au oferit mari bogății. Se numea Faust și și-a vîndut sufletul.

Rusty fu cuprinsă de teamă. Strînse pumnii și păși către acest mire comandat prin poștă.

– Să nu mai apelăm la tertipuri, McCall. Orice aranjament permanent se va baza pe un contract scris, la care ne vom da acordul amîndoi. Dar încă n-am ajuns acolo. Avem la dispoziție șase luni ca să punem la punct detaliile. Dacă ai rețineri cu privire la perioada de probă, mai gîndește-te la noapte la propunerea mea. Dacă ceea ce îți ofer – bani, casă și o mamă pentru fiica ta – nu e o răsplată îndestulătoare pentru serviciile tale, așa să fie. Ai bilet dus-întors. Întoarce-te în Alaska și să uităm că ne-am întîlnit vreodată.

Urmă o tăcere lungă, rigidă, cît timp se priviră, înainte ca vocea lui Letty să intervină în această încordare:

– Ce tîmpenii, Willadean Wilder! Dacă vreodată doi oameni au fost făcuți unul pentru celălalt, voi sînteți ăia. Ah, ce mai copii o să aveți! Nu cred că o bucată de hîrtie poate să vă facă să dați înapoi și nu există nici un motiv pentru care să vă amăgiți singuri.

Lui Rusty i se tăie respirația. Letty avea dreptate. O simplă atingere de-a lui Cade McCall făcea să-i zboare din minte orice urmă de judecată sănătoasă. Era adevărat, el putea fi candidatul ideal la funcția de tată, dar ar fi fost un gest prostesc să-și piardă din vedere propriile scopuri din pură voluptate.

– McCall, poate că Letty are dreptate. Încep să cred că am făcut o greșeală. Poate că unul dintre

ceilalți solicitanți ar fi fost o alegere mai bună. Mă bucur că ai insistat asupra... demonstrației, domnule McCall...

– Nu știu dacă sîntem „făcuți unul pentru celălalt", o întrerupse Cade, dar ceva se întîmplă cînd sîntem împreună și nu cred că vrei să-i pun capăt în felul ăsta – fără să-i dai o șansă, nu-i așa?

– Ce vrei să spui?

– N-are nici un rost ca vreunul dintre noi să pretindă că nu-i așa. Sîntem irațională cînd sîntem împreună, prea irațională și n-are sens. Nu iese așa cum am anticipat noi. Mai bine o lăsăm pe mîine. Atunci o să hotărăști ce vrei, doamnă Wilder.

Ce voia? Asta o făcu să încremenească. McCall avea dreptate în privința comportamentului lor. Rusty cercetă expresia lui fermă. Da, înțelegea aluzia lui la cel care-și vînduse sufletul diavolului. Începea să înțeleagă că o păștea și pe ea aceeași primejdie. Nu știa cum să se ferească, nu știa nici măcar dacă voia s-o facă.

– Ce vreau, Cade McCall? Nu știu. Dintr-o dată nu mai știu nimic. Adunîndu-și ultimele fărîme de putere, își îndreptă umerii, se întoarse și ieși din cameră. Urcase deja jumătate din trepte cînd auzi vocea lui din spate:

– Dacă asta te ajută în vreun fel, Roșcato, să știi că nici eu.

Soarele se ridicase deasupra munților întunecați din depărtare și aduse cu el lumina crudă a zilei. De la fereastra sa, Cade McCall urmărea cum lumea se trezește la viață. Înspre pășuni, vitele păreau pietre de un alb murdar, încorporate într-o mare de iarbă arsă de soare, ce tremura în aerul proaspăt.

Se uită dedesubt și o văzu pe Rusty străbătînd intenționat distanța dintre casă și unul dintre grajduri. De unde era, Cade vedea pe fața ei un zîmbet, confirmîndu-i bănuielile. Ea se așeză pe gard, își duse mîna la ochi și privi spre partea din față a casei. În dimineața asta purta pantaloni de catifea verde aprins și aceeași jachetă căptușită de dril, din ajun. O eșarfă viu colorată îi prindea lejer părul la spate.

Cade sperase că un somn bun îi va readuce puțină logică în gîndurile împrăștiate. Nu se întîmplase așa. Dacă se întîmplase totuși ceva, era că simțurile îl devastau și mai tare. Crescuse agitația din vine. Numai la vederea chipului ei mîndru, întreaga lui ființă se înfioră. Tot ce-și dorea era să escaladeze balustrada și să se așeze alături de ea pe gard.

Eugene îi povestise despre bărbați care înnebuniseră de febra sălbăticiei și care, întorși la civilizație, se însuraseră cu prima femeie întîlnită. Dar Fairbanks nu era chiar în pustietate, iar el se mai însurase o dată în pripă.

Intrase în căsnicie cu visurile obișnuite, atunci cînd se căsătorise cu Janie. Fusese în Paza de Coastă, pentru prima oară departe de casă, de South Carolina, înrolat în Washington State. Era singur și bolnav. Apoi apăruse Janie. Era mai în vîrstă. Voia un bilet de ieșire din orașul care era și port la mare. Își fuseseră unul altuia adăpost în furtună, un timp. Crezuse în șansa lor împreună. Dar căsătoria fusese de la început o greșeală. Luase sexul drept dragoste. Iar ea luase uniforma drept o garanție a succesului și dorința pe care i-o inspira lui, drept genul de adorație statornică după care tînjea. Dar el trebuia să fie multă vreme plecat și Janie avea nevoie de companie. Ea nu prea avea scrupule, iar el își dădea seama de asta de cîte ori se întorcea.

După patru ani, el găsise la întoarcere casa goală și un bilet prin care i se cerea divorțul. Ea descoperise pe altcineva care să fie lîngă ea cînd avea nevoie. Nu încercase s-o facă să se răzgîndească. În schimb, părăsise Paza de Coastă și se lăsase dus în derivă de la o slujbă la alta, neîngăduindu-și să se lege de vreun loc sau vreo persoană pînă cînd, în cele din urmă, ajunsese la sondele din Alaska.

Abia peste încă patru ani aflase că Janie nu mai continuase divorțul. Era încă soția lui. Presupunea că nu primise niciodată vreo înștiințare din cauză că umblase tot timpul. Ar fi putut să nu afle niciodată dacă Janie nu s-ar fi îmbolnăvit și dacă nu i-ar fi dat

de urmă creditorii. Cînd i se aduseră facturile de la spital, le plăti. Cînd Janie muri, un străin i-o arătă pe fiica sa, Jennifer, copilul despre care nu știuse nimic.

O singură privire spre ochii mari și negri ai lui Pixie îl convinsese pe deplin că era a lui. Chiar dacă n-ar fi fost, amintindu-și cum fusese el însuși respins de toată lumea, pe cînd era un băiețel de opt ani atît de nefericit, încît pînă la urmă fugise de acasă șapte ani mai tîrziu, tot ar fi acceptat-o.

Fără să fie nici timidă și nici speriată, Jennifer cîștigă repede devotamentul lui Eugene, care o luase în grija sa, devenindu-i un fel de dădacă. Lui Jennifer îi luase mult timp pînă să devină „Pixie" și să-și facă loc în inima lui Cade. Apoi, odată cu ea, aproape murise și el atunci cînd fusese bolnavă. Ar fi trebuit să meargă deja la școală, dar nu putea din cauza bolii și pentru că tabăra era prea departe de oraș.

Eugene avea dreptate. Pixie merita o altfel de viață decît cea din tabăra de la sonde; un tată tehnician, plecat în cea mai mare parte a timpului; un bucătar morocănos purtîndu-i de grijă. Deci își lăsase la o parte sentimentele și răspunsese la anunț, anunțul care-l adusese la această fermă și la această roșcată ciudată, care îi oferea și mai ciudata propunere de căsătorie.

Dacă accepta propunerea ei, trebuia s-o facă cu ochii larg deschiși. Atracția pe care o simțea față de această femeie trebuia să fie temperată pentru a putea gîndi la rece. Factorul decisiv va fi ce e mai

bine pentru Pixie, şi nu ce vrea el. Şi singura cale de a stabili asta era să încerce să afle cît mai multe despre acest patron posibil.

Hotărît, îşi trase pe el o vestă şi o luă la fugă în jos pe scări spre bucătărie, unde Letty îl aştepta cu o ceaşcă de cafea şi o ruladă.

– Îmi închipui că nici tu n-ai să stai jos să mănînci. Rusty se comportă mai rău decît un copil de Crăciun: aşteaptă să i se trimită taurul cel nou. A ieşit...

– Pînă la ţarc, o întrerupse Cade. Am văzut-o de la fereastră.

– M-am gîndit la asta. Te-am auzit umblînd prin cameră.

Cade tresări. Petrecuse multe ore plimbîndu-se prin cameră noaptea trecută. După ce înfulecă micul dejun ieşi în curte.

În timp ce-o privea pe Rusty Wilder, gîndurile îi dansau în cap ca nişte mingi de plastic, de ping-pong, într-un aparat bingo. Ea întoarse capul încet şi întîlni privirea lui fixă, care o făcu să se încrunte.

– Nu mă aşteptam să te trezeşti atît de devreme, spuse ea.

– Puteam să cobor de acum două ore, răspunse. N-am putut să dorm. Schimbarea altitudinii, presupun. Cînd trebuie să-ţi vină drăguţul?

– Drăguţul?

– Taurul.

– A, în orice moment.

– Cît timp o să-ţi trebuiască să-ţi demonstrezi teoria despre noua însămînţare?

– Nu ştiu, recunoscu ea, îngăduind apariţia unei umbre de îndoială în ochi. Probabil prea mult. Dacă va ninge aşa de slab cum se preconizează, Silverwild poate să fie deja în primejdie înainte să pot produce rasa de vacă pe care o caut.

– Vrei să spui că e posibil să-mi pierd partea de douăzeci şi cinci la sută chiar mai înainte s-o cîştig?

– Deci, te-ai hotărît să accepţi oferta? Îşi sili vocea să rămînă calmă, să ascundă explozia de adrenalină provocată de cuvintele lui. La un moment dat, înainte de ivirea zorilor, hotărîse că un aranjament strict profesional cu Cade McCall ar fi posibil în ciuda tensiunii dintre ei. Asta ar trece odată cu... acuplarea. Acum frămîntarea era sporită de aşteptare, pentru că nu avusese niciodată o relaţie cu un bărbat atît de senzual. Trebuia să se gîndească la produsul final – copiii. Dacă între timp relaţia lor rămînea la fel de răscolitoare, ea nu i s-ar împotrivi. Din ce văzuse la oameni şi animale, ştia că, după împreunare, pofta pierea. Dorinţa servea unei necesităţi. Era temporară şi prin urmare putea fi descrisă în mod logic.

Odată ce ajunsese la această concluzie, crezuse că e pregătită să-l înfrunte. Dar nu era. Dorinţa era una, dar să se amestece în conducerea fermei nu putea să-i permită. Şi tocmai asta făcuse. Scăpase

de temerile ei, ceea ce nu se mai întîmplase. Stătea acolo, pe gard, şi încerca să se concentreze ca să observe cît de prompt îi răspunde.

– Încă nu m-am hotărît în legătură cu căsătoria. Dar dacă recurgi la înşelătorii în ceea ce priveşte oferta, cel puţin eşti cel mai corect escroc pe care l-am întîlnit. Şi – îi dezlegă eşarfa, rămînînd cu ea în mînă – cel mai frumos.

– Nu exagera, Cade. Ştiu că nu sunt frumoasă. Nu trebuie să mă măgulești. Înțelegerea nu include şi genul ăsta de minciuni.

– Dacă nu ţi-a spus niciodată vreun bărbat că eşti frumoasă – sau nu ţi-a dovedit că nu minte, ei bine, cred că sînt cîteva lucruri la care nu te prea pricepi. Mă bucur. Pentru că sînt destul de intimidat atunci cînd eşti lîngă mine.

– Cade, şopti ea, te rog, încetează. Parcă nici nu mai pot să gîndesc cînd sîntem atît de aproape.

– Ştiu, răspunse. Am şi eu ceva probleme cu asta.

– Atunci nu crezi că ar trebui să evităm să... ne mai atingem?

– Da, aşa ar trebui, consimţi el, în timp ce-i plimba eşarfa peste obraz, lăsîndu-şi degetele s-o atingă o clipă.

– Hei, vine camionul, strigă unul dintre muncitori.

Cade lăsă eşarfa şi se întoarse, ţinîndu-şi mîna posesiv pe umărul lui Rusty, ca şi cînd se cunoşteau

de mai mulţi ani, şi nu de cîteva ore.

Un camion mare, pentru vite, gonea pe drumul către grajd, lăsînd în urmă un nor de praf. Şoferul încetini, opri şi dădu înapoi pînă la îngrăditură. Cade auzi fornăitul de animal agitat al noului taur din remorcă. Zgomotul era violent, chiar mai înainte ca uşa să se dea la o parte şi animalul enorm şi roşu să fie descărcat în zona împrejmuită.

– Cu siguranţă e unul afurisit, Rusty, observă şoferul. Cît pe-aci să dărîme pe drum pereţii remorcii.

Taurul se năpusti spre gardul lateral, apoi se îndreptă încet către centrul suprafeţei împrejmuite, bătînd pămîntul cu copitele, fornăind şi mugind tot timpul, aruncînd priviri furioase spre grupul de spectatori.

Taurul avea greabănul lat, spinarea arcuită şi mare ca a bivolilor, dar partea dinapoi subţire şi păroasă. Coada lungă şfichiuia aerul şi ochii roşii imenşi aruncau fulgere în jur. Avea capul lăţit şi plat, iar coarnele curbate măsurau cel puţin treizeci de centimetri în ambele direcţii.

Cade fluieră lung.

– Ăsta e taur de Borneo, doamnă Wilder. Mergi pe frînghie şi-ţi iei şi foarfecele cu dumneata.

– Ce vrei să spui, McCall? E exact ce ne trebuie. Îi vezi cocoaşa? Acolo înmagazinează rezerve de apă, în ţesuturile care alcătuiesc ghebul. Ce dacă nu e frumos? Nu ne pasă cum arată. Prăsirea contează.

– Se poate, dar dacă aș fi una dintre vaci și aș vedea creatura asta infernală îndreptîndu-se spre mine, m-aș feri repejor din calea ei. Cum crezi că o să controlezi taurul ăsta?

– Nu e o problemă, spuse ea, mai sigură decît era de fapt. Sîntem obișnuiți cu taurii afurisiți. Asta ne e meseria. Haideți să-l potolim, băieți.

Dar o jumătate de oră mai tîrziu, muncitorii fură siliți să recunoască faptul că taurul va rămîne exact acolo unde se afla. Rusty renunță și îl însoți pe unul din cowboy la grajduri, unde izolaseră o vacă ce era gata să fete. Cade se strecură și el înăuntru, în spatele ei.

Rusty îl simți, dar nu zise nimic. Continuă să vorbească cu cel care părea să fie ajutorul ei.

– E în grajd?

– Da. Am găsit-o pe imașul din nord de azi-dimineață. Bănuiam că i-a sosit vremea și am transportat-o aici.

– Crezi că are din nou complicații, Doak?

– Mare minune dacă n-o avea. Cine s-ar fi gîndit că o să mai facă un vițel prăpădit?

– După asta, scapă de ea. N-o să fie niciodată bună de prăsilă.

– Ai chemat veterinarul? întrebă Cade.

Rusty îi aruncă o căutătură aspră, pedepsindu-l pentru întrerupere.

– Veterinar? Venirea pe lume a viteilor e o treabă zilnică, McCall. Un fermier trebuie să învețe să

țină locul veterinarului, ca să supraviețuiască.

Intră în grajd, își scoase jacheta și o atîrnă într-un cui. Își suflecă mînecile și intră în staul, oprindu-se lîngă vacă. Rusty își înmuie mîna dreaptă, pînă mai sus de cot, într-un lichid cu miros respingător.

– Dezinfectant, spuse ea în timp ce aștepta să se usuce și se apropie de vita care gemea, mîngîind-o pe pulpă cu mîna stîngă și vorbind în șoaptă.

– Cu ce pot să fiu de folos? întrebă Cade încet.

Rusty îi aruncă o privire scurtă peste umăr.

– Vrei să fii de folos? Dar eu dau ordine și tu le execuți. Fără întrebări. Ne-am înțeles?

Cade încuviință.

– Perfect. Intră în staul și ține-i capul. Nu-l lăsa jos și nu-l lăsa să se întoarcă.

Cade se strecură pe lîngă Rusty și, imitînd gesturile ei de mai înainte, își plimbă mîna pe spinarea vacii și-i vorbi încetișor, pînă cînd ajunse în partea din față a staulului.

Următoarea jumătate de oră o urmări pe Rusty, a cărei mînă pătrundea în trupul vacii și ajuta vițelul să iasă, puțin cîte puțin, între contracții. El prelua și îndeplinea instrucțiunile ei fără să comenteze. Cînd fu sigur că trebuia să fie total epuizată, auzi țipătul slab al vițelului și oftatul de ușurare și mulțumire al lui Rusty. Capul vițelului se arăta din brațele ei.

– Împinge, mămico, pleda ea, șoptind cuvinte calde de încurajare. Nici o femeie nu și-ar fi putut dori mai multă grijă decît îi oferea acestei vaci doam-

na Rusty Wilder.

Rusty avea lacrimi de bucurie în ochi, atunci cînd ridică vițelul și-l duse la căpătîiul vacii.

– Uite-o, e fetiță. Vrea să fie lîngă mămica ei.

Aceasta, sfîrșită, se întoarse și începu să lingă viteaua. Pe deasupra lor, ochii lui Rusty și ai lui Cade se întîlniră, iar el simți o anumită căldură izvorîtă din solidaritate. Zîmbiră. Și în acel moment știură amîndoi că el o să-i accepte propunerea. O astfel de femeie era mai mult decît conducătoarea fermei. Era o femeie care putea să ofere multe unui copil... și unui bărbat.

Rusty lăsă vaca și viteaua în grija lui Doak, se spălă pe mîini, neluînd în seamă hainele murdare, și își vîrî mîinile în jacheta pe care i-o ținea Cade. Pentru un moment, se sprijini de el și împărtășiră satisfacția pentru ce realizaseră. Apoi ea se întoarse și o porni înapoi spre casă.

– Diseară plec, Rusty, spuse Cade simplu. Mă întorc cu Pixie peste cîteva zile... dacă îți mențiii propunerea.

Rusty se opri și se întoarse.

– Ești sigur, Cade?

– Nu. În viața mea n-am fost mai puțin sigur de-un lucru. Dar sînt gata să încerc. Șase luni. Apoi vom vedea. Un lucru doar...

– Ce anume?

– Eu și Pixie o să locuim într-una din anexe. Nu vreau să fie dezamăgită dacă n-o să meargă.

Dacă mă vede ca pe orice alt muncitor de-aici n-o să-și facă speranțe prea mari.

– Nu, Cade. Dacă avem de gînd să ne cunoaștem mai bine, trebuie să fim mai apropiați de-atît. Letty v-a pregătit deja două camere în aripa pentru oaspeți. A fost construită inițial pentru bunica. Voia să stea separat. Lucrezi pentru mine. Nu-i nevoie ca fata să știe mai mult.

– Sper că nu facem o greșeală, Rusty.

Rusty. Era prima oară cînd îi spunea pe nume. Ea își simți inima gata să-i sară din piept. Nu știa ce să spună. În cele din urmă, zise:

– Știi că Letty se pregătește să-i poarte de grijă lui Pixie? Abia așteaptă.

– Letty?

Urmă o tăcere lungă.

– Letty și cu mine, se corectă ea, întorcîndu-se cu spatele spre casă. De data aceasta abandonă mersul ei obișnuit, cu pași mari, pentru a putea medita asupra hotărîrii pe care tocmai o luaseră. Adoptă un pas mai natural, pasul acela atît de feminin pe care nu-l poți confunda nici măcar din pricina oboselii picioarelor.

Cade își simți stomacul contractîndu-se. Era bine că pleca, Pixie va fi aici în curînd. Nu știa cît timp va fi capabil să se mențină la o distanță sigură de Rusty. Nu știa cît timp va dori acest lucru.

Afaceri, își aminti.

Relații de afaceri.

Numai că... această afacere era atracția.

Fusese angajat pentru o treabă, o treabă pentru care părea a fi expert, dacă reacția lui față de doamna Wilder era o garanție.

Patru

Ochii negri ai lui Pixie se măriră la vederea peisajului sterp și, de pe locul din spate al jeep-ului, unde stătea, ea apucă mîna lui Eugene. Eugene nu făcuse parte din înțelegerea cu Rusty. Dar Pixie îl voise lîngă ea și, ceea ce îl uimise pe Cade, el insistase să-și cumpere singur biletul. Cade nu putea decît să spere ca Rusty să găsească ceva la fermă pentru a-i da de lucru și unui bătrîn ursuz.

Doak, ajutorul ei, fusese trimis să-i aștepte la aeroport și să-i aducă la fermă. Drumul cu mașina fu lung și obositor pentru o fetiță de șase ani, care era la a doua călătorie în ultimul an.

– Unde e zăpada, tăticule? întrebă Pixie.

– În munți, Pix. A fost puțină anul ăsta.

– Păcat, șopti ea.

– Unde sînt copacii, Cade? întrebă Eugene, nemulțumit.

– În munți. Primii mormoni veniți aici au defrișat pămîntul ca să-l cultive.

– Păcat, spuse el.

– Ia ascultați, voi doi. Nici mie nu mi-e mai ușor. Știu că e altfel decît în Alaska, dar am convenit să venim în Utah și să încercăm.

– Se poate, dar credeam că pe văduva Wilder trebuie s-o „încercăm" și nu văd nici urmă de ea. Eugene mormăi în timp ce încerca să-și îndoaie picioarele lungi, în așa fel încît să încapă în locul strîmt din spate, unde insistase să stea. Mi se pare că ar fi trebuit să-și găsească timp să ne aștepte personal.

– Ar fi venit, pledă Doak, dacă n-ar fi avut o ședință a comisiei pe țară a apelor. Nu se întoarce pînă la miezul nopții.

– Ceva necazuri? se interesă Cade.

– N-a spus, răspunse Doak vag.

Înainte de a ajunge la fermă, temperatura începuse să scadă și cerul înota în nori groși, cenușii.

– Se pare că vine furtună, observă Doak, încruntîndu-se. Sper ca Rusty să ajungă înainte de izbucnirea ei.

Cade nu avea nevoie să i se spună cît de periculos ar fi pentru Rusty să aterizeze în plin viscol,

mai ales noaptea. De aceea nu comentă.

Primii fulgi mari pluteau spre pămînt cînd se văzu casa.

– Tăticule, arată ca a lui Zorro, în filme. Sînt și cai?

– Da, scumpo. E construită ca o plantație spaniolă. Și sînt și cai și vaci și cîțiva pui, răspunse Cade, în timp ce descărca valizele, preocupat acum. Unde era Rusty?

– Cade! Și ea trebuie să fie Jennifer! Letty apăru în ușă, ștergîndu-și mîinile pe șorț. Haideți înăuntru repede, înainte de a îngheța. El cine e? Se întoarse spre Eugene, încruntîndu-se dezaprobator.

– Sînt Eugene P. Manderville, răspunse cel vizat, țîfnos, și adăugă: Fac parte din familie.

Singurul comentariu din partea lui Letty fu:

– Hm.

Manderville? Cade își reținu un zîmbet. Dacă auzise vreodată numele de familie al lui Eugene, oricum îl uitase de mult.

Pixie fu instalată curînd la masa mare de stejar, în bucătărie. Letty turnă ciocolata fierbinte și servi un platou plin cu bucăți mari de baclava. De la celălalt capăt al mesei, Eugene o studia cu cea mai exigentă privire critică. Cînd ea îi oferi o ceașcă, nu-i veni să creadă.

– La dracu', femeie. Asta-i tot ce-i oferi unuia care vine de la mii de mile? Îmi dau seama că o să trebuiască să-ți fac cunoștință cu Tundra Tonic.

– N-ați umblat mii de mile, Eugene, și sîntem în toiul după-amiezii. Astfel Letty îi desființă plîngerea, apoi îi umplu ceașca cu ciocolată. În numele lui Dumnezeu, ce e Tundra Tonic?

– E ceva îmbuteliat de mine însumi, bun pentru ce te doare pe dumneata.

– Sînt sigură. Sceptică, Letty își dădu ochii peste cap. Dar poate am și eu ceva extra pentru tine.

– Așa și sper.

Ea radia cînd îi puse în ceașcă o nalbă.

Cade dădu din cap la oferta de ciocolată fierbinte. N-avea liniște. Se duse la fereastră și scrută prin ninsoarea care nu era încă abundentă, dar cădea ușor și se așternea pe locul deschis dintre casă și grajd.

– Ce face taurul?

– Greu de spus, răspunse Letty rar. Cine i-a dat numele Drăguțul chiar că are simțul umorului.

– Drăguțul? Cade nu-și putu reține un zîmbet. El îi spusese așa.

– Da, nu e drăguț deloc și are un mod ciudat de a-și alege doamnele.

– Vrei să spui că dă și el un anunț? întrebă Eugene sec.

– Nu m-am referit la așa ceva. Am vrut să spun că le preferă pe cele mai sălbatice, nu pe cele pe care i le oferă Rusty. Exact ca un bărbat. Nu știi ce-i trebuie.

Pixie își terminase ciocolata și începu să caște.

– Tăticule, mi-e cam somn.

– Sigur că da, micuțo. Eugene se ridică. Și cred că și eu o să trag un pui de somn. Sînt istovit. Unde e dormitorul, femeie?

– Eugene, n-o să iei copilul de aici. Are propria ei cameră, exact lîngă cea a tăticului ei. Vino, iubito, o să-ți arate Letty. Se încruntă spre Eugene în chip de avertisment și o luă pe Pixie de mînă. Tu poți să-ți găsești și singur vreun pat. Dormitorul comun e în spatele grajdului.

– Stai numai o clipă, începu Eugene.

– Las-o baltă, spuse Cade și se întoarse la fereastră, mulțumit că lui Pixie nu-i fusese frică să meargă cu Letty. Cred că Letty nu te place, Eugene, observă el.

– Ei bine, aici te înșeli, Cade, veni replica, însoțită de un rîs înfundat. Noi doi o să ne înțelegem de minune. Așteaptă și-ai să vezi. Cred că mă duc să văd dacă e totul pregătit în dormitorul comun. Te descurci fără mine?

– Da, e-n regulă.

Dar nu era așa. O neliniște chinuitoare se făcea simțită în stomac pe măsură ce furtuna se înrăutățea. Îmbrăcă un impermeabil pe care-l găsise atîrnat pe ușa din dos, fugi spre grajd și strigă, dînd ușa de perete:

– Doak?

Dar Doak nu răspunse. Muncitorul care aduna

fînul într-un staul ridică ochii, surprins.

– Pot să vă fiu de folos cu ceva, domnule?

– Cum ajung la hangar, acolo unde-o să aterizeze doamna Wilder?

– Cred că puteți lua camionul.

– Perfect. Cheile?

– Înăuntru.

Cade mulțumi în gînd pentru drumul bine întreținut. Ningea fără încetare, dar nici un fel de intemperie n-ar fi putut ascunde vederii indicatoarele. Deodată, hangarul se ivi în fața lui. Coborî din camion, trînti ușa și alergă înăuntru.

În picioare, la intrare, era Doak, îngrijorat.

– Femeie nebună. Trebuie să fie țicnită să încerce să aterizeze pe o vreme ca asta.

– N-ai nimic de semnalizat? întrebă Cade.

– Pe o pășune de vaci?

– Cum aterizează pe o astfel de vreme?

– În mod normal, nu aterizează. În mod normal, ar aștepta prin apropiere și s-ar întoarce după ce trece furtuna.

– Și de ce n-ar proceda la fel și azi?

– Știe că trebuie să fie aici cînd sosesc... musafirii. S-a agitat ca un fluture în plasa unui păianjen de cînd ați plecat. Nu lasă pe nimeni să-i spună nimic. Era îngrijorată, imaginează-ți, că ați putea să nu vă mai întoarceți. Dar v-ați întors. Sperăm s-o faci să-și vină în fire.

– Eu? Ce te face să crezi că am vreo influență?

– Ei bine, și-a pus rochia două seri la rînd, și n-am mai auzit pînă acum să poarte așa ceva, decît cînd mergea la oraș. Ne închipuim că exersează pentru bărbatul cel nou.

– Ea v-a spus asta?

– Nu, Rusty nu spune nimănui nimic. Dar de obicei nici nu se învîrte pe-aici, spunîndu-le taurului „Drăgușul" și vițelului „Oacheșul". Îmi imaginez că te-a adus pentru un anumit motiv, care nu e să fii muncitor la fermă. Așteaptă o clipă. Ascultă!

Îl auziră, era bîzîitul unui motor. Părea să se audă cu intermitențe.

– Ceva nu e-n regulă, spuse Cade.

– E chiar aici, deasupra, zise Doak. Iau jeep-ul și mă îndrept spre intrarea pe pistă. Poate vede luminile și mă urmează.

– Aduc și camionul. Cade urcă, porni motorul și semnaliză întruna, farurile camionului aruncînd o lumină apoasă prin ninsoarea amestecată cu ploaie.

La capătul pistei, Doak îndreptă farurile jeep-ului către punctul în care ar fi trebuit să apară avionul. Veni și Cade. După un moment încordat, auziră avionul care se apropie pînă cînd, deodată, ajunse chiar deasupra lor, și începu să coboare cu viteză.

Doak dădu înapoi, după care întoarse jeep-ul.

– Merge prea repede.

În acel moment auziră zgomotul coliziunii. Avionul își înfipse aripa dreaptă în pămînt și se răsuci,

izbindu-se de hangar.

Înainte de a ajunge Cade la avion, Rusty alunecase pe pământ. Se clătină ușor și privi în jur. Cade parcurse distanța dintre jeep și Rusty din doi pași și o ridică în brațe. Ținînd-o așa, fulgii se roteau și se prindeau în părul ei de culoarea focului, ca podoabele din pomul de Crăciun. Brusc, fulgerul lumină cerul de dincolo de casă, urmat de bubuitul tunetului.

– Am reușit, spuse Rusty uluită. Și tu la fel.

– Ești rănită? întrebă Cade, uitîndu-se lung la femeia pe care o purta în brațe.

Era rănită? Nu. Se simțea puțin cam nesăbuită și dezorientată? Da. Clipi privind fruntea lui încrețită.

– Nu, nu cred. Se pare că avionul nu prea e utilizabil acum.

Simțea brațele lui strîngînd-o și o căldură neașteptată îi îmbujoră obrajii. Ar fi spus mai mult, dar o împiedica un nod în gît. Se temuse că el n-o să se mai întoarcă și că n-o să-l mai vadă niciodată. Dar iată-l aici, strîngînd-o ca și cum nu i-ar mai da drumul. Preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva visează.

– Data viitoare nu mai ateriza. Vocea lui era mușcătoare și îngrijorată. Impulsul de a pune stăpînire pe buzele acelea despărțite cîștiga teren. Roșea, și acest lucru îi dădea o senzație de căldură.

Sub intensitatea privirii lui, Rusty își scutură capul. El îi dădea deja ordine și nu trecuseră nici zece minute de cînd erau împreună.

– N-o să aterizez dac-o să consider că așa-i

mai bine, izbucni ea, organizîndu-și apărarea. Lasă-mă jos, McCall. Pot să merg singură.

– Dacă aș fi crezut că-i așa, te-aș fi lăsat.

Cade merse înapoi la jeep și-i făcu semn lui Doak. Acesta încuviință și porni mașina, îndreptîndu-se spre casă. Cade continua s-o țină în brațe, îngropîndu-și bărbia în părul ei. Ea era liniștită, prea liniștită. Apoi începu să tremure. Cînd mașina se opri, el traversă bucătăria goală a lui Letty și urcă scările din aripa rezervată familiei.

– Care cameră?

– Prima ușă pe dreapta, reuși ea să spună.

Ar fi trebuit să lupte, să se împotrivească atitudinii lui protectoare. În schimb, brațele ei găsiseră drumul în jurul gîtului lui, iar degetele se jucau mîngîindu-l pe piele, pe sub gulerul impermeabilului. Îi plăcea cum i se ondula părul deasupra gulerului. Îi plăcea atingerea lui, mirosul lui. Încerca să-și adune puterile.

– Unde-i fiica ta? reuși să articuleze.

– Fiica mea este acolo unde-ai să fii și tu în curînd, în pat.

– În pat? De ce?

– Se odihnește. A făcut un drum lung.

Chipul lui se crispă o clipă, atunci cînd sînii ei se atinseră de pieptul lui, simțind în același timp răsuflarea caldă în dreptul cefei. Apoi, cu părere de rău, o lăsă jos pe Rusty și aprinse veioza de lîngă pat.

– Scoate-ți hainele astea ude.

Să-şi scoată hainele? Deşi lucidă, cuvintele lui i se învîrtiră o vreme prin cap pînă să se poată concentra asupra sensului lor. Rusty îşi scutură capul. De data asta mersese prea departe. Grija pentru ea după zdrobirea avionului era de înţeles, dar să-i poruncească să se dezbrace? Nu voia să se dezbrace. Cu o clipă în urmă, îi fusese cald. Acum îi era frig, pentru că el n-o mai ţinea în braţe. Se simţea ca un ecran de televizor, pălind de la imaginea în culori, la alb şi negru şi înapoi la color.

Pierderea contactului cu trupul lui o eliberase, temporar, de constrîngerea emoţiilor apăsătoare. Respiră adînc.

– Ascultă, McCall, n-o să permit să mi se ordone. Este camera mea şi sînt hainele mele. O să le scot cînd o să cred de cuviinţă.

– De data asta nu, Roşcato. Ai suferit un şoc, eşti udă şi ţi-e frig. De data asta, le scoţi cînd cred eu de cuviinţă. Ori ţi le scoţi singură, ori o fac eu.

Şoc? Da. Şoc psihic în urma presiunii mentale severe. Probabil că asta explica senzaţiile stranii pe care le resimţea. Picioarele slăbite, gîndurile confuze. Nici măcar nu putea ridica mîinile să-şi descheie fermoarul de la sahariană.

De cealaltă parte a camerei, Cade ieşi din impermeabilul umed şi-l lăsă să cadă pe podea. Se întoarse, recunoscu uşa de la baie şi dădu drumul la duş. Reveni lîngă pat, o ridică pe Rusty şi o purtă în braţe pînă la baia care era deja plină de abur.

Înainte ca ea să poată protesta, Cade îi smulsese jacheta şi cămaşa şi îi trăgea blugii în jos.

– McCall? Asta nu făcea parte din înţelegere.

– Încă n-am semnat nici o înţelegere, Roşcato, şi nu ştii asupra căror termeni o să insist. Trebuie să fac ceva să-mi cîştig existenţa. Nu sînt cowboy, ştii asta. Totuşi cred că aş putea fi foarte bun ca fată în casă.

– Nu cred să ai experienţă nici în aşa ceva, spus ea visătoare. Dar poţi să înveţi.

Poate, dar întîi de toate Cade ar trebui să înveţe să se controleze. Pe măsură ce trupul lui Rusty ieşea la iveală, îşi simţea măruntaiele contractîndu-se. Sînii ei se revărsau peste marginea unui sutien de dantelă roşie, care trebuie să fi fost menit să-l înnebunească pe bărbat. Bikinii erau în stare să-ţi oprească inima-n loc. Lenjeria părea nouă. Zîmbi. Îi plăcea femeia care purta lenjerie de mătase pe sub blugi, mai ales cînd aceasta era de un roşu aprins.

Cade înghiţi în sec, o ridică pe Rusty şi o instală sub duş.

– A, nu, McCall. Dacă tot trebuie să mă ud, atunci trebuie să te uzi şi tu. Încercînd să pară neînduplecată, Rusty se întinse şi-l trase pe Cade, uimit, sub jetul de apă.

– Hei, ascultă, începu el, îmi uzi cizmele, şi abia le-am cumpărat.

– Da? Ţi-ai cumpărat o pereche de cizme? Ea se uită în jos, spre podea. Deci aşa ai făcut. Nu

trebuia. Cred că trebuie să-ți spun că, în calitate de viitor soț, intenționez să te țin desculț și... nu, așa trebuie ținută o femeie, nu-i așa? Ei bine, nu contează, o să improvizăm ceva.

Improvizarea ei atinse culmi nebănuite, cînd Cade își dădu seama că cineva bate la ușa băii.

– Ești acolo, Rusty Wilder? Vocea lui Letty era dură ca a unui sergent de instrucție la marină.

– Sigur că sînt, spuse ea, cîntat. Cade mă dezbracă.

Ușa se dădu de perete.

– Ce face?

– Încercam s-o încălzesc, explică el. S-a izbit cu avionul de hangar și mă gîndesc că poate suferă de pe urma șocului.

– Aiurea, McCall. Sufăr de pe urma frustrării, și o să fac ceva pentru asta.

– Nu, astăzi n-o să faci nimic, spuse Letty convingător, făcîndu-i un semn cu capul lui Cade, care-i sugera că trebuie s-o ia din loc.

– Cred că te las pe tine s-o preiei, Letty, fu de acord, și ieși din baie înainte ca Rusty să-l coplesească de tot. A, Letty, unde e camera mea?

– În același loc ca asta, în cealaltă aripă a casei, răspunse ea. Și cred că e foarte bine așa. Și acum, ieși imediat, pînă nu te dezbrac și nu te bag sub apă rece la presiune maximă.

– Da, doamnă.

– Lenjerie roșie! bombăni ea, cu prefăcută spai-

mă. Niciodată în viața ta n-ai purtat lenjerie roșie. Altceva ce-ai mai făcut ca să fii pregătită pentru un soț, cît ai fost la Salt Lake City, Willadean Wilder?

Cade închise ușa dormitorului avînd un zîmbet prostesc pe față. În timp ce bîjbîia pe hol în jos, ajunse la concluzia că un duș rece nu era o idee rea. Dar mai bine-ar mai aștepta o vreme. În momentul ăsta, dacă Letty l-ar fi băgat sub apă, ar fi ieșit aburi.

Rusty deschise ochii, aruncă o privire la ceas și gemu. Soarele se revărsa pe fereastră. Abia după o clipă înțelese unde se afla: în pat, învelită cu două pături și o cuvertură.

Gemu.

Cu siguranță visase. Cu siguranță nu-și amintea ce se întîmplase de fapt.

Din noaptea anterioară, totul avea ceva supranatural. Înainte de a pleca din Salt Lake City se dusese să-și cumpere lenjerie de corp roșie, feminină. Fumase prima și singura țigară. Mersese chiar la barul aeroportului și ceruse un whisky cu apă. Apoi zburase spre casă printr-un început de furtună și zdrobise avionul. Mai mult decît atît, își amintea destul de bine că se făcuse de rîs în fața lui Cade. Cum să mai poată da ochii cu el?

– Bună. Tu o să fii noua mea mămică?

Rusty urmări sunetul vocii pînă îi descoperi sur-

sa – un copil, un copil cu ochii negri, cu o claie de păr negru ca smoala și ondulat și o gură care părea să întrebe întruna cîte ceva.

– Poftim?

Rusty știa ce spusese copilul. Sau cel puțin credea că știe. Numai că ea și Cade conveniseră ca fata să nu știe nimic despre planurile lor. El nu voia ca Pixie să fie dezamăgită, așa spusese.

– Semeni cu Glenda, vrăjitoarea cea bună, zise Pixie, solemn. Mie îmi place Glenda. Îmi place și Dorothy. Ție?

– Oz! Acolo mă aflu, declară Rusty. Am decolat de pe aeroportul din Salt Lake City și am aterizat în Oz. Singurul lucru care lipsește e...

– Pixie? Ești înăuntru?

– ...sperietoarea de ciori.

Bărbatul care-și strecurase pe ușă gîtul lung se potrivea din toate punctele de vedere cu sperietoarea aia. Nu-i lipseau decît paiele care să se iveas-că de sub pălărie.

– A, nu, spuse Pixie, urcîndu-se pe pat. Nu e sperietoarea de ciori, e Eugene. E prietenul meu. Probabil că ți-a adus niște Tundra Tonic. El îl face, știi, și e foarte bun pentru ce te supără pe tine.

Rusty închise ochii.

Cînd îi deschise din nou, ușa era larg deschisă și Letty stătea în prag, holbîndu-se la copil și la bărbatul cu înfățișare atît de ciudată.

– Iar eu sînt vrăjitoarea cea rea din vest, spuse

ea, rîzînd zgomotos. Dacă voi doi nu coborîți imediat la micul dejun, o să vă vrăjesc.

Pixie chicoti și se lăsă să alunece jos din pat. Se îndreptă spre ușă, apoi fugi înapoi și îi dădu lui Rusty un pupic pe obraz.

– Cred că o să-mi placă să locuiesc în Oz. Mulțumesc că l-ai angajat pe tăticul.

– Pixie, strigă Rusty, ridicîndu-se în capul oaselor. Cine ți-a spus că o să fiu mămica ta?

– A, i-am auzit vorbind pe domnul Doak și pe alt domn, cînd m-am dus la grajduri să văd taurul. Îmi place și Drăguțul. E simpatic. S-a înfuriat foarte tare cînd tăticu' m-a luat de acolo.

– Cam așa stau lucrurile cu secretele, observă Letty, scrîșnind din dinți în semn de „ți-am spus eu", în timp ce Pixie ieșea din cameră în pași de dans. Dar nu știu de ce-aș avea pretenția ca muncitorii să-și țină gura, atîta vreme cît voi doi nu vă feriți să vă dezbrăcați unul pe celălalt la duș, așa cum nu se ferește una de la Coyote Springs Saloon să-și arate fundul gol.

– Deci e adevărat? Chiar m-a adus Cade în brațe și m-a băgat sub duș?

– Da' cine știe? Cînd am intrat eu, erați amîndoi dincolo de paravan și tu-i smulgeai hainele de pe el. Nu era tocmai – Letty oftă teatral – comportamentul unei doamne. Deși, dacă eram mai tînără cu douăzeci și cinci de ani, m-aș fi bătut cu tine pentru el.

Rusty se ridică din pat. Era evident că el avu-

sese dreptate. Suferise un şoc teribil care o făcuse să se poarte... straniu. Cu siguranţă, Cade înţelesese acest lucru, chiar dacă Letty se distra grozav pe seama celor întîmplate.

– Letty, începu ea, cred că ţi-am explicat care sînt planurile mele în ce-l priveşte pe domnul McCall. Încercăm doar. Dacă la capătul a şase luni sînt – roşi, dar se sili să continue – însărcinată, ne vom căsători.

– Hm. Ce încercaţi?

Rusty se clătină o clipă, simţindu-şi capul neaşteptat de uşor. Şocul putea să fi fost o scuză rezonabilă pentru comportamentul de seara trecută, dar pentru cel de azi nici chiar ea nu putea să invoce aşa ceva. Îşi îndreptă umerii şi aruncă o privire la ceasul de pe noptieră.

– Zece! De ce nu m-ai trezit mai devreme?

– Ei bine, după atîta frămîntare, Cade a spus să te lăsăm să dormi.

– Nu Cade e cel care hotărăşte aici.

– Nu? Încearcă să le spui muncitorilor asta.

Rusty se opri brusc şi se răsuci spre Letty.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Taurul a scăpat de pe pajişte acum vreo oră şi Cade a organizat prinderea lui.

– L-a prins? Nu ştiam nici măcar că ştie să călărească.

– Nu ştiu ce să zic, murmură Letty, detaşată. Dar bănuiesc că perioada asta de probă o să dea la

iveală multe... lucruri. Cafeaua e pe aragaz.

– Ohhh! gemu Rusty. Se îmbrăcă repede, se spălă pe dinţi şi îşi trecu o perie prin păr. „A organizat prinderea. Ohhh!" Ce să ştie un zilier petrolist despre recuperarea unui taur? Oricum, de ce să-i îngăduie Doak să-şi asume responsabilitatea asta? Doak era ajutorul ei. De fapt, nu era tocmai asta. Niciodată nu-l numise aşa în mod oficial. Niciodată nu mersese atît de departe. Era unul din mijloacele prin care ea îşi asigura menţinerea autorităţii. Dar Cade?

Înainte ca Letty să coboare scările şi să toarne cafeaua, Rusty atacă pe uşa din spate. La grajduri, oamenii erau deja pe cai şi adunaţi în jurul lui Cade, care stătea în picioare în jeep.

– Voi cunoaşteţi zona, spunea el.

Rusty îşi făcu loc printre ei.

– Ce se petrece?

– Bună dimineaţa, doamna Wilder. Cade îi oferi un zîmbet scurt, pe care-l înlocui apoi cu o expresie gravă şi profesională.

– Ne pregăteam de plecare.

– De ce nu m-aţi înştiinţat de ceea ce s-a întîmplat?

– Pentru că nu ştiam ce s-a întîmplat. Numai Drăguţul poate să ne spună, cînd îl găsim, şi trebuie să-l găsim înainte să apuce să se îndepărteze. Doak, hotărăşte tu încotro s-o ia fiecare.

Cade coborî şi-i întinse mîna lui Rusty, care se trezi oferindu-i-o pe a ei înainte să-şi dea seama că

execută ordinele lui.

– Dar...

– Nu! spuse el în șoaptă.

După un scurt moment de surpriză, Doak își drese glasul și începu să distribuie porțiuni de teren fiecărui grup.

– Dacă îl găsiți, trageți două focuri, așteptați, și mai trageți două. Dacă e vreo problemă, trageți în rafale. Camionul o să se apropie cît se poate de mult. Înțeles?

Oamenii dădură din cap, se uitară spre Rusty și începură să se împrăștie. Rusty, incapabilă să-și mai țină gura, se întoarse spre Cade.

– Cum îndrăznești să iei hotărîri! N-ai nici un drept. Nici să mă oprești n-ai nici un drept, McCall.

Cade se așeză și porni motorul jeep-ului.

– Stai jos, Willadean.

– Nu-mi mai spune așa! Și nu stau jos dacă nu vreau eu.

– Cum vrei. Cade puse benzină în rezervor. Își reținu un început de zîmbet în colțul gurii cînd Rusty se lăsă să cadă violent pe canapea. De ce nu ai aparate de transmisie prin radio, cel puțin pentru tine și Doak?

– Pentru că... pentru că n-avem nevoie.

– Nu?

– Pînă acum nu. Unde mergem?

– Să găsim taurul.

– Ce te face să crezi că știi unde e?

Cade traversă pajiștea în viteză și urcă coasta colinei ce înconjura locul îngust, unde căzuse avionul cu o seară înainte. Rusty închise ochii și se cutremură cînd trecură pe lîngă avionul cu o aripă îngropată în pămînt și cu partea din spate înfiptă în peretele lateral al hangarului.

– Nu știu unde e, dar cred că de aici, cu dimensiunile lui, îl putem vedea. N-avem decît să așteptăm.

– Nu pot să stau aici și să aștept în timp ce oamenii mei îl caută.

– De ce nu? Nu sînt destul de buni?

– Ba da, sigur că sînt.

– Și nu e Doak mîna ta dreaptă?

– Ba da, dar...

– Dar problema e că nu prea ai încredere în el, sau ți-e teamă să-i transferi autoritatea, pentru că se poate întîmpla ca muncitorii să-și facă datoria și fără să-i supraveghezi tu?

Cade urcă pe colină cu jeep-ul cît putu de sus, apoi opri. Nu înțelegea nici el de ce era atît de aspru cu ea, poate numai de teamă că va vrea să fie ea însăși în fruntea muncitorilor.

Întorcîndu-se, își îngădui să o privească lung pe Rusty Wilder. Ar fi crezut că memoria i-a jucat o festă noaptea trecută. Ea nu putea fi nici pe departe atît de frumoasă și de înflăcărată cum o crezuse. Dar așa era, într-adevăr. Cînd avionul se izbise cu zgomot de hangar, simțise că ceva s-a rupt în el,

și-și pierduse controlul.

Oamenii cu care lucrase îl considerau distant. Dar numai el însuși știa adevărul. Sufletul îi era înghețat. Atîta timp cît refuzase să permită vreunei emoții să-l atingă, zidul de gheață înălțat de el rămăsese intact. Apoi, întîi venise Pixie și începuse să-l cioplească, iar după aceea, noaptea trecută, Rusty îi făcuse o spărtură serioasă, astfel încît topirea cea temută începuse cu adevărat.

De cîte ori se uita la Rusty, o nouă fisură apărea. Dacă Letty nu i-ar fi întrerupt, ar fi dus-o pe Rusty în pat și ar fi făcut dragoste cu ea toată noaptea. Nu era nici o îndoială în privința asta. Și ea l-ar fi lăsat. Nu se putea înșela, ea îi răspunsese la fel. Fusese copleșită de dorință ca și el. Oare explicația lui fusese corectă? Fusese ea sub influența șocului? Probabil că da. Asta era problema.

Cea mai mare parte a nopții se luptase cu ea. De ce avea scrupule cu privire la ceea ce aproape că se întîmplase? Dacă scopul pentru care era cu Rusty era să facă un copil, atunci ce-ar fi nepotrivit în a face dragoste cu ea? Ea îl dorea; n-avea nici o îndoială. Și el o dorea pe ea. Chiar și acum, trupul lui îi amintea acest lucru. Atunci, de ce?

Nu știa, și asta îl preocupa. Petrecuse pînă acum două nopți la Silverwild și nu dormise mai mult de cîteva ore cu totul. Mai devreme sau mai tîrziu, va trebui să găsească răspunsul.

Soarele era strălucitor și cald în dimineața asta.

În depărtare lucea zăpada proaspătă de pe înălțimile Wasatch Mountain. Rusty nu se putea uita la Cade. Își concentră privirea asupra zăpezii. Dacă măcar ar fi mai multă zăpadă, s-ar rezolva atîtea dintre problemele ei.

Cel puțin așa spusese cu o săptămînă în urmă.

Acum Cade McCall o silea să ia în considerare o altă problemă, una pe care el o crease, cu intervenția lui. Desigur că ea ar trebui să fie acolo, cu oamenii ei. Asta așteptau de la ea. Erau o echipă. Întotdeauna îi condusese. Ei n-ar fi comentat niciodată ordinele pe care le primeau de la ea. Le îndeplineau pur și simplu, în tăcere.

Totuși, nu se putea împiedica să se gîndească la momentul de adineauri, cînd Doak împărțise sarcinile. Oamenii vorbiseră, verificaseră, puseseră întrebări. Niciodată nu făcuseră așa cu ea. Dar asta nu însemna nimic. Se asiguraseră doar că înțeleseseră bine ce li se spusese. Aluzia lui Cade că n-ar avea încredere în Doak fusese o înțepătură fără rost. Doak știa că avea încredere în el.

– Desigur că mă pot baza pe Doak, spuse ea, rupînd tăcerea lungă.

– Dar nu-l lași să ia decizii.

– De ce te privește acest lucru, McCall?

– Acum nu mă deranjează, dar ce-o să se întîmple cînd o să porți în pîntece copilul nostru?

Rusty scoase un oftat de surpriză, în timp ce-și desprinse mîna de pe portiera jeep-ului.

– O să trec podul cînd o să ajung la el.

– Poate, fu singurul comentariu.

– Naiba să te ia, McCall, spuse ea în cele din urmă. Abia ai ajuns și deja încerci să faci ceea ce te-am avertizat în mod explicit să nu faci.

– Ce anume?

– Să preiei Silverwild. De asta mă ocup eu, și mă voi ocupa și-n continuare.

– Știu, recunoscu el și, după un răstimp lung, se întoarse spre ea cu un regret sincer în ochi. Ai dreptate. Îmi pare rău.

– Îți pare rău? La scuze nu se aștepta deloc. El încă o mai privea cu regret. În această dimineață ochii lui întunecați păreau bătrîni, foarte bătrîni, ca și cînd fuseseră martori la trecerea a o mie de ani. Era durere în ei, și poate resemnare. Ea își simți inima bătrînd repede și i se tăie respirația. Liniștea amplifică bătăile inimii pînă cînd acestea părură să se reverse peste dealuri, răsunînd ca niște tobe antice.

– Știi, noaptea trecută mi-am dorit atît de tare să fac dragoste cu tine, încît senzația devenise dureroasă. Aș fi făcut-o dacă nu venea Letty, spuse el.

– Știu.

Îi era greu să vorbească. Centrul atenției nu mai era ce se întîmpla acum, ci ceea ce se întîmplase noaptea trecută. Știuse de cînd li se întîlniseră pentru prima oară privirile, în dimineața asta, că era încă aceeași intensitate a sentimentelor între ei.

– Și n-ar fi fost bine, adăugă el.

– De ce? Doar pentru asta te-am angajat.

– Știu. Își smulse privirea dintr-a ei și coborî din mașină.

Ea îl urmări cu privirea o vreme cum urcă dealul, apoi se cățără în urma lui și-l ajunse atunci cînd el se opri, în vîrf.

– E foarte frumos, Silverwild. Înțeleg de ce vrei să dureze.

– Atunci de ce n-ar fi fost bine? întrebă Rusty din nou, uitîndu-se intenționat dincolo de dealuri, silindu-se să biruie atracția fizică copleșitoare pe care-o încerca de cîte ori erau împreună.

– Te-am dorit, McCall, și asta n-avea nimic de-a face cu accidentul. E ceva nou pentru mine.

– Mi-am închipuit.

– Cade!

De data aceasta se întoarseră în același timp. Rusty îi întîlni privirea fixă, dar o sfidă. Nu știa încotro se îndreptau, dar el era răspunsul, întrebarea, hotărîrea ei. N-o să-i permită să dea înapoi.

– Ești sigură că vrei să rămîn? Încă mai poți să te răzgîndești. Ochii i se întunecară și mai tare cînd întrebase.

Rusty încuviință. Duse mîna la bărbia lui și-și frecă vîrful degetelor de barba țepoasă. Simți o ușurare ciudată, ca și cum înălțimea munților i-ar fi redat echilibrul. O pală de aer rece îi învolbură părul pe spate.

Cade aştepta, hotărît să nu se mişte.

Degetele ei alunecară pe obraz în jos, în jurul bărbiei, şi dădură ocol buzelor. El era ca de piatră – imobil, încordat. Rusty avea senzaţia că, dacă l-ar lăsa vreodată să plece, ar fi cuprinsă de furia eliberării lui ca un foc de preerie înteţit de vînt. În josul bărbiei, de-a lungul gîtului, către deschizătura cămăşii, degetele ei înaintau, încet, ca şi cum i-ar fi măsurat puterea voinţei.

Foc, din ce în ce mai mult foc, foc mistuitor îi curgea prin fiecare nerv din corp. Nu ştia decît că e în flăcări şi că bărbatul pe care-l mîngîia era sculptat în gheaţă sub atingerea ei. Se înfioră.

Cade simţi fiorul ei. Trupul lui era încordat la maximum, autocontrolul se apropia de punctul în care va ceda. Lumina soarelui dansa în părul ei, aprinzînd o vîlvătaie care se prelingea în fiecare locşor din mintea lui. Atingerea ei era uşoară, dar el ştia că e pierdut. Era pierdut din primul moment cînd o zărise la aeroport.

Nu mai încercase acest gen de dorinţă stăruitoare. Sau, dacă se întîmplase, izbucnise în flăcări şi apoi se mistuise arzînd. Sentimentul intens nu putuse supravieţui ardorii pasiunii. Dar acum dorinţa lui sporea cu fiecare atingere. Era ca un reactor atomic fără dispozitiv de răcire, care mai devreme sau mai tîrziu, va exploda.

Ce-l reţinea totuşi?

– De ce te temi, McCall?

– De tine, de mine însumi, de noi.

Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ea. Urmărea cum i se iuţea respiraţia, cum îi tremurau buzele, cum i se măreau ochii.

– Nu face asta, Rusty. Dacă nu vrei să-mi pierd controlul de tot.

– De ce să te cruţ? Eu mi l-am pierdut deja.

Deodată el se întinse, îşi strecură coapsele între picioarele ei şi o trase spre el în timp ce-i strivea buzele sălbatic cu ale sale. Intimitatea era copleşitoare. Cu piciorul, ea îl simţi întărindu-se. O ţinea lipită de el, cu trupul arcuit în al lui, şi o zdrobea cu tăria dorinţei lui.

O dezlănţuire de senzaţii cuprinse trupul ei, în fiecare colţişor. El cerea totul, şi ea dădea totul. Cade McCall era stăpînul – stăpînul ei. Conştiinţa acestui fapt ţîşni în ea ca sunetul unui glonţ. Îşi simţi corpul întreg stînd la pîndă. Glonţ... gloanţe? Erau focuri de armă care se auzeau.

– McCall, opreşte-te.

Cade se dădu un pas înapoi.

– Ce e? Nu asta vrei?

Rusty respiră adînc şi îşi desprinse trupul de Cade.

– Ascultă, Cade, împuşcături. L-au găsit pe Drăguţul.

Ea se întoarse, încă respirînd greu, şi se îndreptă poticnindu-se către jeep.

– Trebuie să mergem acolo. Condu tu, te rog.

Eu nu cred că pot.

Cade închise ochii și încercă să-și recapete controlul. Diavolul, își zise, fiind sigur că primele suspiciuni îi fuseseră îndreptățite. Rusty Wilder era trimisul Satanei, care îi cerea deja sufletul. Pe cînd se întoarse la mașină și porni motorul, încercă cu disperare să-și amintească ce s-a întîmplat cu Faust.

La urma urmei n-avea nici o importanță. Fusese deja stigmatizat de flacăra ei.

Cinci

Pînă ce Rusty și Cade au ajuns la intrarea canionului, unde fusese găsit Drăgutul, se strînseseră toți ceilalți, inclusiv Eugene, care stătea pe o aripă camionului.

– Cum ai ajuns așa de repede, Eugene? întrebă Cade țîfnos. Doar nu știi nimic despre tauri rătăciți.

Eugene se uită de la Cade la Rusty și înapoi.

– Ei bine, poate că nu știu nimic despre vite, dar știu de elanul ăla care se învîrtea în jurul taberei. Era mereu în căutare de femele, dar îi plăcea să și mănînce bine. Cîțiva dintre noi am stabilit un pariu o dată, pe cîte femele are și cum reușește să le păstreze. Bineînțeles, dacă aveam de gînd să aflăm

cine-a cîștigat, trebuia să deschidem un cont.

Rusty deschise portiera și-și umbri ochii cu mîna. Drăguțul era undeva înaintea ei, dar din cauza intrării înguste a canionului nu-l putea vedea.

– Ce s-a întîmplat cu elanul? întrebă unul dintre muncitori.

– Și-a găsit un canion strîmt, exact ca ăsta, și a înființat o colonie de elani. Mi-am închipuit că, dacă asta a fost atît de potrivit pentru elan, trebuie să fie și pentru taur. Letty mi-a spus unde se afla canionul. Se pare că și-a găsit cîteva prietene acolo, înăuntru, zise Eugene.

– Ce părere ai, Cade? Doak, călare, dădu ocol jeep-ului.

Rusty coborî din mașină înainte ca el să poată răspunde. Se îndreptă furioasă spre unul dintre muncitori.

– Dă-mi calul tău, Joe. Băieți, voi faceți un tunel. Doak și cu mine o să intrăm și-o să gonim taurul. Voi să-l îndreptați spre fermă.

Doak se uită la Rusty, apoi la Cade, o umbră de regret colorindu-i expresia feței, o clipă.

Cade o privi pe Rusty cum aștepta, emoționată. Încuviință din cap. Ea avea dreptate. Silverwild era al ei, și avea tot dreptul să hotărască singură. Greșise cînd încercase să-i preia atribuțiile, chiar dacă o făcuse spre binele ei, ca ea să se odihnească după accident. Dar n-avea nimic de-a face cu asta. El făcuse ceea ce era obișnuit să facă – să ia greul asupra sa

– și oamenii păruseră dornici să-l asculte.

Privi cum Doak și Rusty intrară în canion, și oamenii se supuseră indicațiilor ei. Apoi se îndreptă spre camion.

– O colonie de elani, Eugene?

– Ei bine, părea că lucrurile între tine și doamna Wilder erau cam încinse. O povestioară potrivită întotdeauna calmează totul. Bine lucrat, nu-i așa? Cel puțin muncitorii nu bănuiesc nimic. Dar tot arătați epuizați. Necazuri în paradis?

– Mai rău, recunoscu Cade. Mă gîndesc că poate am făcut o mișcare greșită venind aici.

– Vrei să spui, cu viitoarea doamnă McCall?

– Exact asta vreau să spun. Trebuia să fie un aranjament de afaceri, Eugene. M-aș fi putut descurca. Se pare că ceva s-a schimbat, dar nu știu sigur ce se petrece.

– Ba cred că știi, Cade. Întotdeauna am crezut că undeva pe drum ți-ai pierdut simțul orientării. Ai trăit atîta vreme în Țara gheții și a zăpezii, că ai devenit și tu de gheață. Acum te-ai trezit în mijlocul flăcărilor și începi să te topești.

– Ce pot să fac?

– După cum văd, bătrîne, nici pe dracu'. Poate numai să te asiguri că n-o să te îneci la dezgheț.

În acel moment, Rusty și Doak se întoarseră la camion. Rusty era roșie la față și în mod vizibil necăjită.

– Ceva nu e-n regulă? întrebă Eugene curios,

ca și cînd se așteptase la înșelarea așteptărilor.

– Dacă ceva nu e-n regulă? izbucni Rusty și plesni coapsele calului cu biciușca. Taurul ăsta nu se lasă dus în nici un fel. E prea... prea înfierbîntat. N-avem decît să așteptăm pînă... termină.

Cu greu își putea stăpîni furia. Întîi de toate, sărutările lui McCall îi aduseseră senzațiile pe punctul de a exploda. Apoi intrase călare într-un canion strîmt, în căutarea unui taur care era mai excitat decît văzuse vreodată, în toți acei ani în care se ocupase de prăsirea vitelor. Drăguțul era uluitor. Era pe punctul de a trece la treabă și n-avea nici cea mai mică intenție de a permite ca cineva sau ceva să-l despartă de vacile nerăbdătoare pe care le adunase în canion.

Instinctul animalic pur, din intenția lui evidentă, întețise emoțiile ei, deja vulcanice, pînă la iminența exploziei. De zece ani ieșise călare cu oamenii ei, fără să fi avut cea mai vagă urmă de înțelegere a înmulțirii vitelor, pînă astăzi. Văzu zîmbetul atotștiutor al lui Cade și întoarse calul, îndepărtîndu-se de ceilalți ca să-și poată stăpîni sentimentele.

– Spui că Drăguțul e încins și supărat? Eugene se lăsă să alunece de pe aripa camionului și scuipă tutun pe pămîntul tare.

Doak încuviință din cap.

– Așa se întîmplă cu taurii, dar ăsta chiar e un spectacol rar. Poate că nu l-am urni nici dacă ne-ar cunoaște. N-ajungem nicăieri fără un pistol cu tranchilizant.

Cade își ridică privirea.

– Un pistol cu tranchilizant? N-aveți așa ceva?

– Ba da, dar lui Rusty nu-i place să-l folosească. E mai riscant decît crezi. Dacă pui o doză prea mare, poți să omori animalul. Dacă nu e deajuns de mare, nu faci decît să-l întărîți, și atunci nu mai poți să-i administrezi nici un antidot care să-l aducă la starea normală. Desigur, poți și să-l lovești greșit și să-l ucizi cu acul.

– Atunci, întrebă Cade, ce facem?

– Putem să așteptăm pînă se potolește, ceea ce, după cum se prezintă lucrurile, ar putea dura zile întregi...

– Nu vreau să aștept așa, îl întrerupse Rusty, în timp ce își mîna calul încet înapoi spre grup. Se poate vătăma între timp. Dar deocamdată nu văd ce altceva să fac. Stăm aici și așteptăm.

– Și dacă se întunecă pînă atunci? întrebă Eugene, cu o expresie curioasă. Cade știa, asta însemna că Eugene se gîndea la ceva, dar nu-și putea imagina ce fel de poveste cu elani ar fi de ajutor acum.

– Ei bine, asta ar îngreuna situația, recunoscu Rusty. Ar putea să se strecoare printre noi și să ajungă la loc deschis.

– Ai vreo idee, Eugene? Cade se uită la vechiul prieten și așteptă.

– Poate. Pot să iau pe unul dintre băieți să se întoarcă cu mine la baraca noastră?

– Sigur. Du-te cu el, Joe, spuse Rusty, dar nu pot să-mi dau seama ce ai de gînd.

– Nu-i decît o idee, dar poate o să meargă. Haide, băiete. Eugene o luă încet înapoi spre camion și demară brusc, cotind.

– Ești sigur că era bucătarul taberei? întrebă Rusty, suspicioasă.

– Ei bine, „bucătar" nu spune totul. Gătea. De asemenea, se amesteca în treburile tuturor, rezolva lucrurile cînd ceilalți, sfîrșiți, le lăsau baltă și, în general, se considera un fel de mamă pentru toți.

Rusty se asigură că Doak va sta între ea și Cade cît vor aștepta, dar chiar și de la distanță era conștientă de focul stăvilit cu greu din ochii lui. Nu știa ce s-ar fi putut întîmpla acolo, pe creasta muntelui, dacă nu s-ar fi auzit împușcăturile. Dar se gîndi că venise vremea să ia o decizie în privința contractului preliminar, înainte să-și piardă de tot controlul și indiferent de viitorul pe care l-ar putea avea împreună.

Expresia „a face dragoste" căpătase acum un cu totul alt înțeles pentru ea. De cîte ori se găsea la mai puțin de trei metri de Cade, devenea o antenă radio. Trupul ei trimitea semnale și primea o confirmare atît de puternică, încît aproape că simțea legătura electrică.

Totul va merge mai bine după ce va pune regulile pe hîrtie, își dădu ea asigurări. Cade ar fi silit să respecte aceste reguli. N-ar mai fi nici un fel de uzurpare a autorității ei legitime. Se asigură că nu va mai fi nici o dezamăgire, nici o renunțare, pînă cînd nu va fi pregătită.

Pînă cînd nu va veni timpul potrivit.

Din canion se auzi mugetul ascuțit al unei vaci, urmat de zgomotul copitelor bătînd pămîntul tare și de răgetul gutural al taurului.

Rusty scoase un oftat adînc și auzi un geamăt slab, de care nu-și dădu seama, pînă nu aruncă o privire pe chipul lui Doak, că ea însăși îl scosese.

Era vremea prînzului cînd se întoarse Eugene. Curioși, oamenii se adunară în jurul lui, uitîndu-se la îmbinarea unui hîrdău mare de tablă cu un aranjament ciudat de găleți de apă și sticle maronii, cu gîtul lung.

– Ce-ai de gînd să faci? întrebă Doak, scărpinîndu-se în barbă.

– Ei bine, băiatu' ăsta sigur n-o să se oprească să mănînce, dar e mult prea înfierbîntat. Probabil că se va opri doar ca să ia cîte o înghițitură de apă, să-și mai umezească gîtlejul din cînd în cînd. Am de gînd să-i dau ceva care-o să-l mai domolească.

Intrînd în canion, Eugene găsi un loc mai ridicat

sub un colț proeminent și acolo-și plasă hîrdăul. Începu să-l umple cu apă din găleți. Deschise una dintre sticle, îi mirosi conținutul și bău. După o înghițitură zdravănă goli sticla aia și încă una, în apă, și mestecă totul cu un băț.

– Trebuie să-și facă efectul. Hai să ne retragem și să găsim un loc unde să așteptăm.

Între timp, Cade își imaginase ce avea de gînd Eugene. Nu era sigur că o să meargă, dar cel puțin spectacolul va micșora tensiunea dintre oameni și Rusty, și dintre Rusty și el însuși; și, dacă nu se înșela, se vor distra în același timp.

– Ce e cu fetele pe care le-a agățat Drăgușul? întrebă Eugene curios.

– Sînt niște vaci rătăcite, nu de valoarea celor pe care vrem să le folosim ca să-mi demonstrez teoria, răspunse Rusty. Intenționez să folosesc numai rasa Charbray pură, pînă obțin un exemplar satisfăcător.

Coborî de pe cal și se așeză pe o piatră, lîngă peretele canionului.

– Ești sigur că ceea ce ai făcut tu acolo nu prezintă nici un risc? Taurul ăsta e lucrul cel mai prețios de la fermă. N-aș vrea să risc să-l pierd.

– Sub nici o formă, garantă Eugene. Cred c-o să trag un pui de somn. E niște mîncare în camion, în caz că-i e cuiva foame. Acestea fiind spuse, se cuibări într-o crăpătură, apărat împotriva vîntului de un colț de stîncă.

Doak și ceilalți înconjurară camionul, în căutarea pungilor cu sandvișuri și a termosurilor cu cafea, lăsîndu-i pe Rusty și Cade așezați unul lîngă celălalt, puțin mai departe de Eugene. Cîteva minute mai tîrziu procedă și Cade la fel și se întoarse cu două termosuri cu cafea pe care le puse în spatele ei.

– Povestește-mi despre soția ta, îi ceru Rusty înainte de a sorbi din cafeaua fierbinte. De ce nu ți-a spus de copil?

Cade păru speriat. Se gîndi la întrebarea ei cîteva clipe, încercînd să formuleze un răspuns cît de cît rațional.

– Janie se temea de singurătate. Voia să fie cineva lîngă ea. Eu plecam pentru multă vreme. Cred că Pixie îi satisfăcea această nevoie și nu voia să riște să-i fie luată.

– Ai fi luat-o?

– Nu știu. M-a părăsit pentru un altul. Cînd el a părăsit-o la rîndul lui, ea a început să bea. Din cîte am aflat despre situația ei, aș fi putut cîștiga custodia lui Pixie într-un proces.

De unde stăteau, nu puteau vedea taurul cu haremul lui. Mai bine. Era destul de rău și faptul că auzeau sunetele. Nu trecu mult și apăru Drăgușul, mișcîndu-se greoi, se opri, adulmecă în aer și găsi hîrdăul. Bău pe săturate și intră din nou în canion.

– Dar soțul tău? întrebă Cade.

– Ben? E ciudat, dar nu mă gîndesc la el ca la un soț, deși am fost căsătoriți opt ani. Era asociatul

tatălui meu. Era mult mai în vîrstă. Pe măsură ce creșteam, îmi era ca un al doilea tată.

– Asta nu te incomoda... în rolul de soție, vreau să spun?

– Ba da. Ar fi putut să-i spună că, după cîteva încercări nereușite, nu se mai pusese problema să facă dragoste. La început Ben, era la fel de jenat de acest lucru ca și ea. Apoi, cînd începuseră tulburările cardiace, nu mai făcuseră nici un efort în direcția asta.

– Ai iubit-o? întrebă Rusty.

– Pe Jenie? Așa credeam pe vremea aceea. Cine știe? Dragostea e greu de definit, cred.

– Eu nu l-am iubit niciodată pe Ben, recunoscu ea, nu așa cum o femeie trebuie să iubească un bărbat... Acum știu asta.

Cade și Rusty nu se priveau. Vorbeau încet și detașat. Cu ceilalți în apropiere, stăteau pur și simplu de vorbă, schimbau informații într-un mod surprinzător de liber. Lui Cade nu i se mai întîmplase să poată vorbi așa cu o femeie. Se gîndi că și Rusty era uimită de cît de ușor le venea amîndurora.

Cînd Drăguțul făcu al doilea drum la hîrdăul cu apă, mersul îi era nesigur și capul i se clătina. Mugetul avea acum o notă distinctă de fericire și nu mai trecu mult, pînă abandonă femelele de tot și se concentră numai asupra băuturii.

Rusty se ridică și se uită de la taur la Eugene și înapoi.

– Ce anume ai pus în apă?

– Formula mea proprie și secretă, mărturisi el deschis. Băieții de la tabăra din Alaska îi spuneau Tundra Tonic. E bun pentru ce te supără, spuse, aruncînd o privire spre Cade.

Sări în picioare și o luă spre camion.

– S-ar spune că taurul n-o să vă mai facă necazuri de-acum. Doar prindeți cu lasso-ul una dintre femele ca să-i țină companie pe drum și-o să fie fericit ca un cocoș bătrîn în cotețul găinilor.

– Tundra Tonic? se interesă Rusty.

– E bun pentru ce te supără? repetă Doak, cu un început de zîmbet. Să mergem, băieți. Mai bine-l ducem acasă înainte ca doza de tonic să-l istovească complet.

– Doamnă! Joe, muncitorul care mersese cu Eugene, se îndrepta spre ei tîrîndu-și picioarele. Vreți calul meu?

– Urcă lîngă mine, Joe, sugeră Cade. Adică, dacă doamna Wilder n-are nimic împotrivă. Sînt sigur că vrea să supravegheze întoarcerea Drăguțului.

– Nu, Joe. Ia-ți calul înapoi, spuse Rusty calm. Doak n-are nevoie de mine.

Se urcă în jeep și trînti ușa.

– M-am gîndit la cîteva lucruri. O să aranjez ca Pixie să meargă la școală la Coyote Wells, luni. O să-l convoc pe Meekin, judecătorul, pentru mîine seară, ca să schițăm contractul preliminar și... vinerea viitoare este balul crescătorului de vite, unde sper

să vii ca... însoțitor al meu. Dacă ești de acord.

Nu se uita la el. Dar el știu că îi mai dădea o ultimă șansă de a se răzgîndi. După ce va fi de acord, el și-ar lua responsabilitatea de a... ei bine, nu știa exact. De soț? De tată? Era acolo numai de două zile și știa deja că perioada de probă nu fusese o idee bună. Șase luni nu puteau fi de ajuns.

Dar șase luni însemnau un început.

– Da.

Pixie le ieși în întîmpinare în dreptul gardului împrejmuitor. Cu un țipăt de plăcere, se strecură pe sub gard și alergă spre taur.

– O, Drăgutule, te-ai întors!

Lui Rusty îi sări inima din piept.

– Cade, fii atent! Pixie!

Doak, Eugene și Cade alergară nebunește spre gard și ajunseră în același timp.

Pixie, cîntînd „Mary avea un mielușel", stătea lîngă taurul uriaș, care-și plecase capul ca ea să-l mîngîie. După sunetele pe care le scotea, taurul nu era furios, pînă cînd ridică fruntea și-i zări pe oamenii care se apropiau.

– Pixie, spuse Cade cu voce calmă, dă-te înapoi, încet, acum.

– Dar, tăticule, protestă ea. Drăgutul vrea să-l mai mîngîi.

– Te rog, Pixie, fă cum îți spun.

Drăgutul stătea nemișcat, cu picioarele depărtate, urmărindu-i cu nervozitate pe cei trei bărbați.

– Bine, consimți Pixie. Mă întorc mîine să mă joc cu tine, Drăgutule.

Taurul își coborî capul pentru o ultimă mîngîiere și o privi pe Pixie fugind înapoi spre gard și trecînd pe dedesubt pentru a se opri în brațele lui Cade.

Bubuitul care se auzi în urma lor era zgomotul făcut de ceilalți doi, care fugeau, încercînd să ajungă la adăpostul gardului înainte de a lua contact cu coarnele taurului, coborîte și îndreptate spre ei.

– Îmi pare bine că l-ați găsit, tăticule. Cred că nu-i place să fie singur. Cred că de-asta a fugit.

– Pixie, niciodată să nu mai intri în țarcul taurului, ai auzit? spuse Cade cu voce încordată. Poate să te lovească.

– Nu mă lovește, tăticule. M-a lăsat să-l mîngîi de dimineață. Îi place să-l scarpini pe cap. I-am dat pîinea mea prăjită. Îi place pîinea prăjită cu gem.

Peste capul lui Pixie, Cade îl zări pe Eugene, care dădea din cap aprobator.

– Are dreptate, Cade. N-aș fi crezut nici eu dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. Stătea acolo cîntînd „Mary avea un mielușel". Apoi, înainte să-mi dau seama ce face, era dincolo de gard, hrănindu-l cu pîine prăjită cu gem. Și, crezi sau nu, dar i-a plăcut.

Cade simți un nod în gît. Pixie, care supraviețuise morții mamei ei și celor două accese de bronșită

și pneumonie, intrase din întîmplare în țarcul unui taur sălbatic și scăpase nevătămată. O strînse și mai tare la piept.

Veni și Rusty și-și strecură brațul în jurul mijlocului ei.

– Dar, Pixie, iubito, cred că trebuie să aștepți pînă se mai îmblînzește Drăgutul, ca să te joci cu el. Cîteodată animalele sălbatice se prefac că te plac, cînd de fapt nu-i așa. Știi povestea cu Scufița Roșie și lupul?

– Da, doamnă. Mi-a spus-o Eugene.

– Îți amintești că lupul se prefăcea că e bunicuța numai ca s-o mănînce pe fetiță? Promite-mi că aștepți pînă cînd sîntem siguri că Drăgutul n-o să facă așa.

– Dar el nu face așa. Știu eu că nu face. Dar, dacă așa spuneți voi, n-o să mai intru în țarc pînă cînd nu-mi dați voie.

– Cred că deocamdată așa e cel mai bine, Pixie, răspunse Rusty. Nu orice fetiță și-ar face griji pentru un taur care e singur. Cred că tu ești deosebită. Rusty își dădu seama cu surprindere că exact asta voise să spună. O luă de o mînă pe Pixie pe drumul spre casă. Cade o ținea de cealaltă mînă. Firesc, ca și cînd așa făcuseră întotdeauna, Cade și Rusty, cu Pixie între ei, se îndreptau spre casă.

Letty îi privea, cu un zîmbet larg pe față. Poate că planul lui Rusty de a-și găsi un soț prin poștă avea să meargă de minune. Poate că ar trebui să-i mai

pregătească o cameră lui Pixie, lîngă a ei. Copilul avea probabil nevoie de mîngîiere peste noapte, pînă cînd se va simți la Silverwild ca acasă.

Și, hotărî Letty cu nepăsare, nu poți să știi unde se află Cade. Cele două aripi ale casei erau destul de departe una de alta, deși erau legate de hol prin interior și de verandă prin exterior. Da, pe Pixie s-ar putea s-o bucure cămăruța de lîngă a lui Letty. În timpul zilei ar putea să folosească și dormitorul obișnuit. Letty nu credea că în timpul zilei va fi vreo problemă. Dar se răzgîndi prinzînd expresia de pe fața lui Cade și-a lui Rusty; poate și-n timpul zilei va fi vreo problemă.

Ei bine, fie. Poate că vor învăța de la Drăgutul și-și vor găsi și ei vreun canion îngust. La Salt Lake City se apropia „Balul crescătorului de vite". De obicei, Rusty nu se ducea, dar anul acesta făcuse rezervări. Letty nu știa dacă din cauza Drăgutului sau a lui Cade McCall. Nu era sigură că știa nici chiar Rusty. Hotelul Crescătorul de vite nu era un canion îngust, dar poate era destul de aproape de așa ceva.

Letty desfăcu sticla de Tundra Tonic din care băuse împreună cu Eugene mai devreme, cînd acesta ajunsese acasă, turnă o porție zdravănă în mîncare și începu să fredoneze.

Luni de dimineață, Eugene o duse pe Pixie cu mașina la școală, la Coyote Wells. La puțin timp după aceea, Cade plecă fără să-și dezvăluie ținta, iar Rusty ieși călare, apoi, mai tîrziu, se întoarse și începu să

se învîrte în jurul casei ca un peşte pe uscat.

– Ce-i cu tine, Rusty? întrebă Letty în cele din urmă. Cum de nu eşti afară, muncind cu oamenii?

– Adunăm cireada din miazăzi ca s-o curăţăm de paraziţi şi m-am hotărît să vin să văd dacă n-ar vrea şi Cade să meargă cu noi. Spune că vrea să înveţe despre munca la fermă. În afară de asta, n-am de gînd să-l tratez aşa cum... Tăcu. „Aşa cum a făcut tata cu mine", fusese gata să spună, dar zise: Vreau să spun că, dacă am încredere în el, trebuie s-o ştie şi ei.

– Ai perfectă dreptate. Dar nu-i aici. Aşa că poţi să-ţi vezi de treabă.

– Ai dreptate, Letty. Dar mă gîndisem că e Cade aici şi că...

– Ei bine, nu e. Şi n-ar trebui să-l cauţi, pînă cînd nu sînt gata actele de la judecător. Cînd vine?

– Diseară, după cină.

– Şi ce-o să scrie în contractul ăsta?

– Despre cele şase luni în care trebuie să... să ne obişnuim unul cu altul. Apoi, dacă sînt... ştii tu, însărcinată, o să stabilim mai multe variante pentru... atunci.

– Înţeleg, spuse Letty, prudentă. Şi Cade ce-ar trebui să facă între timp, în afară de a se obişnui cu tine?

– Poate să călărească. Poate să stea cu fata lui. Poate... De fapt, unde-i el acum? Nu e bine să iasă singur.

– Nu ştiu. N-a spus. A întrebat dacă poate să ia jeep-ul şi a plecat. Oricum, din ce-am văzut eu la domnul McCall, găseşte el ceva de făcut. Cred că ştie să-şi poarte singur de grijă.

Nu-i făcea plăcere să recunoască faptul că se gîndise şi ea la acelaşi lucru. Cum să-i ocupe lui timpul nu fusese una dintre priorităţi, cînd îşi făcuse planurile. Se gîndise că se va purta ca unul dintre muncitori. Dar era evident că nu fusese o idee bună. Oamenii, în mod firesc, aşteptau instrucţiuni de la el. Rusty fusese nevoită să accepte situaţia. Cade înţelesese ce se întîmplă şi se dăduse la o parte.

Veni ora prînzului şi apoi trecu. Se confirmă întrevederea cu judecătorul Meekins, dar Cade tot nu apărea. Rusty se întîlni cu Doak şi discutară programul de însămînţări pentru noul taur. Venise exact la timp. Cele mai multe vaci fătaseră la sfîrşitul lui decembrie şi în ianuarie. În curînd vor fi din nou gata de prăsilă. Dar Rusty nu voia să mai rişte scoţîndu-l pe Drăguţul din ţarc.

Cu ajutorul unei vaci drept momeală, l-ar putea duce de nas pe taur, obţinîndu-i sămînţa, şi astfel ar fi capabili să fecundeze în mod artificial cireada. La nouă luni după însămînţare, ar afla cît de bun fusese Drăguţul. Dacă era bun, noile vaci ar fi capabile să umble mai mult şi cu mai puţină apă decît această generaţie.

Cînd Pixie se întoarse de la şcoală, intră zburdînd în bucătărie, cu cărţile sub braţ, şi relată cu

entuziasm evenimentele primei zile:

– Letty, sîn. o mulțime de băieți și de fete în clasă. Avem sauze, filme și sală de mese, explică ea. Ah, lui tăicu', lui Eugene și mie o să ne placă aici. Se întoarse spre Rusty, cu semne de întrebare în privire. Doamna Rusty?

– Nu, nu e nevoie să-mi spui așa, zise Rusty cu căldură. Poți să-mi spui... Dar nu știa cum. Mamă? Nu, nu era mama lui Pixie. Nu era nici măcar soția tatălui ei, așa că preciză: să-mi spui Rusty.

– Bine, Rusty. S-a întors tăticu'? Eugene mi-a zis că trebuia să meargă la doctor.

– La doctor? Rusty se încruntă. Cade se simțea rău și nu-i spusese? Acum era într-adevăr îngrijorată. Le lăsă pe Pixie și pe Letty în bucătărie, se duse în camera de zi și se așeză la birou. Nu era obișnuită să dea atîta importanță problemelor mărunte. De fapt nu-și amintea să i se mai fi întîmplat vreodată să se învîrte prin casă fără nici un scop, în miezul zilei. Dacă s-ar fi întors la Salt Lake City, ar fi găsit din nou barul acela. De fapt, nu vedea nici un motiv pentru care să nu bea ceva. Avea tot timpul lichior în casă.

Dădu la o parte geamul vitrinei și începu să studieze etichetele sticlelor. Oare ce se punea într-un cocktail? Nu-i plăcea să recunoască faptul că n-avea nici cea mai vagă idee. Și tatăl ei și Ben gîndeau că o femeie nu trebuie să bea. Așa încît ea nu bea. Un pahar de vin la masă putea fi acceptat, la fel un cock-

tail la o petrecere, dar nu știuse ce înseamnă să bea acasă la ea și fără vreun motiv anume.

În cele din urmă, luă una din sticle și-și turnă într-un pahar. Adaugă sifon și amestecă cu un pai. Nu avea gheață și nici nu voia să-i ceară lui Letty să-i aducă. O să bea dintr-o singură înghițitură. Așa făceau muncitorii cînd mergeau la Coyote Saloon.

Sorbi mult și înghiți, înghiți și iar înghiți. Luase foc. Cînd lichidul îi ajunse în stomac, stîrni un val de senzații care-i tăie respirația și o făcu să gîfîie.

Auzi un rîs pe înfundate în spatele ei.

Cade stătea în prag, încercînd, fără succes, să-și rețină hohotele.

– Mă primești și pe mine? întrebă de formă și se duse la dulapul cu lichior.

Rusty reuși să liniștească vulcanul în erupție din stomac și dădu din cap.

– Sigur că da.

– Ce bei? Ridică sticla și citi eticheta. Făcu ochii mari. Rom? Prefer romul pe o noapte cu viscol, dar dacă asta-i alegerea ta, e-n regulă.

– Adevărul e că nu prea deosebesc o sticlă de alta, McCall. Nu prea beau de obicei.

– Mai devreme mi-ai spus Cade. Îmi place mai mult. Sună mai intim.

– Și tu mi-ai spus Rusty. Și mie-mi place mai mult. De ce nu... pregătești o băutură ca lumea? Nu cred că asta e grozavă.

– De ce n-o rugăm pe Letty să ne facă o cioco-

lată fierbinte mai bine? Cred că mi-ar plăcea mai mult să văd o viitoare mamă bînd ceva hrănitor. Lichiorul n-o să-i prea priască copilului.

– Ești atît de sigur că va fi un copil? Respirația îi era întretăiată și nu făcea nici un efort să-și revină.

– Sînt sigur, spuse el, punînd sticla la loc și luîndu-i paharul din mînă. Tu nu?

Crezu că a răspuns da. Dar în timp ce buzele lui Cade le revendicau pe ale ei, nu mai era sigură. De fapt, cînd se pierdu în brațele lui nu mai era sigură de nimic, decît că asta așteptase toată ziua.

În sufragerie, Cade văzu că tacîmul lui fusese mutat din capul mesei pe o parte, la mijloc.

– E mult mai bine așa, spuse el, trecînd în spatele scaunului ei pentru a o ajuta să se așeze. Îmi place rochia ta.

– Nu eu ți-am schimbat locul, murmură ea, promițîndu-și să stea de vorbă cu Letty despre această intervenție a ei. Și ei îi plăcea cum se îmbrăcase Cade. Blugii îi erau apretați și călcați. Puloverul negru și moale, pe care și-l trăsese peste cap, îi răvășise puțin părul încă umed și i se lipea de bust.

Rusty se uită la rochia moale, roz, pe care-o purta, și-și dori să fi ales altceva. O alesese Pixie în timpul scurtei vizite pe care i-o făcuse exact înainte ca Letty s-o cheme la masă, în bucătărie. Rochia

simplă de jerseu, cu guler înalt, îi punea în evidență sînii și îi subția talia, ca o haină expusă pe un manechin, subliniind fiecare rotunjime a trupului.

– A fost ideea lui Letty să te mute. Rusty se așeză pe scaunul ale cărui picioare zgîriară dușumeaua cînd îl trase în față, într-o încercare disperată de a evita contactul cu mîinile lui Cade. Dar fu prea tîrziu.

Cade mai rămase un moment în spatele ei, cu mîinile pe umerii ei, apoi se aplecă și îi depuse un sărut ușor pe gît.

– Da, Letty e o femeie după inima mea.

– Bine, izbucni Rusty, luptînd cu senzația buzelor lui atingîndu-i pielea. Atunci dăruiește-i-o. Se înnebunește după declarații de dragoste și idile. De cîte ori ceda în fața sărutărilor lui, Rusty părea să fie cuprinsă de îndoieli în privința ușurinței cu care el i le pretindea.

– Îmi pare rău, iubito, șopti din spatele ei, îndreptîndu-și trupul. Vorbești ca de-un colet poștal.

După asta, conversația fu forțată, apoi inexistentă. În cele din urmă Letty, exasperată, trînti farfuriile cu pui fript și garnitură și-și puse mîinile-n șold, amenințătoare.

– Ia ascultați, voi doi, e evident că nu vă certați deoarece Cade joacă baschet și lui Rusty îi place fotbalul. Nu știu ce se-ntîmplă cu voi în timpul mesei de-o luați razna, dar dacă nu lăsați orice deoparte și nu apreciați mîncarea pe care-o fac, o să-i dau dru-

mul sălbaticului ăla de Eugene în bucătărie şi-o să-l las pe el să vă gătească.

– Sălbatic? repetă Cade cu un licăr în ochi. El spunea c-o s-o scoateţi la capăt unul cu altul.

– Fasole cu pesmeţi? spuse Rusty în acelaşi timp, îngrozită.

Rusty şi Cade se uitară unul la celălalt şi începură să rîdă.

– Ai dreptate, Letty, fu ea de acord. Să nu lăsăm neînţelegerile dintre noi să strice masa.

– Neînţelegeri? În definitiv nu cred că avem vreo neînţelegere, Rusty, spuse el. Cred că problemele personale sînt în cea mai mare parte problemele noastre comune. Poate sărim peste desert şi mergem în birou acum. Aş vrea să aud ce-o să scrie judecătorul ăla în înţelegerea preliminară.

– Bună idee, Cade. Rusty se ridică şi ocoli masa. Cînd vine judecătorul Meekins, Letty, te rog să-l poftești în birou. Ia-o înainte, Cade, vin şi eu imediat. I-am promis lui Pixie că Glenda o să vină s-o înveselească.

– Glenda?

– Nu ştiai? Sînt Glenda, vrăjitoarea cea bună. Şi acum scuză-mă, o s-o iau pe drumul pietruit cu cărămidă galbenă care duce la Oz.

– De asta porţi rochia roz?

– Da, recunoscu Rusty roşind. Pixie spunea că Glenda se îmbrăca numai în roz.

Cade nu comentă. Se opri în prag, încălzit de

o mulţumire teribilă în timp ce-o privea pe Rusty străbătînd holul. Nici urmă din pasul lung şi mîndru pe care-l văzuse în prima zi. În loc de asta, femeia care urca treptele crea în jurul ei o atmosferă de blîndeţe şi de bunăstare, ce făcea toată casa să pară mulţumită.

Cade îşi reţinu impulsul de a o urma. Era important ca Rusty şi fiica sa să-şi găsească un punct comun dacă relaţia asta devenea permanentă. Se gîndise că Pixie s-ar putea răzvrăti împotriva ideii ca o altă femeie să intre în viaţa lor. Dar era din ce în ce mai uimit văzînd capacitatea ei de a accepta orice şi de a se adapta. Lui îi luase mult să înveţe aceste lucruri. Şi tocmai cînd credea că şi-a pus la punct sistemul, venise Rusty să-l dea peste cap.

Glenda, vrăjitoarea cea bună. Pixie se pricepea să dea nume şi preţ lucrurilor. Cade stătea în faţa căminului, cu mîinile amîndouă sprijinite de el. Fie că era vrăjitoarea cea bună, fie cea rea, un lucru era sigur: Rusty îi vrăjise inima.

– Cade?

O făcuse din nou: apăruse în spatele lui, iar el era atît de prins cu gîndurile lui, că n-o auzise. Se întoarse.

– Gata?

– Da, şi Pixie ţi-a trimis asta. Se ridică pe vîrfurile picioarelor şi depuse un sărut fugitiv pe buzele lui, apoi se retrase.

El înghiţi cu greu.

– Presupun că nu pot să-i răspund în același fel?

– Mai bine nu. Mai puțin de un metru îi despărțea și Rusty știa că ar trebui să se îndepărteze. Judecătorul putea intra în orice clipă și nu era momentul să se lase ispitită. Cred că de niște Tundra Tonic de-al lui Eugene am avea nevoie.

Rusty încerca să nu se gîndească la sărutul lui Cade. Dar nu se putea îndepărta. Parcă i se înmuiaseră picioarele. Sînii o ardeau de dorința de a atinge pieptul lui Cade și simțea o nevoie dureroasă cînd își imagina trupul lui lipit de al ei, trupul lui gol și stîrnit. Făcu un pas spre el. Dacă nu se ținea de ceva, își putea lua zborul în noapte.

– Cade?

O bătaie în ușă împiedică ce ar fi putut urma.

– Trebuie să fie judecătorul, spuse Rusty, cu încordare în glas, făcînd un pas în laturi.

– Probabil, zise el, sforțîndu-se să meargă la fereastră și să se gîndească la un viscol. Atinse pervazul și-l simți rece pe piele. Controlează-te, se admonestă. Nu mergea. Înghețul. Se concentră asupra lapoviței și avalanșelor. Bărbatul care intrase în cameră fu tratat cu spatele de Cade o vreme destul de lungă, în mod inexplicabil.

– Îmi cer scuze pentru întîrziere, Rusty, spuse el, atunci cînd se întoarse și Cade. Am făcut o pană pe drum. O sărută pe Rusty pe obraz și făcu cîțiva pași prin cameră. Acesta e soțul provizoriu?

– Da. Aruncă o privire pe chipul lui Cade și se așează între cei doi bărbați, în timp ce Cade își muta scaunul mai la lumină. Domnule Meekins, ți-l prezint pe Cade McCall.

Judecătorul era un om scund, roșu la față și aspru. Îl fixă pe Cade cu o privire suspicioasă.

– Ei bine, nu ești așa cum mă așteptam.

– Pare să fie părerea generală.

Judecătorul dădu din cap surprins și se îndreptă spre birou.

– Bine, haideți să ne uităm puțin peste înțelegere, deși nu știu de ce aveți nevoie de ea. Pe vremea mea, dacă o femeie voia să aibă copii, se mărita și rămînea însărcinată. Nu prea văd de ce trebuie să schimbați ordinea.

Își puse servieta pe birou și o deschise cu o smucitură, pentru a scoate un teanc de formulare.

– Cred că nimeresc drept la țintă cu astea. Puteți să vă uitați pe ele și să semnați acum, sau le iau mîine.

– Dă-i drumul, domnule judecător, și spune-mi ce scrie acolo. Cade se așează după fotoliul cu spătar înalt dintr-un colț al biroului. Simțea nevoia să țină ceva în mîini, ceva asupra căruia să se concentreze.

După ce judecătorul expuse condițiile înțelegerii, Cade se sili să rămînă pe loc și să spună cu hotărîre:

– Două mari probleme rămîn fără răspuns. Mai întîi, n-o să fiu un întreținut – pentru nimeni, pentru

nici un motiv. Dacă rămîn aici, trebuie să am ceva folositor de făcut.

Rusty era uluită.

– În privința asta nu-i nici o problemă, Cade. La ce te gîndești?

– E clar că nu știu nimic despre vite, dar pot să învăț. În schimb, mă pricep la irigații. Cred că pot să am și eu o contribuție și vreau să se specifice în contract că am dreptul să muncesc. De acord?

– De acord. Care-i cea de-a doua problemă?

– Aici s-ar putea să fie mai dificil. Ocoli scaunul și se duse în spatele lui Rusty. Fără să-i pese de uimirea judecătorului, o întoarse cu fața la el. Tatăl meu m-a părăsit. Eu n-o să fac asta copilului meu. Copiii pe care o să-i am vor avea o mamă și un tată, sau nu se vor mai naște.

– Dar... dar... dar... îngăimă judecătorul, asta înseamnă o căsătorie stabilă, și așa ceva nu face parte din planul lui Rusty.

– Nu neapărat. Înseamnă doar că intenționez să-i fiu tată copilului meu. Amănuntele pot fi puse la punct atunci cînd e nevoie. Ești de acord, doamnă Wilder?

– Da, șopti în ea într-un tîrziu. Dacă o să avem copii, o să punem la punct amănuntele așa cum dorești.

– Ei, dacă sînteți siguri, cred că trebuie să rescriu clauza căsătoriei temporare.

– Sîntem siguri, spuse Letty, intrînd în cameră

și trăgîndu-l după ea pe Eugene, care zîmbea larg. Iar noi sîntem martorii. Nu-i așa că e nevoie de martori, domnule judecător?

– Ei bine... da. Zăpăcit de tot, omul se înroși și mai tare. Peste cîteva momente se întoarse la acte și începu să facă modificări. Acum, dacă părțile în cauză ar semna pentru schimbările făcute ar fi în regulă. Uite, aici și aici.

– Unde să fac un X? spuse Eugene serios, în timp ce scria în spațiul indicat, Eugene Philip Wesley Manderville III.

– Al treilea? chicoti Letty, neîncrezătoare. Nu se poate să fi existat și cel dintîi, și cel de-al doilea. Trebuie să fii un original.

– Ei, doamnă, încă nu știi multe lucruri despre Eugene. Dar nici o grijă, o să le afli.

– De asta mi-e frică, spuse Letty. Să vă conduc, domnule judecător. Actele rămîn la dumneavoastră, sau le îndosariați pe undeva?

– Fiecare dintre cele două părți are cîte o copie, și am și eu una pentru dosar.

Letty îl scoase pe judecător din birou. Eugene dădu o mînă de ajutor ducînd servieta.

Biroul deveni dintr-o dată liniștit.

Rusty respiră, slăbită, întrebîndu-se ce făcuse.

Cade se întoarse din nou spre foc pentru a-și masca confuzia propriilor gînduri. O silise să consimtă ca mariajul să devină o realitate dacă apăreau copii. Dar încă nu știa dacă-și va găsi locul în lumea

lui Rusty Wilder. Nu știa nici dacă asta voia. El o voia pe ea. Ce dracu' făcuse?

– Cade? De ce te-ai dus la doctor? Ești bolnav?

– La doctor? Oftă adînc. Nu la doctor, Rusty, la veterinar, răspunse, absent. M-am dus la Coyote Wells ca să mă uit pe o hartă a regiunii și la întoarcere m-am oprit pe la veterinar.

– De ce? Aveam toate hărțile de care ai nevoie în birou.

– Nu și pe cele cu rezervele de apă și cu drepturile de foraj.

– E pierdere de vreme, spuse Rusty. Fiecare fermier din vale a cheltuit o avere forînd. De ce te-ai oprit pe la Will Fleming?

– M-am gîndit că e bine să ne cunoaștem dac-o să rămîn aici. Am stat de vorbă despre tauri și despre pistoalele cu tranchilizant. Sînt un trăgător destul de bun și, dacă poți să ții taurul sub control cu tranchilizante, m-am gîndit că pot să dau o mînă de ajutor. Am mai descoperit și că...

Dacă ar fi stat să se gîndească, Rusty și-ar fi dat seama că era logic ce spunea el. Dar nu putea. Tot ce auzise era că avusese îndrăzneala să se ducă la oraș și să se amestece în treburile fermei, fără să se consulte cu ea.

– Presupun că i-ai spus lui Will că ești aici în calitate de... de... armăsar de prăsilă? Trebuie să se fi distrat grozav. Nici nu puteai găsi pe cineva mai potrivit ca să-i împărtășești planurile noastre. Will

Fleming a fost principalul tău rival. Dacă țineam de biserica lui, probabil că eram de mult căsătoriți. Așa cum e, aproape căpătase slujba ta. Poate că trebuia să-l fi ales pe el.

Nu asta voise să spună. Cum îi ieșiră cuvintele din gură, știu că făcuse o greșeală. Cade McCall n-ar fi niciodată un simplu armăsar de prăsilă. Era un bărbat, un bărbat mîndru care renunțase la planurile pentru viața lui, ca să-i ofere un cămin mai bun copilului său. Era exact genul de bărbat pe care l-ar alege ca tată pentru propriul ei copil. Și ea, ce-i oferea? O scorpie, crudă și josnică.

– Cade...

– Las-o baltă, doamnă Wilder, spuse Cade rece. Nu l-ai ales pe el. M-ai ales pe mine, și am un contract pe care o să te oblig să-l respecți. Altminteri, eu n-am ce pierde. O să mă însor cu cea mai bogată femeie din stat și mi se va oferi sex cît doresc. Își luă contractul și îl îndoi cu grijă. O să fac bine să fiu atent cu asta. Valorează o grămadă de bani.

Ieși din cameră cu pași mari, fără să se uite înapoi.

Rusty privea uluită în gol. În cămin trosni o bucată de lemn și aruncă o ploaie de scîntei.

Ce făcuse?

Șase

Noaptea era liniștită. Calmul nu era tulburat de vibrația nici unei mișcări; nici o adiere de vînt nu se oprea în fereastră. Lui Rusty i se părea că valea se furișase la adăpostul muntelui ca să se ascundă. Măsura camera în lung și-l lat, fără încetare.

De la moartea lui Ben nu se mai simțise atît de dezorientată și de necontrolată. Planurile ei, atît de bine gîndite, dispăruseră fără urmă într-o vîlvătaie de senzații. Din clipa în care îl întîlnise pe Cade la aeroport fusese prinsă într-un vîrtej emoțional – acum speranțe năvalnice, iar în clipa următoare neliniște, chiar disperare. Îi îngăduise lui Cade McCall să lase pe planul doi orice proiecte și orice intenții. În loc ca

Silverwild să rămînă centrul preocupărilor ei, Cade McCall era primul ei gînd la trezire și ultimul la culcare.

Nu mai dăduse niciodată peste un obstacol pentru care să nu găsească vreun mod de a-l ocoli. Se mîndrea că era capabilă să lămurească problema, să caute un răspuns și să pună în aplicare pașii necesari pentru a o rezolva. Dar acum Cade era problema și pașii pe care trebuia să-i facă, pentru a scăpa de fascinația lui, reclamau tocmai faptul pentru care îl angajase... să împartă patul cu ea. Și acum el îndepărtase această posibilitate.

Dincolo de curtea interioară, în camera așezată simetric cu a lui Rusty, Cade străbătea încăperea cu pași mari, torturat de furie și de neputință, ambele de neclintit. Pentru prima oară de cînd se întorsese acasă și Janie nu mai era, acum bîjbîia. Nici chiar momentul cînd aflase de Pixie și cînd își asumase responsabilitatea unui copil despre care nu știuse nimic nu se putea compara cu valul de nehotărîre ce se abătuse asupra lui acum. Nu știa de ce insistase să rămînă neștirbită căsătoria. Crezuse odată că e îndrăgostit. Se înșelase.

Căsniciile din dragoste, în care domnesc pacea și mulțumirea, erau legende. De data asta nici măcar nu erau căsătoriți, iar el fierbea de mînie și de frus-

trare. Era preocupat de copil, care vedea deja în Rusty pe Glenda, vrăjitoarea cea bună ce-i ocrotea somnul și visele. Cum să-și stăpînească dorința sălbatică față de o vrăjitoare aprigă, hotărîtă să-și cîrmuiască singură micul regat?

De-ar putea găsi un răspuns, un răspuns temporar, care să-i lase timp să pună la punct o altă soluție. Nu numai pentru el și Pixie, dar și pentru Eugene.

O soluție provizorie. Imaginea lui Rusty i se revărsă în minte. Tumultul din urechi îl împiedica să gîndească rațional. Încerca să respire adînc pentru a se calma, dar bătăile inimii părură să se accelereze. Într-o izbucnire de furie, împinse ușa care dădea pe verandă și se lăsă pătruns de aerul rece al nopții. Își scoase puloverul și-i dădu drumul pe podea, întîmpinînd cu pieptul gol senzația de gheață. Gheață și frig, cu astea era obișnuit.

Se aplecă peste balustradă și inspiră adînc, cu disperare, apoi ridică capul și atunci zări lumină în camera de vizavi.

O umbră se mișca încoace și-ncolo, se oprea, se întorcea, apoi își relua mersul. Simțea frămîntarea lui Rusty ca și cînd s-ar fi aflat în aceeași încăpere cu ea. Se sfîșiau reciproc. Și ea suferea, iar el era cauza. Înainte să se poată gîndi ce face, o rupse la fugă pe verandă și ocoli casa în formă de U. Ajunse la ușa ei și apăsă pe clanță.

Se deschise.

Rusty rămase încremenită, cu ochii larg deschiși și uimiți, buzele îngînîndu-i numele:

– Cade.

Într-o clipă, mîinile lui îi cuprinseră umerii, descoperind căldura pielii ei. Îi înconjură gîtul cu degetele, găsi fermoarul ascuns de părul ei și îl descheie, lăsînd rochia să cadă, o grămăjoară roz, la picioarele lor. Lenjeria de dantelă albă fu sfîșiată și acum ea stătea în fața lui, cu pielea ei albă și proaspătă, cu părul ca focul, ciufulit, cu ochii verzi privindu-l cu o pasiune la care nu s-ar fi așteptat...

Mîna lui, rămasă în jurul gîtului, îi ridică pletele grele, prin care degetele i se strecurau anevoie, și i le împrăștie pe umeri, pe sîni. Degetele aspre îi prinseră un sfîrc al sînilor, în timp ce o cerceta ca și cînd nu mai văzuse în viața lui un trup de femeie.

– Cît de frumoasă e fiecare părticică din tine, murmură el. O flacără gata să izbucnească la atingerea mea. Cu cealaltă mînă o mîngîia, ținînd-o în așa fel încît îi strivea sînii de pieptul lui. O simți înfiorîndu-se și speră că era semnul focului ce mocnea sub exteriorul rece, înșelător.

– Vreau să te simt, șopti ea, îngropîndu-și palmele în părul lui bogat. Apoi mîinile ei coborîră brusc în josul pieptului, întîrziară în dreptul șoldurilor, înainte de a-i desface violent blugii și de a-și strecura o mînă înăuntru, atingîndu-l, cuprinzînd mărturia solidă a dorinței lui. El gemu, apoi îi îndepărtă mîna.

– Te rog, Cade. Apucă blugii și i-i trase în jos,

eliberînd astfel sexul puternic excitat. I se taie respirația cînd ajunse la slip și îl trase în josul picioarelor musculoase.

Trupul lui Cade, încă rece de pe verandă, era ca gheața în comparație cu dorința ei febrilă. Era desculț. Ieși din blugi și le dădu cu piciorul, trimițîndu-i, laolaltă cu hainele ei, într-un maldăr de dantelă și de dril. Cînd cele două trupuri se atinseră, se ascuți fiece senzație, ea devenind mai acaparatoare decît crezuse că poate fi, iar Cade răspundea la fel.

Focul întîlni gheața.

Aproape că se auzi sfîrîitul. Cade murmură o înjurătură și se năpusti asupra buzelor ei cu o violență egalată de a ei. Limbile cercetătoare, posesive, arcuite, cereau și primeau în timp ce Cade se lăsă pe podea, trăgînd-o și pe Rusty pe covorul de sub el. Sprijinit în coate, o privi o vreme, nu cu dorință tandră, ci cu furie nutrită de pasiune.

Apoi veni peste ea și își adînci privirea în ochii ei. Mii de senzații îi izbucniră în vine și îi puseră stăpînire pe inimă. Sorbind-o din ochi, el își dădu seama că orice s-ar întîmpla în acest tîrg nebunesc, o iubea. Da, o dorea. Dar o dorea pentru totdeauna, iar șase luni de dragoste nu erau de ajuns.

Sub el, Rusty se simțea devorată de pasiunea sălbatică a lui Cade McCall. Trupurile lor se contopeau în întregime. Nimic nu mai aparținea unuia singur. Chiar cînd el se retrăgea, se ridica și ea și se mișca odată cu el. Mîinile lui, în jurul ei, o strîngeau

și o țineau lipită de el. Era ritmul vieții, al dăruirii, al capitulării totale.

Iar momentul de maximă intensitate fu un fior răsfrînt în ei, ca o avalanșă în pustietate, rostogolindu-se întruna pînă cînd se stinse treptat în propria splendoare de vis.

Dragostea lor fu mai mult decît o simplă atingere, fu contopirea a două suflete.

Și apoi el se retrase.

Forța senzației slăbi, flacăra se stinse și ei se treziră mai străini decît înainte, deși încă se mai atingeau.

Rusty deschise ochii asupra adîncurilor obscure ale acestei... acceptări? înfrîngeri? a lui Cade. Nu știa sigur. Nu știa decît că fuseseră copleșiți amîndoi, scoțînd la iveală totul și cerînd ceea ce poate li s-ar fi refuzat dacă n-ar fi fost atît de înflăcărați.

– Ai cîștigat, spuse el, ridicîndu-se. Nu pot să stau departe de tine. Ți-ai angajat un bărbat. Dar dacă relația noastră are vreo șansă să meargă, nu va fi deajuns să mă culc cu tine. Trebuie să-mi găsesc locul aici.

– Cade, eu vreau...

– Tu vrei. Eu vreau. Parcă mi-ai dat foc, și o să ne distrugem unul pe celălalt dacă nu găsim un punct comun. Îți dau șase luni. Deocamdată, sînt exact ca taurul cumpărat.

Își puse blugii și se strecură afară, în noapte. Rusty își simți ochii umezi. Ar fi trebuit să se simtă

triumfătoare datorită acestui succes, dar era numai tristă. Se băgă în pat și se înveli, cuibărindu-se ca un copil speriat de întuneric.

Era epuizată. Îi era rușine.

Apoi pîlpîi o ușoară senzație de căldură undeva, înlăuntrul ei. Chiar cînd o recunoscu, aceasta începu să ardă. Cade se înșela cînd spunea că ea-i luase sufletul. I-l împrumutase doar, pentru o vreme, ca să i-l aline pe al ei și să-i dea viață. Luă cealaltă pernă în brațe și-și îngropă fața în ea.

Cade. Îl voia din nou, acolo, în brațele ei. Și-o să găsească o cale pentru asta. Rusty Wilder McCall! Numele sună plăcut. Poate ar fi posibil un compromis. Will Fleming nu s-ar fi potrivit în brațele ei. În cele din urmă, se căsătorise cu iubita lui din copilărie, Ann-Marie. Erau făcuți unul pentru altul.

Poate și ea și Cade McCall erau făcuți unul pentru altul. Poate nu. Dar Cade McCall era aici. Zîmbi. Cade McCall semăna în mare măsură cu Drăgușul, era uluitor.

Cade nu plecă în dimineața următoare. Dar ar fi putut s-o facă. Toată săptămîna își petrecu timpul pe colină, cu Doak și ceilalți oameni. Pleca înainte ca Rusty să se trezească și se întorcea noaptea tîrziu. Conducea pe fiecare culme și fiecare colț al lanțului de dealuri din depărtare, în timpul zilei. Mînca

împreună cu muncitorii, iar de dormit nu se știa sigur cînd dormea.

Rusty îl lăsă în pace. Știa că trebuie să-l lase să-și găsească un mod de viață la fermă. În cele din urmă, se văzu obligată să-i trimită vorbă prin Letty că balul la care se vor duce va fi doar o formalitate. Se oferi să-i comande un smoching, dar Letty îi transmise că el înțelesese și-și făcuse propriile aranjamente. Totuși, ceru permisiunea de a folosi camionul cînd avu nevoie de el, și Rusty fu de acord.

Pînă cînd fu reparat avionul, Rusty era silită să se bazeze pe jeep, sau să rămînă la fermă. Cînd trăia Ben foloseau o limuzină mare, neagră, dar Rusty nu se urcase la volanul ei de la funeralii încoace. Își petrecea timpul în birou, lucrînd pe computer, făcînd socoteli, dînd telefoane de afaceri și încercînd să hotărască cum i-ar convinge cel mai bine pe ceilalți fermieri să se folosească de calitățile Drăgușului. Taxele pe care le-ar percepe astfel ar micșora simțitor criza de bani din contul la bancă.

Crearea unei specii noi era la fel de importantă pentru concurență, cît și pentru ea. Fiindcă voiau apa ei pentru vitele lor. Și cultivatorii de grîu și de pepeni voiau apa ei. Dar nu avea încă un răspuns.

În munți începuse dezghețul, venea primăvara. Apa va ajunge în vale curînd. Se uită pe fereastră. Munții erau ca niște scări cu mari porțiuni uscate între ei. Apa care curgea de sus străbătea întinderea uscată de pămînt, care era prea tare, de prea multă vre-

me, pentru a o putea absorbi, şi-şi făcea drum către rîu. Dacă s-ar putea pune stăpînire pe această cantitate de apă, fără a interveni în cursul rîului, s-ar rezolva multe dintre problemele dintre ea şi ceilalţi fermieri.

Cînd Rusty îşi aruncă privirea pe fereastră, o zări pe Pixie dansînd prin curte, spre împrejmuire. Avea în mînă o mică gustare, o cană de lapte şi o şarlotă. Ajunse la gardul care despărţea ţarcul de restul curţii şi se opri. S-ar fi spus că vorbea cu cineva, dar colţul casei o împiedica pe Rusty să vadă cine era dincolo de gard, pînă cînd...

– Drăguţul! Taurul, păşind agale, sforăi şi bătu pămîntul cu copitele o clipă, apoi îşi vîrî capul printre scînduri şi începu să muşte din prăjitura din mîna lui Pixie. Rusty alergă pe uşa de la verandă şi traversă în grabă curtea.

Se hotărî să nu strige. Un simplu cuvînt îl putea întărîta pe taur şi Pixie putea fi rănită. Nici măcar acum, oricît de mult se străduiseră, nimeni nu era capabil să pună mîna pe animalul atît de uşor de înfuriat. Totuşi acum părea perfect satisfăcut, lingînd mîna lui Pixie şi ascultîndu-i pălăvrăgeala. Rusty se opri.

– Şi uite aşa, Drăguţule, tăticu' şi cu domnişoara Rusty o să se căsătorească şi-o să facă o grămadă de copii. O să stăm aici mereu şi n-o să mai am niciodată vise rele. Ştii, Rusty e vrăjitoarea cea bună. Face să dispară visele rele. Dacă eşti cuminte, poate să te facă să zîmbeşti şi tu. Acum bea-ţi laptele.

Chicoti. Am pus pe furiş şi nişte tonic de-al lui Eugene în el. E bun pentru ce te supără.

Copilul întinse cana şi taurul începu să bea cu zgomot.

– Acum ajunge. Trebuie să mai opresc şi pentru pisoi. Pixie mîngîie animalul pe cap şi o luă înspre grajduri, pe lîngă gard. Trebuie să plec acum, Drăguţule. Cînd o să crească pisoii, o să-i scot să se joace cu tine.

Rusty o văzu pe Pixie dispărînd în grajd. Taurul o privi şi el, satisfăcut, cu coada şfichiuind aerul, apoi se îndepărtă încet. Dacă n-ar fi fost acolo, lui Rusty nu i-ar fi venit să creadă ceea ce tocmai văzuse. Taurul era blînd şi ascultător cu copilul. Dar, de fapt, toată lumea era aşa cu Pixie, chiar şi ea.

Întorcîndu-se în bucătărie, Rusty o găsi pe Letty mestecînd ceva pe foc şi cîntînd cu glas tare. Îi luă un minut să identifice cîntecul „O să mă mărit în zori".

– Letty, îmi pare rău că-ţi întrerup concertul, dar avem cumva pisoi în grajd?

– Dacă mai trăiesc, da. Doak a spus că au venit alaltăieri noapte, sînt micuţi de tot. Mama lor s-a furişat acolo aproape moartă de foame. El a încercat să le dea de mîncare, dar i s-a părut că nu arată prea bine. De ce?

– Se pare că-i hrăneşte Pixie.

– A, da. Mi-a cerut mai multă şarlotă şi mai mult lapte. Mititeii nu pot să mănînce încă, dar cred că nu strică să încerce.

– Mi-e teamă că prăjitura nu era numai pentru pisoi.

– Nu? Dacă mai voia o porție, putea să ceară.

– Nu, nu era nici pentru ea. I-a dat-o taurului. Și știi ceva? A lins-o chiar din mîna ei.

Letty scăpă lingura din mînă și se întoarse spre Rusty alarmată.

– Vorbești de creatura aia diabolică pe care-ai adus-o aici?

– De el vorbesc. Ai din întîmplare niște Tundra Tonic de-al lui Eugene pe-aici?

– Ei... da, poate am. De ce?

– Vreau să mă uit puțin.

Letty părea vinovată cînd scoase de sub chiuvetă o sticlă maronie de bere, cu gîtul lung și cu dop.

– Hm, pare mult mai ușoară.

Rusty luă sticla și-o deschise. O mirosi. Avea un parfum vag. Își țuguie buzele, respiră adînc și dădu sticla peste cap, luînd o înghițitură din lichidul limpede. Nu prea simți vreun gust pînă cînd băutura îi ajunse în stomac, și atunci știu.

– Moonshine! Tundra Tonic al lui Eugene e moonshine curat. Nu știam că mai face cineva așa ceva.

– Sînt sigură că te-nșeli, protestă Letty. E un tonic special pe care Eugene îl fabrică din ierburi din Alaska și din boabe de cafea. Are rețeta de la eschimoși.

– Pot să pun pariu că da. Nu-i nici o minune că

taurul a devenit atît de docil. Nu-i nici o minune că mănîncă din mîna lui Pixie. A devenit dependent. Rusty trînti sticla pe masă și se repezi afară din bucătărie, spre grajd. O să aibă o mică discuție cu Eugene, cu Doak și cu Cade. Ăsta nu e un mod de a îmblînzi un animal sălbatic.

Pînă ajunse la grajd arsura din stomac se intensifică, emanînd unde de mulțumire ce ondulau prin tot corpul, obligînd-o să încetinească pasul. În grajd auzi vocea lui Pixie și se luă după ea pînă într-un colț dosnic al podului cu fîn.

Acolo găsi fetița cu pisica în poală și cu pisoii sugînd mulțumiți. Pisica lipăia restul de lapte din cana pe care i-o ținea Pixie.

Rusty îngenunche lîngă ea.

– Pixie, tu știi ce se află în acel tonic al lui Eugene?

– Da, doamnă. E esența vieții. O pune într-o sticlă și, cînd o persoană sau un animal se simte rău, îi dă o doză. Întotdeauna se simt mai bine. Uită-te la pisicuță. Toarce fiindcă e fericită acum.

Rusty se uită lung la pisică. Nu părea fericită. Cu siguranță nu arăta ca pisica slăbită descrisă de Doak. Și nici pisoii ei, ale căror blănițe luceau. Desigur, era un posibil rezultat al băuturii moonshine. La urma urmei, era făcută din zahăr și materii fermentate, ingrediente care dau putere unui animal. Rusty își scutură capul. Trebuia să se ducă la Cade. Nu exista alt răspuns. Nu putea accepta ca Eugene să

împartă alcool drept medicament.

Se ridică, îi ciufuli puțin părul lui Pixie, apoi se îndepărtă. Deocamdată, asta putea să aștepte. Trebuia să se pregătească pentru balul crescătorului de vite. O să ridice problema cu Tundra Tonic după aceea, în cazul în care Cade își mai amintea că trebuie să fie partenerul ei.

Trei ore mai tîrziu, cînd Rusty străbătea culoarul spre scara din mijloc, în dreptul curbei casei în formă de U îl întîlni pe Cade McCall.

Cade McCall în blugi și cizme era impresionant. Dar Cade McCall în smoching era fascinant. În afară de cămașa albă, totul era negru, haina, pantalonii, ghetele. Singura pată de culoare era cravata, o eșarfă de satin învăpăiat, strînsă cu nod la gît și ajungînd pînă la vîrful V-ului făcut de vesta de brocart. Arată ca un om periculos, își zise ea. Nu era în stare decît să se uite la el și să aștepte.

Cade se îndreptă spre ea încet. Astă-seară purta o rochie de dantelă albastră și paiete, rochie care părea a fi însăși pielea ei. Numai despicătura laterală care ajungea pînă aproape de șold îi permitea să meargă. Ca o cadră, avea părul arămiu prins într-un coc, ținut de agrafe spaniole de abanos. Nu purta bijuterii. Acestea ar fi pălit în contrast cu părul și cu nuanța vibrantă a pielii.

Chiar în timp ce stăteau așa, unul în fața celuilalt, tăcuți, cercetători, el simți ceva diferit la ea. Era mîndră ca întotdeauna, sfidătoare, dar avea o

anume nesiguranță care-l mișca. Respiră adînc. Zbuciumul din pieptul lui nu avea sfîrșit; de cîte ori se apropia de ea, părea să se întețească. Durerea îi făcuse loc, cu mult timp în urmă, unui soi de mirare, ezitînd să se facă cunoscută, dar mocnind acolo pînă cînd Cade ar fi gata să recunoască prezența ei.

– Ești foarte frumoasă, spuse el.

– Ești foarte atrăgător, răspunse ea.

– N-o să-ți fie rușine să fii văzută cu un zilier petrolist?

– Nu, dacă nici ție n-o să-ți fie rușine să fii văzut cu o muncitoare necioplită de la fermă, spuse ea, moale.

El îi luă mîna.

– O să fiu bărbatul cel mai invidiat de-acolo.

Ea își puse mîna aspră în a lui.

– Dacă lași vreuna din acele femei înfometate de bărbați să te prindă, o să... o să...

– Ce-o să faci?

– Mai bine te însemn chiar acum, spuse ea și-și strînse mîinile pe lîngă corp, ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor.

– Și cum ai de gînd s-o faci?

– Așa. Cînd îl sărută, el știu că avea dreptate. Fusese însemnat cu fierul roșu. Poate nu se vedea, dar semnul era acolo și strălucea mai puternic cu fiecare atingere.

– Tăticule! Tăticule! Arăți ca Făt-Frumos, strigă Pixie, din capul scărilor.

– Ei, da, zise Eugene zîmbind larg. Cred că arată destul de bine. Sigur că are o femeie arătoasă pentru care să arate bine. Mai bine duceți-vă. Vă așteaptă dovleacul.

– O, Eugene, zîmbi Pixie. Nu e un dovleac. E o mașină mare și strălucitoare. Și Doak poartă uniformă.

Cu părere de rău, Cade se depărtă și-și strecură mîna, în mod adecvat, sub brațul lui Rusty.

– Mergem, draga mea?

– Desigur, Făt-Frumos. Abia aștept să văd ce fel de dovleac conduce Doak.

– Nu spune nimic. Eugene și Doak au muncit toată ziua. Și n-a fost ușor deloc, pentru că apa de spălat înghețа mereu, pînă cînd s-au hotărît să aducă aparate de încălzit cu gaz în garaj, ca să ridice temperatura. Poate o să trebuiască să zugrăvească din nou, dar mașina strălucește.

Rusty își strecură mîinile în haina de blană pe care i-o ținea Letty, în timp ce Cade îmbrăcă paltonul negru, ținut de Eugene. În plus, o pălărie neagră de cowboy îl făcea pe Cade cel mai interesant bărbat pe care Rusty îl întîlnise vreodată. Pentru prima oară în viața ei, de-abia aștepta să participe la un eveniment social în oraș... și să-l prezinte pe Cade.

Păsiră afară, în noaptea rece. Începuse să ningă, împrăștiind în noapte fulgi uriași și moi, care cădeau ca niște scîntei în fața farurilor mașinii. Era Cadillac-ul, care strălucea ca nou. În picioare, în

spatele mașinii, stătea Doak, îmbrăcat în costum negru și cu șapcă de căpitan. Ca șofer, oferea o imagine interesantă. Dar în calitate de conspirator, jubila de plăcere.

Doak îi ajută să urce. Apoi urcă și el în față, ridică geamul despărțitor și lăsă partea din spate în întuneric, închizînd ușa.

– Intimitate, comentă Cade, puțin crispat, și aruncă o privire pe fereastră. Ninsoarea poate să ne împiedice cumva?

– Nu, mergem cu mașina doar pînă la Coyote Wells. De-acolo, mergem cu avionul lui Will Fleming. O să fie mai ușor de zburat decît de condus.

Pînă acum, Cade avea o părere bună despre seara care începea. De cînd aflase că Will Fleming fusese rivalul lui, nu mai era sigur pe ce simțea. De la un băiat de țară din Tennessee, cum fusese cu mulți ani în urmă, făcuse drum lung. Călătoria la Salt Lake City, ca să închirieze smochingul, fusese interesantă. Fata de la magazin ghicise imediat ce căuta și-l ajutase să asorteze și să completeze îmbrăcămintea. Își cumpărase ghetele și pălăria cu ultimele resurse bănești. Putea să fie de folos însoțirea lui Rusty la bal. Asta ar arăta tuturor că Rusty Wilder era viitoarea doamnă Cade McCall și în plus, pregătise o mică surpriză.

– Spune-mi cine o să fie acolo.

– Ei bine, va fi, desigur, Will Fleming. Dar l-ai cunoscut deja, și va fi și Ann-Marie, soția lui.

– Soția lui? Ai luat în considerare o posibilă legătură cu un bărbat însurat?

– N-am spus că am luat-o în considerare. Am spus doar că el s-a oferit. Și nu era căsătorit pe atunci.

– Și cu ce altceva pot să mai am de-a face?

– Vrei să spui, la bal?

– Și asta vreau să spun. Dar, în primul rînd, mă interesează cum ai de gînd să explici prezența mea.

– N-o să explic nimic. Ești cu mine. Nu-i nevoie să se știe mai mult.

– Nu cred. După cum arăți astă-seară, nu vreau să fiu nevoit să mă bat cu vreun vechi prieten gelos și beat.

– Vechi prieten? E o glumă. În clasa a șaptea, eram deja cu treizeci de centimetri mai înaltă decît orice băiat din clasă și, pînă să crească ei, nu m-a mai interesat. Nu știu cum, dar trecerea de la prăjină la frumusețe a trecut neobservată.

– Mi se pare greu de crezut, Willadean.

– Dumnezeule, nu-mi mai spune așa. Atît te rog.

Cade aruncă o privire spre Doak, aflat pe scaunul din față. Nu-i putea vedea, iar geamul despărțitor ținea conversația secretă. Cade își întinse mîna pe spătar și atinse umărul lui Rusty.

– Aproape că-mi place numele ăsta. Te face să pari mai umană.

– Crezi că nu sînt? Se întoarse să se uite la el, imaginîndu-și în întuneric că vede ochii negri, sprîncenele puțin încruntate și zîmbetul ironic de care era sigură.

– Știi ce-am gîndit cînd te-am văzut prima oară, stînd în mijlocul aeroportului?

– Da... adică nu știu.

– Mi-am spus: „Mulțumescu-ți ție, Doamne, că nu mi-ai trimis un camion".

Ea izbucni în rîs și se ghemui în îndoitura brațului lui.

– La asta te așteptai?

– La asta sau la o văduvă hămesită de dragoste cu șapte bărbii și barbă. Și am dat de foc și pucioasă, o femeie pentru care orice bărbat cu sînge fierbinte ar fi în stare să omoare.

– Și tu ai sîngele fierbinte?

– Acum da. Înainte de a veni aici, eram acuzat că sînt de gheață, distant și dificil. Își puse cealaltă mînă în jurul șoldului ei și o trase la el în brațe, în același timp în care buzele îi găsiră gîtul gol și apoi se îndreptară, pofticioase, spre sîni.

Ei i se tăie respirația.

– Oricum, pot să spun că în parte e adevărat. Șerpui spre el și șopti, cînd îl simți strîngînd-o: Nu ai nimic... moale.

Mîna lui se strecură pe sub haină, spre decolteul rochiei, apoi și pe sub rochie.

– Să mă bată Dumnezeu dacă e-adevărat și

despre tine. Îmi plac părțile tale moi. Vorbea răgușit, aproape în șoaptă. Îi găsi un sfîrc și-l simți tare între degetele lui și vibrînd la atingere.

– Hmmm! Doak își drese glasul. „Pescărușul" e în fața noastră.

Cade oftă cu părere de rău.

– Chiar trebuie să mergem, Roșcato?

– Da, spuse ea moale.

– Bine, fu Cade de acord. Îi trase rochia înapoi peste sîni și ea făcu un efort să stea dreaptă. Dar trebuie să clarificăm un lucru, chiar acum.

– Ce anume? Rusty scoase un ruj din poșetă și încercă să repare stricăciunile suferite de machiaj. Se gîndi puțin, scoase o batistă și se întoarse să șteargă urmele de pe buzele lui Cade.

– Ești a mea.

– Poftim?

Se opri, cuprinsă de uimire. După ceea ce se întîmplase cu cîteva seri în urmă, se așteptase ca el să dispară. N-o făcuse. Dar nici nu s-a întors în patul ei. Acum el sugera să facă public aranjamentul lor. Nu știa ce să creadă.

– Ești viitoarea doamnă Cade McCall. Vreau ca cei din jur să știe asta, și cred că trebuie să porți un inel de logodnă, ca să fie oficial. Scoase o cutiuță din buzunar și i-o dădu.

– Dar, Cade, nu trebuie să faci asta. Adică, dacă nu rămîn însărcinată? Ce se întîmplă peste șase luni?

– Avem șase luni ca să aflăm, nu? Și, între timp, am hotărît să pun deoparte salariul. Nu m-am mai angajat niciodată la ceva ce nu fac bine. Nu intenționez să încep acum.

– Dar nu-i nevoie să faci asta... Mă refer la inel. Ce-mi pasă ce gîndesc oamenii ăștia despre mine? Am făcut întotdeauna ce-am vrut. Dar îi păsa. Gestul lui o mișcase. El înțelesese mai mult decît voia ea să recunoască.

– Eu cred că-ți pasă, iubito. O să te ajut să-i faci praf și s-o ia în serios pe viitoarea doamnă Cade McCall, proprietara fermei Silverwild.

„Iubito"? Lui Rusty îi plăcu cum sună. Se întinse și aprinse becul de deasupra. În cutie găsi un inel de logodnă. Montura de aur filigranat susținea o piatră cum nu mai văzuse niciodată. Era un rubin, de un roșu ca de foc, și reflecta lumina, și scînteia ca un meteorit ce se descompune căzînd din cer.

– O, Cade, e atît de frumos! El cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată. Cum ai putut... vreau să spun că trebuie să fi fost foarte scump.

– A fost, și-ai face bine să nu-l pierzi. Nu e plătit încă.

– De unde l-ai cumpărat? O să trimit un cec. Își dori imediat să-și poată lua cuvintele înapoi. Din foarte tandru, Cade deveni furtunos.

– Nu! Nu știu exact cum intenționezi să-mi plătești salariul, dar presupun că o să am unul. O să mă ocup singur de inel. Acum ține mîna.

Rusty se supuse, plină de remușcări, și privi cum Cade scoate inelul din cutiuța lui și i-l pune pe deget. Părea fierbinte. Putea fi, pentru că îl ținuse în buzunar. I-l încălzise, ascunzîndu-l aproape de trup. Își recăpătă răsuflarea și ridică ochii la Cade.

– Mulțumesc, Cade. E lucrul cel mai încîntător pe care l-am avut vreodată și voi fi femeia cea mai invidiată de la bal.

– Ei, nu e chiar așa.

– Nu e vorba despre inel, mărturisi ea timid, mîngîindu-l pe bărbia aspră. Ci de tine, pentru că te am și toată lumea va dori ce am eu. Dar tu ești al meu, Cade McCall, spuse ea cu vocea obișnuită, care nu mai ținea seama de nimic în afara lor. Te-am revendicat prima.

Cade așteptă mult înainte să-i răspundă. Și singurul răspuns pe care-l putu da fu adevărul:

– Și m-ai însemnat deja. Eugene zice că am fost însemnat cu fierul roșu.

Will Fleming era înalt și blond. El coordonă mutarea bagajului (despre care Cade nu știuse nimic) și a călătorilor în avionul său, care era mai mare decît al lui Rusty. Mai era un pasager, deja înăuntru, o frumusețe blondă, cu ochi albaștri, care se prezentă ca soția lui Will, Ann-Marie.

Will și Ann-Marie erau deja gătiți de gală. După

ce dădu ultimele instrucțiuni oamenilor de jos, Will se așeză pe locul pilotului și începu verificările pentru decolare. În mai puțin de douăzeci de minute, aterizau pe aeroportul din Salt Lake City și intrau în limuzina neagră care-i aștepta pe pistă.

În limuzină, Rusty se mută mai aproape de Cade. Era mulțumit c-o făcuse atît de firesc, ca și cînd formau un cuplu.

– Acesta e templul mormon, spuse Ann-Marie, atrăgînd atenția lui Cade asupra unei clădiri albe, scăldate în lumină.

– E spectaculos, recunoscu el. Ca un palat din povești.

– Este inima întregii vieți mormone, spuse Will grav. Anumite părți din el nu sînt deschise niciodată pentru străini. Eu și Ann-Marie ne-am căsătorit acolo.

Ann-Marie îi arătă spre Monumentul Albatrosului, Clădirea-Stup, casa lui Brigham Young, liderul mormon, și Poarta Vulturului, care era intrarea pe proprietatea lui Brigham.

– Știi legenda despre cum a ajuns albatrosul pasărea simbol al statului? întrebă Will.

– Nu, nu cred, recunoscu Cade, dorindu-și să fi ajuns deja la dans, ca să aibă un pretext pentru a o ține pe Rusty în brațe. Nesiguranța și tensiunea care-i chinuiseră în ultimele zile dispăruseră. Astă-seară își scotea doamna în oraș. Îi strînse mîna, dînd toate semnele că era atent la gazde. Numai Rusty știa că își trecea palma, absent, peste degetul

ei mijlociu.

– Albatroşi în centrul Utah-ului? întrebă cu îndoială Cade.

– Da, răspunse Will. Credeau că Marele Lac Sărat e oceanul. Un val de greieri invadase valea. Distrugeau primele recolte care trebuiau să-i scoată pe oamenii lui Brigham Young din iarnă. Dintr-o dată, a apărut un stol de albatroşi şi a mîncat greierii. Recoltele au fost salvate şi albatrosul a devenit pasărea naţională.

– Destul cu admirarea peisajului, îl întrerupse Ann-Marie. Rusty, Will mi-a spus de Cade că vine din Alaska. Presupun că... o, Doamne, ce inel, ce rubin... Se opri şi se uită la Rusty cu entuziasm. Rusty, e un inel de logodnă, nu-i aşa? Tu şi bărbatul misterios din Ţara zăpezii şi-a gheţii sînteţi logodiţi?

– Da, doamnă, spuse Cade luînd mîna lui Rusty şi sărutînd-o. Cu siguranţă că sîntem.

– Will, tu ştiai că Rusty se căsătoreşte?

– Da. Ei bine, nu tocmai. Se întoarse spre ei şi îl măsură pe Cade din ochi. Dar Cade a trecut alaltăieri pe la mine. Am stat puţin de vorbă despre creşterea vitelor şi despre taurii de prăsilă. Aţi stabilit data?

– Peste vreo şase luni, răspunse Rusty.

– Sau poate mai curînd. Depinde de... să-i spunem soartă, răspunse şi Cade, uitîndu-se lung la Rusty.

– Da, spuse Ann-Marie prompt, trebuie să-şi

facă un rost, de acord. Înţeleg de ce l-ai adus de aşa departe. Will era singurul celibatar acceptabil din Utah, şi l-am luat eu! Cum l-ai găsit pe Cade?

Rusty roşi.

– Să spunem că, dacă vrei un bărbat, trebuie să cauţi în locul potrivit şi să foloseşti argumentele potrivite.

Ann-Marie îşi plecă capul şi o cercetă cu atenţie pe Rusty, înainte de a se întoarce spre Cade.

– Da? Şi ce fel de argumente ai de oferit?

– Ne-am cunoscut la aeroport, răspunse Cade, şi n-a fost nevoie să-mi arunce vreo nadă. Să spunem doar că am o înclinaţie spre roşcate autoritare.

Limuzina se opri sub poarta pentru automobile de lîngă clădirea impunătoare de cărămidă roşie, cu numele nepotrivit de „Little America Hotel and Towers". Portarul, neaşteptat de elegant în smochingul negru, se grăbi să deschidă uşa.

Cade coborî primul din maşină şi îi dădu mîna lui Rusty. Cînd ea se ridică şi ieşi, o trase spre el şi-i şopti tendenţios la ureche:

– Am o mare înclinaţie spre roşcate autoritare, cu picioare lungi şi cu mari...

– Conturi în bancă, McCall, spuse ea încet, întorcîndu-i ironia, dar împărtăşindu-i visul.

Șapte

– Impresionant locul, comentă Cade, privind cupola de vitralii de deasupra.

– „The Towers" nu e nimic îm comparație cu hotelul „Crescătorul de vite", unde se ține de obicei balul, spuse Rusty cu dezgust. Tatălui meu nu i-ar fi plăcut așa ceva.

– Tatălui tău nu-i plăceau schimbările, Rusty, spuse Ann-Marie. Dacă depindea de el, n-aveam nici stațiune de schi în Utah. Și el și Ben Middleton voiau ca tu și toate celelalte lucruri din stat să rămînă la fel, fără turiști, fără țărani.

– Ai dreptate, fu Rusty de acord. Credea că toată zona aparține vitelor.

Cade tăcu cît timp trecură pe lîngă căminul imens și traversară coridorul. Lui Walt Wilder nu-i plăcuseră schimbările. Ar fi vrut s-o păstreze și pe Rusty neschimbată. În acest scop, o făcuse să se simtă comună, anostă, îi găsise chiar și un soț adecvat. Dar oricine o vedea pe Rusty astă-seară, va ști că lucrurile nu mai stau așa.

Cade zîmbi. O rochie nouă și provocatoare nu era singura schimbare pe care-o făcuse Rusty. Probabil că bătrînul Walt s-ar răsuci în mormînt dacă ar ști că Rusty își găsise un soț.

Cade urmări privirile uimite ale celorlalți invitați cînd o zăriră pe Rusty Wilder. Putea deja să-și dea seama că nu se așteptaseră să vină și că femeia pe care-o priveau era o Rusty Wilder pe care n-o mai văzuseră pînă atunci. Bărbații, unul după altul, rămîneau cu gura căscată, expunîndu-se riscului de a fi dojeniți de partenele lor. Rusty zîmbea prietenos tuturor. Numai Cade știa cît de tare îl strîngea de mînă.

– Ușurel, Roșcato, îi șopti el. Sînt aici ca să te apăr de lupi. Oricine se apropie prea mult are de-a face cu mine.

– Se vede atît de tare? Vocea îi fusese mai aspră decît de obicei. Aerul ei impunător dispăruse, lăsînd în loc un zîmbet nesigur.

Femeia de la brațul său arăta ca cea mai bogată din Utah, dar își dădea seama că nu se simțea în mediul ei. Cunoscuse și el acest sentiment destul

de des, pe cînd nu era decît un copil de la munte din Tennessee.

– Pentru ceilalți nu. Dar de unde mă aflu eu, aș zice că mai degrabă te-ai găsi în fața Drăguțului, decît a acestui grup. De ce-am venit aici?

– Pentru că am nevoie ca ei să-l solicite pe Drăguțul pentru însămînțări; și trebuie să-i conving că e o mișcare deșteaptă din care ies bani. Nimic nu te conduce spre succes mai bine decît o înfățișare de învingător. Așa spunea tata mereu.

Ajunseră la garderobă, unde un blond ursuz ceru paltonul lui Cade și blana lui Rusty. Privirea pe care i-o aruncă ea promitea mai mult decît un bacșiș mărunt, dacă era interesat. Ann-Marie păși imediat înăuntru și găsi pe cineva cu care să vorbească, lăsîndu-l pe Will într-o parte și pe Rusty și Cade de cealaltă parte. Ei apărură în prag împreună și trecură în revistă sala de bal, zgomotoasă.

Un moment de tăcere cuprinse mulțimea. N-a durat decît o clipă, ca o scurtă pauză pe o bandă de casetofon, apoi mulțimea explodă în noi conversații.

Un bărbat solid și roșu la față se desprinse din masa de oameni și o porni spre ei.

– Rusty, mă bucur că te văd, fata mea. Pe unde te-ai ascuns pînă acum?

– Russ? Rusty își îndreptă umerii și intră înaintea lui Cade în încăpere, despărțindu-se de el cu un fior. Intenționam să-ți dau un telefon.

– Da? Te-ai hotărît să accepți oferta mea și să

cumperi bucata aia de stîncă din nord?

– Nu. Aveam de gînd să-ți fac o ofertă.

Bărbatul atît de jovial se uită la Rusty cu viclenie, apoi își mută privirea spre Cade și înapoi.

– A, da? Sper că nu-i vinzi lui Dale Briggs, nu-i așa?

– Nu, oferta mea n-are legătură cu asta. Nu intenționez să vînd nici o bucățică din Silverwild. Vreau să vorbesc cu tine despre taurul meu cel nou.

– Da, am auzit despre diavolul ăla urît. Probabil că s-ar potrivi bine cu bivolii lui Howard. Howard, vino aici. Rusty are o afacere pentru tine.

Will Fleming, care-i urmase, înșfăcă o tartină de la un chelner care tocmai trecea și se uită la ea cu o grimasă.

– La balul crescătorului de vite ar trebui să se servească friptură, comenta el.

Un bărbat mai în vîrstă, înalt și subțire, se depărtă de grupul cu care vorbea și veni s-o întîlnească pe Rusty.

– Howard Chandler, se prezentă el, întinzîndu-i mîna lui Cade. Nu cred că ne-am cunoscut, domnule.

– Cade McCall. Nu, nu ne-am cunoscut.

– Un cumpărător de vite, Rusty? întrebă Howard, uitîndu-se lung la Cade și la Rusty.

– Nu. Am lucrat în domeniul petrolului. Cade se uită lung la Rusty. Dar sînt în căutarea altor posibilități. Își strecură mîna în jurul taliei ei și îi zîmbi, posesiv.

Rusty își îngădui să se sprijine de el. Nu se așteptase ca întîlnirea cu toți acești bărbați s-o intimideze atît. Făcuse afaceri cu ei de-a lungul anilor, dar întîlnirile acelea fuseseră la Silverwild, în condițiile puse de ea. Acum își pierduse cumpătul. Numai brațul lui Cade îi spunea că era acolo pentru ea. Îi oferea puterea lui, dacă avea nevoie. Și avea.

Nu era nici o îndoială în privința forței lui. Sau a magnetismului său. Deja Howard Chandler și Russ Long păreau nesiguri. Fiecare femeie din încăpere îl urmărise din momentul intrării lor. Observase murmurul de atenție unduind în jur și înțelesese că bărbatul de lîngă ea era cauza. Le dădea dreptate.

Se temuse că se așteptase la prea mult, aducîndu-l pe Cade aici. La urma urmei, dacă nu-i putea convinge pe ceilalți fermieri să-l folosească pe Drăgutul, cu ce putea ajuta prezența lui? Nici măcar nu era fermier. Silverwild era responsabilitatea ei, și viitorul fermei la fel. La drept vorbind, Cade McCall nu era acolo ca să trateze cu crescătorii de vite. Era cu ea nu pentru ce reprezenta, ci pentru că ea avea nevoie de el. Toată viața încercase să-și mulțumească tatăl, fără ca eforturile ei să fie pe deplin recunoscute. După moartea lui Ben se hotărîse să nu se mai mulțumească decît pe ea însăși. Și în seara asta... în seara asta, o mulțumea faptul că trecea drept femeia lui Cade McCall.

Cade se împiedică puțin. Hotărît lucru, dacă Rusty ar fi găsit vreo modalitate să-i intre în buzunar,

ar fi făcut-o. N-ar fi putut spune dacă era din cauza nesiguranței în privința bărbaților cu care discuta sau a femeilor care spionau în mod penibil din mulțimea din spate. Își închipuia că, în ambele cazuri, îndatoririle de logodnic se potriveau la fel de bine cu scopurile lui, cît și cu ale ei. Își coborî privirea și îi zîmbi intim lui Rusty, în timp ce mîna de pe umărul ei, caldă și posesivă, o întorcea ca s-o poată privi în ochi.

Ea îi luă mîna cu timiditate, dar o strînse fără a se ascunde, și tot așa îi întoarse și privirea înfometată.

Russ se uită la Howard și înapoi la Rusty.

– Petrol zici? Poate stăm de vorbă cîndva, McCall. Rusty deține tot pămîntul și apa, dar vitele ei nu se compară cu cireada mea.

– Poate că nu încă, răspunse Cade, cu detașare. Simți, mai degrabă decît auzi, respirația ușurată a lui Rusty. Taurul cel nou o să schimbe totul. Ați face bine să aruncați o privire asupra lui pînă cînd taxa de însămînțare nu crește prea mult. Mie mi-e foame, iubito. Ție nu?

Rusty se lăsă dusă de el.

– De ce-ai făcut asta? întrebă ea. Am fi putut vorbi mai mult despre Drăgutul.

– Bărbatul trebuie făcut întotdeauna să creadă că nu vrei ce-ți oferă el. Asta o să-l facă mai interesat de ceea ce refuză.

Fură însoțiți la bufet de Will și de Ann-Marie. Își umplură farfuriile cu porții mici de friptură, cartofi

și pepene și găsiră un loc unde puteau mînca. Rusty și Ann-Marie recunoșteau multe persoane importante, printre care cîțiva foști colegi de școală.

Rusty abia se atinse de mîncare. Will se plîngea că ar trebui să mănînce friptură adevărată și cartofi, nu porții de-un deget. Ann-Marie le aminti celor doi că ea și Will hotărîseră să sară peste cină ca să ajungă la timp la bal.

– Apropo de bal, spuse Cade, cred că o să-mi iau doamna la dans.

Rusty se trezi purtată cu îndemînare către ringul de dans. Mîna lui Cade o călăuzea prin mulțime pînă cînd găsiră un loc aproape de centrul ringului.

– Nu-i nevoie să dansăm, Cade. Nu sînt o dansatoare prea bună, șopti emoționată printre buzele încremenite într-un zîmbet încordat.

– Nu contează. Căutam un pretext ca să te iau în brațe. Doar sprijină-te de mine și leagănă-te în ritmul muzicii.

– Nu sînt sigură că e o idee bună.

Nu era o idee bună, decretă Cade, cînd Rusty se supuse. La treizeci și șapte de ani, trecuse multă vreme de cînd trupul lui nu mai reacționase atît de prompt la atingerea unei femei. Și nu mai avusese nici o femeie ca Rusty vreodată. Dintr-o dată, trupul lui avea paisprezece ani și inițiative proprii.

– Cade? Se întrerupse și rămase mută de uimire cînd îl simți întărindu-se lîngă ea.

– Îmi cer scuze, iubito, spuse el cu blîndețe.Se

pare că nu prea pot să mă controlez cînd te ating. Tu ești șeful. Dă-mi un ordin. Ce să fac?

– Nu știu. Ce fac bărbații de obicei?

– Depinde de femeie, iubito.

– De ce-mi spui așa? murmură ea. Nu ne aude nimeni.

– Pentru că așa vreau să-ți spun. Te deranjează?

– Da! Mă înnebunești. Nu mai pot gîndi.

– Vine o vreme, Roșcato, cînd gîndirea se duce pe apa sîmbetei, rămîn doar sentimentele.

Avea dreptate. Rusty făcu un pas spre el și-i puse mîinile în jurul gîtului.

– Oprește-te, McCall. Să mergem. Poate ție-ți vine ușor să-ți arăți sentimentele. Dar eu niciodată... adică, nu cred că mai pot suporta nici o secundă să se holbeze toți la mine. O porni înapoi cu hotărîre.

Asta nu era stinghereală, își dădu el seama. Brusc, Rusty era necăjită cu adevărat. Nu știa de ce. Se lăsase furat de vraja îmbrățișării unei femei frumoase, o femeie cu ochi mari și verzi care promitea mai mult decît făcuse vreodată, iar el își îngăduise să meargă prea departe.

Cade o conduse pînă ajunseră la ușile de sticlă din spatele ei. Apăsă pe clanță și într-o clipă fură afară din sala de bal, pe o terasă. Rusty se smulse din brațele lui și se duse lîngă balustradă. Dincolo de hotel, luminile din Salt Lake City sclipeau în noapte. Vîntul tăios se învîrtejea în jurul clădirii și mătura

terasa.

– Ce e? întrebă Cade.

– Nimic. Adică, așa cred.

– Nu înțeleg, Rusty. Ceea ce se întîmplă cînd ne atingem e o continuă surpriză pentru mine. De obicei, nu reacționez la o femeie de cîte ori o îmbrățișez. Dar împreună părem să explodăm.

– Știu. Îmi pare rău. Probabil crezi că sînt nebună. Numai că nimeni în afară de... nu mi s-a mai întîmplat ca un bărbat ca tine să... să se manifeste atît de evident... înainte. Mă simt o proastă.

Cade își scoase haina și i-o puse pe umeri.

– Ți-e frig. Pentru că ea nu protestă, o strînse la piept, împreunîndu-și mîinile pe după mijlocul ei. E-n regulă, iubito, spuse el blînd. E normal, cînd doi oameni sînt pe aceeași lungime de undă.

– Poate, consimți Rusty, îngăduindu-și să se relaxeze puțin. Dar nu e întotdeauna așa.

Se încordă, încercînd să găsească cuvintele potrivite.

– Mai mult, în primul an al căsătoriei cu Ben...

– Ce s-a întîmplat?

– Am dansat. Apoi el a dispărut pur și simplu și a trebuit să mă întorc singură acasă.

Fusese mai mult decît a spus. Cade nu-și putea imagina nici o explicație posibilă pentru această abandonare a tinerei soții.

– Soțul tău a dispărut? Ce-nseamnă asta?

– N-am înțeles atunci. Mai tîrziu, da. Nu eram

căsătoriți de multă vreme. Știi, pentru Ben eram ca o fiică. Niciodată n-a văzut în mine o nevastă. Nu că n-ar fi vrut. A încercat, dar niciodată – își coborî glasul într-o șoaptă – n-a putut să facă dragoste cu mine. În seara aceea, dansam, el... ei bine, i s-a întîmplat același lucru. Mai tîrziu a început să bea. Era acolo o femeie. S-a dus acasă cu ea.

– Ticălosul! Mîinile lui Cade se încordară în jurul ei, în dreptul abdomenului.

– Nu, Cade. Era doar beat. Se întoarse cu fața spre el. Îmi pare rău, Cade. M-am purtat prostește acolo, înăuntru. Mi-a trebuit mult timp să-l înțeleg pe Ben. N-a vrut să mă rănească. Pur și simplu nu putea să mă iubească.

– Înțeleg, spuse Cade cu glas scăzut. Am și eu cam aceeași problemă. Cu cei dinăuntru. Dacă m-ai adus aici ca să fac vreun anunț, aș putea să înțeleg.

– Știu că e o prostie, dar am fost întotdeauna fata lui Walt Wilder. Niciodată nu m-am simțit bine printre celelalte femei, nu știu de ce. După moartea lui Ben, m-au tolerat, dar au luat în rîs, pe față, ideile mele despre conducerea fermei. Astă-seară m-am hotărît să vin aici și să le arăt tuturor că sînt la fel de femeie ca oricare dintre ele și, în plus, un bun fermier.

– Rusty, spuse el tandru, nu-ți dai seama că ești cea mai frumoasă femeie din sală?

– Nu. Tata îmi spunea mereu că sunt șleampătă, ca mama. N-a fost niciodată capabilă să se integreze în societatea din Salt Lake City. A murit

cînd eram mică, așa că altceva nu mai știu despre ea.

– Drace, dar cine are nevoie de o doamnă? Nu-ți dai seama că ce vezi în jurul tău e pură gelozie din partea femeilor și dorință pură din partea bărbaților? Ești cea mai frumoasă, cea mai senzuală femeie din stat, Rusty Wilder, și ești a mea.

Privirea ei era surprinsă.

– Dar tata zicea...

– Tatăl tău era un prost, iar în ceea ce-l privește pe soțul tău, îl compătimesc. Trebuie să fi purtat un adevărat război cu el însuși din cauza ta. Și, într-un anume fel, cred că a cîștigat.

– Cade, nu cred un cuvînt din ce spui și de înțeles, înțeleg și mai puțin. Cum poate faptul că Ben s-a dus cu altă femeie și m-a lăsat să fiu ținta batjocurii la bal să însemne că a cîștigat ceva?

– Pentru că, dacă ar fi rămas, ar fi gîndit ce gîndesc și eu, indiferent că i-o permitea căsătoria sau nu, i s-ar fi părut greșit din punct de vedere moral.

– Ben era un bărbat atent, Cade. Numai că bea prea mult. Niciodată n-a vrut să-mi facă vreun rău.

– Dar cred că ți-a făcut. Cred că tatăl tău te-a făcut să te simți stîngace, iar Ben te-a făcut să te simți nedorită și amîndoi au făcut-o ca să te protejeze.

– Nu înțeleg.

– Tatăl tău știa ce frumoasă o să te faci. Că vei fi o țintă pentru orice vînător de zestre din stat. Voia să fii destul de tare ca să stai pe propriile picioare,

dar nu era sigur c-o să reușească. Și-atunci te-a măritat cu Ben. Iar pentru Ben asta a fost o mare problemă. Trebuie să te fi dorit îngrozitor. Dar nu-și putea permite să te iubească altfel decît ca pe fata lui Walt.

– Dar era soțul meu, Cade.

Cade o strînse mai tare de mijloc și respiră adînc. Ea avea un parfum dulce ca florile primăvara. Iar atingerea ei era ca soarele iarna. Se lupta cu nevoia copleșitoare a trupului său. Trebuia să înceteze să mai reacționeze așa la o simplă atingere. Nu putea să se acopere toată viața cu pălăria.

– Știu, murmură. O făcu să se întoarcă și-o strînse în brațe. Multă vreme nu făcu decît s-o strîngă la piept. Știu ce simțea. Trebuie să fi fost de fier. Cum putea să te îmbrățișeze fără să facă asta?

Chiar și atmosfera părea încordată atunci cînd Cade se aplecă s-o sărute. Mîinile lui o strînseră și mai tare. O sărută, șoptind deslușit cuvinte înflăcărate de care nici măcar nu era conștient. Iar ea nu se retrase. Se lipi de el, luînd forma trupului său, sărutîndu-l la rîndul ei cu o lăcomie care dovedea cît îl dorea.

– O, Cade, Cade. Îl striga încet și chemarea era mai insistentă cu fiecare pătrundere a limbii ei.

Apoi se deschise ușa și muzica izbucni, strident, în noapte.

– Rusty, iubito, spuse Ann-Marie, apoi închise ușa, întrerupînd muzica. Îmi displace să vă întrerup, dar vreo cîțiva bărbați s-au dus la bar, la o țigară.

M-au trimis să-i propun lui Cade să li se alăture.

Cade se dădu înapoi, așezînd-o pe Rusty între el și Ann-Marie, în timp ce încerca să-și domolească pulsul precipitat. Încă un minut și ar fi făcut dragoste cu Rusty chiar acolo, pe terasa rece. Respiră adînc.

– Mulțumesc, Ann-Marie. Dar o țigară, împreună cu o mînă de fermieri, nu se poate compara cu compania lui Rusty. Transmite-le regretele mele, da?

– Nu, se precipită Rusty. Spune-le că domnul McCall nu li se va alătura, dar o să vin eu îndată. Aș vrea să stau de vorbă cu ei.

– Rusty, iubito, e-adevărat că sîntem în 1991, dar ultima femeie care li s-a alăturat bărbaților la o țigară era de la Coyote Wells Saloon și a ieșit de acolo cu o mașină nouă și cu un diamant cît rubinul de la inelul tău de logodnă. Nu cred c-o să vadă cu ochi buni amestecul tău.

– Fir-ar să fie! se scăpă Rusty și făcu un pas spre Ann-Marie, care pleca. Acolo se petrec toate, Cade. Toate dedesubturile dintre bancheri, cumpărătorii de vite și reprezentanții guvernului, care acordă cu atîta zgîrcenie drepturile la apă. N-o să-i las să mă dea la o parte. Trebuie să intru acolo.

Cade o prinse de umăr și o opri.

– Rusty, cred că nu-ți faci decît deservicii dacă intri cu de-a sila. Mă duc eu.

Rusty se opri și-i aruncă o privire ascuțită.

– Cum adică te duci tu? Nu știi nimic despre vite, nici despre apă, nici despre împrumuturi bancare. Ce poți să faci tu?

– Nu știu sigur. Dar cel puțin o să fii reprezentată. O să fiu șoricelul cu urechi mari.

Expresia lui sinceră fu singurul lucru care o făcu să accepte. Se încruntă.

– Bine. Dar asigură-te ca numai urechile să fie mari. S-ar putea ca femeile dinăuntru să te împiedice să ajungi la bar.

– N-or să poată, Roșcato. Adu-ți aminte, ți-am spus că trebuie să-mi cîștig existența. O să încep de-aici.

– Cade... Nu știa ce să spună. Cum putea să-i spună ce voia să realizeze fără să mărturisească întregul adevăr? Nimeni nu știa cu cîtă disperare încercase să facă ferma Silverwild să se ridice la adevărata valoare. Nimeni nu știa cît de periculos de scăzute ajunseseră rezervele ei de bani gheață. Avea nevoie de un împrumut sau de o promisiune de însămînțări plătite, pentru ca ferma să se poată menține așa cum era. Cade ar trebui s-o ajute acolo, la bar, fără să știe adevărul.

– Bine, Cade. O să mai stau afară puțin. Apoi o să mă duc să-mi pudrez nasul și-o să te aștept.

– Nu vreau să stai în frig, iubito. Vreau o femeie caldă și nerăbdătoare, nu un țurțure. O sărută ușor și se întoarseră înăuntru. Rusty îi înapoie haina și îl studie din cap pînă-n picioare. Ce trebuie să fac acolo, Roșcato? întrebă cu seriozitate.

– Nu știu. Orientează-te la fața locului. Am...

am încredere în tine, Cade.

– Nici o sugestie despre cum să manevrez lucrurile?

– Nici una, spuse ea moale. Numai să nu te pierzi. Nu vreau să mă întorc singură acasă.

– N-o să fie nevoie, Willadean, promise solemn. N-o să mai fie niciodată nevoie.

Barul era o încăpere retrasă, special destinată crescătorilor de vite. Nu se afla nici o femeie acolo. Chiar și cu servirea se ocupau numai bărbați.

Cade acceptă ceva de băut și refuză un trabuc. Salută cu o înclinare a capului pe cei prezenți; pe Howard Chandler, Russ Long și Will Fleming îi cunoscuse deja. Da, se adunaseră vulturii. Se întrebă cum vor ataca și de ce.

– McCall, strigă Howard Chandler, vino să faci cunoștință cu adevărații bogătași din grupul nostru, T.L. Landers și Thomas Paxton. Domnilor, Cade McCall. E logodnicul lui Rusty Wilder.

Cade clipi, uimit. Nu se așteptase ca acest fapt să se răspîndească atît de repede. Dădu mîna cu ceilalți doi.

– Tot fermieri?

– Drace, nu, izbucni Russ Long, după care își confecționă un zîmbet fals. Sînt bancheri. T.L. e președinte la „Banca și Trustul Ocklahoma", iar Thomas

conduce „Pescărușul: Economii și Împrumuturi" și cea mai mare plantație de pepeni din stat. Dacă n-ai unde să-ți depui economiile din afacerea cu petrol, indivizii ăștia ar fi bucuroși să ți le ia.

– Cred că banii mei sînt foarte bine investiți acolo unde se află, spuse Cade cu răceală. Un smoching închiriat și o primă rată scăzută la un inel de logodnă însemnau pentru el o investiție excelentă, se gîndi.

– Da, observă Howard Chandler, așa credea și bătrînul Walt cînd s-a însurat cu mama lui Rusty. Ea avea banii. El avea pămîntul. Problema a fost că el o ținea prea din scurt. I s-a părut mereu că ea a cedat și a murit tocmai ca să scape de sub tirania lui. Nu și-a închipuit niciodată că Rusty o să continue la fel după moartea lui Ben. Se pare că e-n stare de mai mult decît credea bătrînul Walt.

– Deci, ești logodit cu Rusty Wilder, zise Thomas Paxton, întorcîndu-se de la bar și uitîndu-se ascuțit la Cade. Nu mă miră.

– Nu! De ce? I-ar fi plăcut să-l descoasă mai mult pe Howard, dar tonul confidențial din vocea lui Paxton părea mai important. Cade îl urmă pe bancher, întorcînd spatele celorlalți, care salutau sosirea unui întîrziat.

– Ei bine, luînd în considerare starea de lucruri de la Silverwild, înțeleg de ce și-a găsit un soț bogat.

– Ce te face să crezi că nu sînt eu cel care și-a găsit o nevastă bogată?

– Pentru că, spuse Thomas încet, știu cît de disperată e situația ei. Indiferent care e aranjamentul tău cu Rusty, McCall, ar fi înțelept din partea ta să o sfătuiești să profite de ultima ofertă pe care i-am făcut-o.

– Da? Și care e asta?

– Îi dau împrumutul, în regulă, dar numai dacă îmi cedează drepturile la apa din capătul văii.

– Credeam că bancherii își păstrează afacerile confidențiale.

– Acum nu vorbește bancherul, McCall, ci fermierul Thomas Paxton. O să fac orice e nevoie ca să obțin apa aia.

– Ce să faci cu ea?

– Îmi imaginez cum aș putea capta șuvoiul din dezghețul de primăvară în canionul ăla îngust al ei. Apa, Cade, apa ieftină, asta înseamnă bani adevărați în statul nostru.

– Am fost săptămîna trecută în canionul ăla. Nu e nici o picătură de apă acolo.

– Încă nu, dar o să fie.

– Te cred pe cuvînt, dar nu cred că pot s-o conving pe Rusty să facă ceva. Și-apoi, dacă e o idee atît de bună să captezi apa aia, de ce n-o face ea?

– Cel mai bun mijloc ar fi să construiască un dig. Dar asta cere bani și expertize. În plus, ea e la fel de ignorantă în ceea ce privește pămîntul ca și bătrînul Walt. El nu voia să împiedice șuvoiul să

ajungă la rîu, la fermele din aval și nici ea nu vrea. Problema e că se pierde prea mult așa.

– Nu pot să spun că am observat vreo nevoie de așa ceva la Silverwild, zise Cade.

– Încă nu. Dar așteaptă pînă la vară, cînd se usucă toată iarba și nu-i ajunge să hrănească cireada. Atunci încep să moară vitele și trebuie să transporte apa de la rîu, de la o depărtare de treizeci de kilometri.

Cade nu știa ce să-i răspundă. Dar începea să înțeleagă de ce cumpărase Rusty taurul. O rasă de vite mai rezistentă la secetă ar putea fi crucială. Dar dacă se putea obține apa construind un dig, asta era de asemenea important, iar el știa destul de bine acest lucru.

– O să mă mai gîndesc, Paxton, promise și se întoarse la grupul lui Howard Chandler. Howard aruncă o privire spre Paxton, apoi spre Cade. Expresia de pe chipul lui trăda preocuparea. Cade prinse semnul imperceptibil din cap al lui Paxton. Deci, oferta era o acțiune în comun.

Cînd Howard îi oferi lui Cade încă o băutură, refuză. Aflase ce voia să știe Rusty. Și aflase și ce avea el nevoie să știe.

– Nu, mulțumesc, îi răspunse lui Howard, iar doamna mea e singură de prea multă vreme. N-aș vrea să creadă că am fost răpit.

– Ei, trebuie să se fi obișnuit cu asta, se auzi o voce din fundul sălii. Ultima oară cînd a venit, bătrînul

Ben a plecat și-a lăsat-o aici. Cel puțin știa cum să țină o femeie la locul ei.

Se lăsă o tăcere înghețată.

Cade se întoarse și strînse din dinți căutîndu-l din ochi pe stăpînul acelei voci. Sub privirea lui, bărbații s-au dat înapoi, formînd un semicerc și concentrîndu-se asupra unuia care stătea în picioare la capătul barului. Era beat probabil, judecînd după cum arătau cravata cu nodul lărgit și haina descheiată.

– Numele meu e McCall, spuse Cade îndreptîndu-se încet spre el. Al tău?

– Tobe Fleeman. Da' ce-ți pasă?

– Îmi place să fiu sigur că știe cine sînt cel pe care-l lovesc. Pare mai prietenos așa.

Cade făcu un pas înapoi și, înainte ca cineva să-și dea seama ce se întîmplă, își înfipse pumnul în obrazul bețivului cu o bufnitură răsunătoare. Cu un semn aprobator din cap, urmări cum acesta se prăbuși la podea.

– Domnilor, mulțumesc pentru băutură și pentru conversație. Se întoarse și o luă spre ușă, oprindu-se cînd o deschise. Apropo, toți știți despre taurul pe care l-a cumpărat Rusty. El o să dea naștere la o rasă nouă, rezistentă la secetă. Dar pentru început, ca dar de nuntă, am de gînd să-i construiesc soției mele un dig. Deci, dacă vreunul dintre dumneavoastră vrea să stea de vorbă în mod confidențial despre necesarul de apă, în timp ce vă uitați la taurul cel nou al lui Rusty, o să fiu prin preajmă.

Ringul de dans era încă aglomerat. Numai bărbații mai în vîrstă, cercul select al celor cu bani și cu prestigiu, erau invitați să fumeze la bar. Bărbații mai tineri încă mai dansau.

Will veni lîngă el.

– Mă bucur să văd că Rusty și Ann-Marie se înțeleg atît de bine. Ann-Marie își făcea griji. E însărcinată, se confesă Will, și cred că are nevoie de o prietenă apropiată cu care să discute lucruri femeiești.

– Felicitări. Și noi avem de gînd să întemeiem o familie. Rusty mi-a spus că ați fost prieteni... odată.

– Nu-ți face griji în legătură cu mine, Cade. Nu ți-am fost niciodată rival. Rusty nu era îndrăgostită de mine. Nu era decît din partea mea. A fost o vreme cînd m-aș fi însurat cu ea fără să clipesc.

– Mi-a spus că ați avut o problemă cu religia ta. Ce erai, Fleming, un fel de preot?

El rîse.

– Nu, sînt mormon și n-avem dreptul să ne căsătorim în afara religiei. Eram gata să uit acest lucru, dar Rusty știa că ar fi o greșeală. A avut dreptate. Ann-Marie și cu mine ne potrivim perfect.

Cade zîmbi. Se gîndea că o prietenie apropiată cu o femeie era ceva nou pentru Rusty. Ann-Marie ar fi tocmai bună. Și Rusty va avea nevoie de o

prietenă cînd vor avea un copil.

– Cade. Rusty îl privi emoționată cînd ajunse lîngă ea și-i puse mîna pe umăr. Cum au mers lucrurile la bar?

– A fost foarte interesant, dar nu tot atît de interesant ca ciocnirea unui pahar cu voi.

– Da, fu de acord Ann-Marie, dar cred c-o să iau mai degrabă o banană cu frișcă. Credeți că putem găsi pe undeva niște înghețată bună?

– S-ar putea, spuse Will, cu bunăvoință, dar cred că Rusty și Cade ar prefera să rămînă singuri. De ce nu plecăm toți de-aici? Haideți să vedem ce are de oferit serviciul în cameră, la hotel.

– Serviciul în cameră? se interesă Cade.

– Sigur că da, rămînem peste noapte. Nu ți-a spus Rusty? Ann-Marie a închiriat două camere. Una pentru noi și una pentru voi. Poate că trebuia să fie o surpriză, îi șopti Will la ureche. Probabil că Rusty e puțin cam rezervată cu tine. Bătrînul Walt o ținea destul de strîns în frîu cînd era mică.

Rezervată? Cade se gîndi că ar putea fi cuvîntul potrivit. Ben își uitase responsabilitatea față de ea. Poate Rusty se temuse că nici el nu va fi lîngă ea. Nici caii sălbatici n-ar fi fost în stare să-l îndepărteze. În seara asta Rusty voise ceva romantic, nu o sarcină de serviciu. Cade oftă. O cameră? Peste noapte?

Continuînd să ofteze prostește, Cade își băgă mîinile în buzunare și începu să se legene pe călcîie. Dacă n-ar fi fost atît de evident, poate ar fi fluierat.

Ei, drăcie, îi plăceau Salt Lake City și locuitorii lui. Se simțea bine, chiar foarte bine. Așa de bine cum nu se mai simțise de mult.

Rusty îl urmări pe Will apucînd-o strîns de mijloc pe Ann-Marie și depărtîndu-se.

– Ei bine, nu mi-aș fi închipuit! spuse ea neîncrezătoare.

– Nici eu, iubito, dar e adevărat. Vino, mergem la recepție. Apropo, îți plac bananele cu frișcă?

– Nu pot să spun că mă înnebunesc după ele, zise ea în timp ce Cade se apropia de recepționer.

– Mai așteaptă puțin, șopti el. Cred că o să-ți placă deosebit de mult.

Peste zece minute, Cade îi dădea un bacșiș băiatului și încuia ușa camerei în urma lor. Se întoarse spre Rusty cu un zîmbet larg.

– Cînd aveai de gînd să-mi spui că rămînem peste noapte, iubito?

– Cînd... cînd aș fi fost sigură că totul merge bine. Și nu-mi mai spune „iubito".

– De ce? Cred că totul o să meargă chiar foarte bine. Cade începu să-și scoată hainele, una cîte una, încet, făcînd-o pe Rusty să se retragă, traversînd camera de zi, în dormitor, pînă la patul larg.

– Ce faci?

– Sînt pe cale să trec la treabă, doamna-șef. Am multă treabă de făcut în numai șase luni. O întoarse și găsi eșarfa de satin care susținea șifonul transparent din partea de sus a rochiei. Îl dezlegă,

sărutînd-o de jur împrejurul gîtului și în jos, între sîni, în timp ce deschidea fermoarul și-i scotea rochia.

Cînd gura lui atinse sînii goi, ridică privirea și gemu.

– Fără sutien? Nu-i de mirare că a trebuit să-ți pui chestia aia pe deasupra.

– Oh, știu că n-am sîni așa de mari ca Ann-Marie.

Ochii negri îi fixau sînii mici, trandafirii și tari.

– Ai niște sîni perfecți. Degetele lui prinseră un sfîrc și îl privi transformîndu-se într-o sferă mică, roz. Îl mîngîie cu îndrăzneală. Îmi plac ciorapii negri, șopti el, în timp ce îi rula în josul picioarelor incredibil de lungi. Și asta îmi place. Își strecoară un deget în micul triunghi de dantelă neagră și-l plimbă înainte și înapoi pe sub fîșia îngustă.

– O, Cade, murmură ea, am vrut atît de mult să-ți plac.

– Îmi placi foarte mult. Buzele lui se întredeschiseră și respirația i se iuți și i se îngreună. Și eu vreau să-ți plac. Îți face plăcere cînd te mîngîi?

– Da, o, da, spuse, cu voce înecată. Dar ție? Își puse mîinile pe pieptul lui. De data asta, el nu mai părea rece. Își trecu degetele prin părul negru de pe piept, aplecîndu-se spre el pentru a-l atinge cu sînii.

Lui Cade i se taie respirația cînd ea, pentru o clipă, își apăsă pelvisul de el, de ceea ce avea el mai tare, partea care pulsa acum, la contactul cu ea. Îi îndepărtă bikinii de dantelă și își trecu degetele

prin părul ruginiu.

Se uita în adîncul ochilor verzi, plini de pasiune. Poate că nu știa nimic despre seducție, dar nevoia imperioasă pe care-o simțeau unul pentru celălalt o conducea pe cărări pe care nu mai mersese niciodată. Ultima rămășiță de gîndire lucidă îl părăsi atunci cînd mîna îi alunecă spre fundul ei și o ridică, aducînd acele bucle de culoarea focului spre abdomen. Sînul superb era cerut cu vehemență de gura lui.

– Cînd o să avem un copil, o să-l alăptezi? întrebă Cade, retrăgîndu-și gura, care căuta și celălalt sîn.

– Da, îmi doresc asta... foarte mult. Vocea îi era dintr-o dată moale, tremurată. „Un copil", spusese el. „Cînd o să avem un copil". Și copilul lor ar fi tot atît de însetat de ea cum era Cade acum? I-ar apuca sfîrcul cu forță și cu insistență? Suspină, încrucișîndu-și picioarele în jurul mijlocului lui și strîngîndu-l neîncetat.

Nu-și dădu decît vag seama că el se așezase pe pat, mîngîind-o mereu, trăgînd-o spre el astfel încît îi apăsa intim adîncitura în care toată ființa ei aștepta pătrunderea. Își ieși din minți de dorință.

– O, Cade, e atît de bine! Nu știam că poate să fie așa între un bărbat și o femeie.

– Dar noi nu sîntem orice bărbat și orice femeie.

Gura lui o atingea. Mîinile lui o cercetau, excitînd-o. O simțea abandonîndu-se în fața iubirii lui, o făcea să-l dorească din ce în ce mai mult, într-un

torent arzător de pasiune ce tindea spre limita exploziei. El se ridică, ridicînd-o odată cu el, în timp ce dădea la o parte cuvertura.

– Nu, scînci ea, întrerupîndu-l, nu, nu te opri, te rog! Lipită de el, se ridică pe vîrfurile picioarelor pentru a-i găsi gura, și trupul i se arcui.

De astă dată, o întinse pe pat și veni peste ea. Nu mai dădu înapoi, ci se afundă în ea. De data asta își simțea inima bătînd în adîncul dorinței ei, iar căldura ei moale îl însoțea pas cu pas și se înfiora de așteptare.

Ea începu să se miște.

– Nu, Rusty, nu face asta. Nu pot să mai dau înapoi. Fii cuminte. Ești grozavă. Ești atît de caldă și de frumoasă. Își astupă gura cu a ei și simți începutul undei de foc. Deși ea încerca să nu se miște, ca într-o furtună pe mare, valurile se rostogoleau, departe la început, devenind apoi din ce în ce mai puternice și mai sălbatice, alunecînd unul pe lîngă celălalt; simți... o plăcere intensă care creștea mereu.

– Cade, strigă și nu mai putu rămîne nemișcată.

Febril, Cade o pătrundea iar și iar, pînă cînd îi simți contracțiile de ușurare. Și apoi momentul de vîrf îl copleși și pe el și nu mai fu în stare decît să continue să simtă, să simtă, să simtă...

Se opri. Rămase înăuntrul ei, dar dintr-o dată se simți mai greu, era ud de transpirație și trăgea adînc aer în piept. Brațele ei erau încă în jurul lui și începură să-l mîngîie pe spate cum mîngîi un copil

ca să-l liniștești.

– Extraordinar, șopti ea. Pur si simplu, uluitor, McCall. Îi atinse gîtul, brațele, părul. Îi plăcea atît de mult să-l simtă. Știa că ceea ce tocmai se întîmplase între ei era mai mult decît simpla acuplare. Nu era nevoie să i se spună că urcaseră pînă în vîrf și că o făcuseră împreună. Acum, ajunși de partea cealaltă, ea descoperi că se mai află încă în stăpînirea minunatei senzații.

I se umeziră ochii. Voia să rîdă. Dar în loc de asta, plîngea. Îl simți mișcîndu-se. Reacția trupului ei fu una de protest. Îi plăcea ceea ce capturase. Își dorea ca acest bărbat să rămînă pentru totdeauna acolo unde se găsea, în brațele ei, în trupul ei, în sufletul ei.

– Sînt prea greu, șopti el, ridicînd capul și privind-o în ochi.

– Nu, nu pleca. Rămîi înăuntru.

O mîngîie pe față cu vîrful degetelor.

– E atît de frumos, murmură, să te iubesc, să fiu înăuntrul tău.

Chipul ei se lumină. Avea o ușoară îmbujorare în obraji, o mirare în ochi. El se ridică pe coate și se aplecă s-o sărute. Voia s-o iubească, să aibă grijă de ea, să-i ofere o lume cu totul nouă...

Senzația de căldură din adîncul ei crescu și deveni mai intensă. Era fermecată de unirea lor, dar era și altceva. Simțea o anume duioșie față de această senzație, iar scînteierea din interior ieși la iveală,

așa încît Rusty își simți tot trupul strălucind.

Deasupra, Cade se uită la ea cu o bucurie orgolioasă. Simțise intensitatea plăcerii ei, care o depășise chiar pe a lui. Și rîse.

– Nu prea zîmbești, spuse ea, timid. Și rîzi și mai puțin. Mă bucur că te fac fericit. Și... Nu mai continuă. Voise să spună „Te iubesc". Dar n-o spuse. Vorbele astea erau atît de definitive și nu știa cum ar reacționa Cade. Stînd așa, întinsă, cu el, se ferea să facă ceva ce ar putea schimba ceea ce împărtășeau acum.

– Mă întreb... începu ea și roși cînd simți o anume mișcare în trup.

– Ce te întrebi? zise el, apucîndu-i un sfîrc în gură.

– Mă întreb dacă am mai putea s-o facem o dată.

Și o făcură, nu o dată, ci de două ori și apoi din nou, înainte de ivirea zorilor. Cînd Rusty închise ochii să doarmă, își îngădui să-și termine gîndul. Se întrebă dacă el îi dăduse un copil. Și gîndul o umplu de bucurie.

Un copil însemna căsătorie.

Și pentru ea, căsătoria cu Cade McCall însemna ceva veșnic.

Opt

Cele trei săptămîni, care urmară, aduseră la Silverwild, în mod constant, un val de fermieri care veneau să-l vadă pe Drăguțul. Fiecare dintre ei găsea un pretext să se oprească și să stea puțin de vorbă cu Cade.

În timpul zilei, Rusty și Doak erau ocupați cu curățarea cirezii de paraziți, care se făcea în fiecare primăvară. Pixie se învîrtea pe lîngă ei. Se acomodase cu viața de familie și cu școala cea nouă. Pentru Rusty era o bucurie să urmărească relația dintre copil și tatăl său.

Să asculte o poveste spusă de Rusty, înainte de a adormi, deveni curînd unul din obiceiurile zilnice

ale lui Pixie. La fel și dispariția lui Letty din casă în timpul cinei. Eugene se gîndi că acel Tundra Tonic al său era, în mod evident, un afrodisiac, pentru că Letty nu mai fredona „O să mă mărit în zori", ci „O pătură pe jos".

În timpul zilei Cade studia hărți, broșuri și dădea numeroase telefoane. Îndeplinea orice sarcină îi dădea Rusty în așa fel, încît părea o acțiune comună. Noaptea făcea dragoste strașnic cu Rusty, strecurîndu-se întotdeauna înapoi în camera sa, înainte de a se lumina de ziuă.

La capătul celor trei săptămîni, Rusty află despre locul pe care și-l crease Cade la Silverwild. Ar fi putut să nu afle luni de zile, dacă nu se ducea la Coyote Wells să vadă cum merge repararea avionului și să consulte un medic. Ca să-și încheie cu succes vizita în oraș, se hotărî să treacă pe la bancă, în drum spre casă. Abia aștepta să-i spună lui Paxton că nu mai avea nevoie de un împrumut de la banca lui. Taxele de însămînțare de pe urma Drăgutului îi rezolvaseră problemele financiare.

Zîmbetul lui, atunci cînd ea termină ce avea de spus, nu fu o surpriză. Dar replica lui, da:

– Normal, dacă McCall șantajează pe toată lumea ca să folosească taurul.

– Ce vrei să spui? Rusty alunecă din scaun, aplecîndu-se peste birou.

El o privi ca și cînd nu-i venea să creadă că întrebase asta.

– Nu știi nimic, nu-i așa?

– Știi ceva, Thomas? Mai bine spune-mi despre ce e vorba, că, dacă nu, mut ce mi-a mai rămas din cont la altă bancă și spun tuturor din oraș că a ta o să dea faliment.

– Nu-i nevoie, Rusty. O să-ți spun. La urma urmei, n-am nimic de pierdut. E vorba despre apa ta. McCall are de gînd să construiască un dig și s-o devieze.

– Să construiască un dig? Și cum are de gînd s-o facă?

– Vrea să mă facă partener. El construiește digul și conducta. Eu pun banii. Așa acoperim tot necesarul de apă, iar restul vindem. Trebuie să-ți spun, Rusty, că ești mai deșteaptă decît te-aș fi crezut. Nici bătrînul Walt n-ar fi realizat așa ceva.

Nu-și amintea cînd plecase de la bancă. Nu știa nici cînd începuse să plouă. Cade găsise un mod de a scoate ferma din impasul financiar și-și pusese planul în mișcare, fără ca ei să-i sufle vreun cuvînt. Nu-i de mirare că fusese atît de fericit. Se ținuse deoparte de conducerea fermei, preluînd ordinele ei și îndeplinindu-le la fel ca oricine altcineva care lucra pentru ea. Și în tot acest timp plănuia, cu minuțiozitate, să stăvilească canionul și să vîndă apa oricărui fermier din vale care avea nevoie de ea.

„Îndeplinindu-i ordinele la fel ca toți ceilalți oameni care lucrau pentru ea". Nu-i ieșea din minte.

La ce se aștepta? Ea începuse jocul, dar el era

mai bun jucător. Făcea la fel ca tatăl ei, îi dădea iluzia puterii, lăsînd-o să se îngrijească de treburile zilnice, în timp ce, în spatele scenei, viitorul fermei se afla sub controlul lui.

Abia mai putea să vadă drumul. Totul se estompa între lacrimile ei şi ploaie. Fulgere spintecau cerul. Tunete se rostogoleau din munţi şi se spărgeau în văi. Ploua torenţial. Foarte rău, domnule McCall, îşi zise. Dacă ai avea digul deja construit, ai putea să-l umpli fără să mai aştepţi dezgheţul.

„Iar eu m-am îndrăgostit de acest bărbat. N-am putut cel puţin să dau un anunţ şi să găsesc un bărbat dispus să-mi facă un copil ca pură afacere". Se gîndea la contractul asupra căruia insistase. Dar mai mult se gîndea la nopţile petrecute în braţele lui Cade, iubindu-l cu fiecare părticică din ea, deschizîndu-i-se. Rugîndu-se de fiecare dată cînd făceau dragoste ca el să-i facă un copil.

Rusty îşi reţinu lacrimile. Îşi dezlegă eşarfa din păr şi-şi şterse cu ea faţa udă. El intenţionase să rămînă încă de la început. Îşi crease un ungher numai al lui, legîndu-se de ea atît de strîns, încît să nu se poată scutura de el cînd afla adevărul. Ar fi putut să meargă planul lui, dacă ea n-ar fi trecut deja prin acest fel de viaţă cu tatăl ei şi cu Ben.

Ar fi trebuit să-şi dea seama. Bărbaţii sînt toţi la fel. Ca şi tatăl ei, începuse să-i slăbească poziţia. Dar Cade nu putea să fi minţit în legătură cu ceea ce simţea. Asta era ceva real. Chiar şi acum, ştiind ce

făcea el, îi găsea scuze. Zile întregi emoţiile ei pendulaseră de la suspiciune, la o incredibilă bucurie şi înapoi.

Îşi dori ca Paxton să nu-i fi spus adevărul. Ar trebui să-l concedieze pe Cade, să-i dea suma promisă şi să-l lase să plece. Numai că totul se schimbase. Se îndrăgostise de el şi de Pixie. Îl plăcea chiar şi pe Eugene. Iar acum, după spusele doctorului pe care tocmai îl văzuse, se părea că rugile ei fuseseră îndeplinite. Cade îi făcuse un copil. Se părea că se întîmplase în prima noapte în care făcuseră dragoste. Era însărcinată. Va exista un moştenitor pentru Silverwild.

Îşi dorea... cum îşi dorea să nu fi auzit niciodată de Cade McCall! Îşi dorea...

Se trezi dintr-o dată la intrarea de la Silverwild. În timp ce ocolea casa cu maşina, văzu cai şi călăreţi adunîndu-se în apropierea grajdului. Ce se petrecea?

Ceva nu era în regulă.

Coborî din jeep şi traversă curtea, împroşcînd noroiul care se forma atît de repede.

– Doak, care-i necazul?

Dar Cade fu cel care descălecă şi o conduse în grajd. Expresia de pe chipul lui era cea mai cumplită pe care-o văzuse vreodată.

– Pixie. S-a dus.

– Pixie? O, doamne! Ce s-a întîmplat?

– Drăguţul a ieşit iar din ţarcul lui. Ea părea îngrijorată că poate îi e frică de furtună. Şi... s-a dus după el.

– Pixie a ieșit pe vremea asta?

– Plecăm să-i căutăm. Am trimis după Will Fleming. Cu furtuna asta, nu știm dacă Pixie e cu Drăguțul, sau cum o să reacționeze el dacă-l încolțim. Vreau să rămîi aici.

– Nu. Vin și eu.

– De data asta nu, Rusty. Nu vreau să pățești ceva.

Durerea din vocea lui o făcu să se oprească o clipă, dar gîndul că Pixie e afară, în furtună, șterse orice dorință de a discuta faptul că el preluase conducerea acestei căutări. El n-avea timp de polemică și ea nu forță nota. Putea fi în joc viața lui Pixie.

– Du-te, Cade, găsește-o. Adu-o acasă repede.

O sărută în grabă și se duse.

Rusty așteptă pînă cînd el nu se mai văzu, înainte de a-și înșeua calul. Repezindu-se în casă, dădu peste Letty la bucătărie. Făcea cafea și umplea termosurile aliniate pe bufet.

– Să faci și pîine prăjită, Letty, cu unt și gem. Repede. Cît mai multă, pînă mă întorc eu.

– Îmi pare rău, Rusty, dar n-am timp. N-ai auzit că... începu ea.

– Am auzit, Letty. Totuși, vreau pîine prăjită. Cafeaua poate să mai aștepte. Urcă scările și îmbrăcă niște haine uscate, coborî în fugă și-și puse impermeabilul care atîrna de ușa bucătăriei. „Îmi pare rău, Cade. Poate că ai tu toate răspunsurile, dar e pămîntul meu și-l cunosc mai bine decît oricine".

Letty unse cu unt cîteva felii de pîine prăjită și apoi întinse gemul. Cînd termină, Rusty strînse totul într-o pungă de plastic.

– Sper că știi ce faci, Willadean Wilder. Dacă Pixie pățește ceva din cauza creaturii ăleia pe care ai adus-o aici, împușc taurul cu mîna mea.

– Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, Letty. S-a sfîrșit, zise Rusty, în timp ce băga punga în impermeabil și trăgea fermoarul acestuia. Pixie și tatăl ei o să plece. Nu-și au locul aici. M-am înșelat. O familie nu se poate cumpăra.

Calul urcă cu greutate colina, urmînd cărarea pe care venise și Drăguțul mai devreme. Canionul era ca o pîlnie, capta și ploaia și șuvoiul dinspre vîrf. Asta va face apa să se îndrepte către intrarea îngustă și ceea ce era de obicei un capăt uscat de canion va deveni un torent furios. Rusty dădu pinteni calului, care o luă la fugă.

Dar de data aceasta, Drăguțul nu ajunse pînă la canion. Stătea în mijlocul colinei dinspre nord și bătea nervos pămîntul cu copitele. Oamenii îl înconjuraseră.

Rusty i se alătură lui Doak.

– Ce s-a întîmplat?

Doak se uită la Rusty îngrozit.

– E Pixie.

Privi din nou în jur. Nu era nici urmă de copil.

– Unde e?

– E o fîntînă veche acolo. Walt a astupat-o cu

ani în urmă. Se pare că ploaia torențială a înmuiat pământul. A căzut în groapă. Am auzit-o strigînd cînd am ajuns acolo. Dar taurul nu lasă pe nimeni să se apropie ca să poată vedea.

– O, nu! Unde e Cade?

– Pe-acolo.

Rusty își simți inima contractîndu-se. Se va ajunge la asta: va pierde taurul, pe Pixie și pe bărbatul iubit, în același timp. Și era vina ei, numai vina ei. Chiar dacă nu știa de existența lor cînd cumpărase taurul, dacă n-ar fi încercat să schimbe lucrurile, asta nu s-ar fi întîmplat.

Ploaia care cădea părea să-i limpezească mintea. Nu putea să-l gonească pe Cade. Îl iubea. I-ar da toată ferma s-o conducă după plac, dacă de asta era nevoie ca să-l păstreze. Ar fi trebuit să-i vîndă canionul lui Thomas. Nu pământul era important! Ci oamenii. Tatăl ei greșise. Greșise mereu.

Nu Silverwild era important, ci familia. Rusty nu era decît un copil cînd murise mama ei, dar nu prea mică pentru a înțelege că ea urîse ferma. Letty îi explicase totul. Tatăl ei nu voise să-i facă rău soției lui. Dar Melanie Wilder credea că nu conta pentru el. Singurul ei scop era să-i dea un moștenitor. Și dăduse unul. Nu vor mai putea fi și alții, spusese doctorul. Cînd muri, patru ani mai tîrziu, Walt suferi o vreme. Dar peste șase luni, abia dacă mai știa că se dusese. Așa părea, cel puțin pentru Rusty, pentru că rareori pomenea de ea.

Lui Rusty îi trebuise mult mai mult timp ca să treacă peste moartea mamei ei.

Cu o oră în urmă, repetase orbește greșeala tatălui său, urmîndu-i planul ca și cînd ar fi fost viu și-i dirija viața. Cade îi dăduse un moștenitor și-acum putea să plece. Numai că el refuzase această perspectivă. Voia să fie tată pentru orice copil pe care-l concepeau împreună. Contractul făcea din acest refuz parte a acordului mutual.

Acum vedea foarte clar adevărul. Ar fi trebuit să fie fericită. Era însărcinată. Dar prețul era prea mare.

Coborî de pe cal și se îndreptă spre omul iubit.

– Cade, Pixie e bine?

– Cred că da. E speriată. I-am spus să nu vorbească cu noi. Drăguțul e deja destul de întărîtat. Se pare că-și imaginează că o protejează pe Pixie. N-o să ne lase să ajungem la ea.

– Atunci o să trebuiască să-l împușți. Răspunsul ei fu iute și sigur.

– Ce-ai spus? Cade se holbă la ea, neîncrezător.

– Împușcă-l. Imediat. N-avem timp de stat aici și de discutat despre asta.

Rusty aruncă o privire spre canionul din capătul văii. De-acum trebuie să se fi adunat apă acolo. În cîteva minute va inunda pajiștea unde stăteau ei. N-avea timp să se contrazică. Oare el chiar credea că un taur e mai important pentru ea, decît Pixie?

Dar nu era timp pentru explicații și certuri. Trebuia să-l silească să acționeze.

– Cînd te asociezi cu Paxton și construiești digul, poți să-mi cumperi alt taur. Doak, dă-mi pușca.

Cade o prinse de mînă.

– Nu. Poate să cadă pe fîntînă și s-o dărîme peste Pixie. O să încerc cu pistolul cu tranchilizant.

Un pistol cu tranchilizant? Nu numai că ridică un dig fără aprobarea ei, dar era pe cale să schimbe și modul ei de lucru la fermă. De data asta fu rîndul ei să protesteze.

– Nu, tot ar putea să cadă. Tranchilizantele astea lucrează destul de repede. Ce ai tu de făcut e să te apropii. Cred că știu cum să-l îndepărtez.

– Și cum intenționezi să faci asta? Să-i dai un ordin?

– O să-l momesc cu pîine și gem. Își desfăcu impermeabilul și scoase punga de plastic cu feliile sfărîmate de pîine cu gem. La fel ca Pixie.

– Nici gînd. Poate că are încredere în Pixie să-l hrănească cu pîine și gem, dar nu și în tine. Nu vreau să pățești ceva.

– N-o să pățesc nimic. De altfel, totul e din vina mea, nu-i așa?

Cade respiră adînc. Ea avea dreptate. Putea să meargă cu pîinea prăjită. Dar se înșela în privința ei. Dacă din cauză că Pixie alergase după Drăguțul se întîmpla ceva, ar fi vina lui. Fusese atît de ocupat cu surpriza pentru Rusty și cu gîndul la copiii pe care-i

va da, încît nu acordase destulă atenție celui pe care-l avea deja.

Fusese în stare să se întîlnească cu reprezentantul Comisiei Apelor din Utah și cu expertul în conservarea solului, în legătură cu construirea digului, fără ca Rusty să știe ce face. Cu puțin noroc, ar fi fost în stare să valorifice apa care ar fi curs prin canion și ar fi putut s-o distribuie cu ușurință celorlalți fermieri. Nu prin evaporare sau prin scurgere, ci prin același tip de conductă la care lucrase în ultimii zece ani.

Planul lui ar rezolva preocuparea lui Rusty legată de faptul că ceilalți fermieri respingeau ideea cu taurul cel nou și i-ar demonstra ei, în același timp, că locul lui era la Silverwild, nu doar pentru șase luni, ci pentru totdeauna.

Adevărul îl străbătu ca un fulger. Rusty ținea la el. Din primul moment în care puseseră ochii unul pe altul fuseseră prinși de o dorință atît de intensă, încît umbrea restul vieții lor. Dar el înțelesese că o relație bazată pe sex și nimic altceva n-avea șanse de supraviețuire. Și se temuse că asta era tot ce aveau.

Rusty tocmai îi dovedise că se înșela. „Împușcă taurul", spusese. Ar renunța la Drăguțul fără să clipească pentru a o salva pe Pixie. Cade începu să zîmbească.

Ploaia cădea uniform și el știa că trebuie să se grăbească. Nu știa cît de adîncă era fîntîna sau cît

timp ar fi Pixie în siguranță. După primul răspuns cînd o strigase, îi spusese să păstreze liniștea. Orice strigăt ar putea să-l întărîte pe Drăgutul și să determine o surpare.

Cade își scoase impermeabilul.

– Ce faci? se interesă Rusty.

– Desfac punga cu pîine prăjită.

– De ce?

Scotocind în interiorul jachetei, scoase la lumină o sticlă maronie cu gîtul lung.

– Adaug niște Tundra Tonic de-al lui Eugene, la pîine. Într-un fel sau altul, trebuie să facem taurul să coopereze.

– Și mai vrem să fie destul de treaz ca să poată merge. Altfel, îl prinde torentul.

– A, nu, n-o să-i dăm asta. Pîinea e doar momeala pe care i-o fluturăm pe la nas. Și-apoi, Will aduce o macara ca să-l urcăm în camion.

În timp ce Cade turna lichidul în pungă, ploaia cădea în continuare.

– O să încerc să-l atrag și să-l fac să mă urmeze, explică el, incluzîndu-i în planul său și pe Eugene și Doak. Cum se mișcă de lîngă groapă, Doak, tragi cu pistolul cu tranchilizant. Eugene, tu o iei pe Pixie.

– Și eu? întrebă Rusty cît de încet putu.

Cade se uită la ea.

– Tu stai deoparte.

O porni către taur, clătinînd punga cu grijă, rugîndu-se ca aroma conținutului să învingă teama

Drăgutului.

Dar nu mergea. Cu cît se apropia mai mult, cu atît devenea taurul mai agitat. Lovea pămîntul cu copitele, își pleca capul, mișcîndu-l înainte și înapoi, încet, amenințător.

Rusty știu că îl va ucide pe Cade. Taurul avea de gînd să atace. Pămîntul era pe cale să se prăbușească și Pixie va fi îngropată de vie. Trebuia să facă ceva, dar ce? Apoi îi veni ideea.

Începu să cînte „Mary avea un mielușel".

Taurul își domoli mișcarea și își ridică fruntea.

– Cîntă, Cade, strigă ea.

I se alătură și Eugene, urmat de vocea profundă a lui Cade.

Taurul se uita în jur, întorcînd capul într-o parte și-n cealaltă. Făcu un pas, prevăzător, apoi încă unul. Dar se îndrepta spre groapă. Lui Rusty i se tăie respirația, își auzi vocea tremurînd, apoi reluă melodia.

Punga de la Cade foșni. Băgă mîna înăuntru și scoase o bucată de pîine.

Drăgutul mai făcu un pas și încă unul, pînă cînd trecu dincolo de groapă. Doak ochi. Rusty auzi împușcătura pistolului cu tranchilizant.

Taurul cel mîndru se clătină, dar nu se opri. Tranchilizantul nu-și făcea efectul. Dar cel puțin acum era destul de departe ca Eugene să ajungă la groapă.

Rusty uită de taur și se duse după Pixie. Scrută groapa cu privirea și o văzu pe marginea ei, la un metru și ceva dedesubt. Sub ea, groapa era plină cu

apă. Pixie o văzu pe Rusty și începu să plîngă.

La auzul plînsetului, Drăguțul se răsuci.

– Rusty, ferește-te! se auzi glasul lui Cade, în același timp cu detunătura unei puști. Taurul!

– Nu, Drăguțule! țipă Rusty și o luă la fugă spre el.

Reacționînd instinctiv la această mișcare, taurul atacă. Mugind de durere și frică, își lasă capul în jos, prinzînd-o pe Rusty între coarne, în cădere.

– Dacă lovea cu toată puterea, probabil o omora, îi spuse doctorul lui Cade, după ce sfîrși examinarea. Așa cum s-au petrecut lucrurile însă, ea a fost doar pusă jos cu violență. Noroiul a amortizat căderea. E bine.

Pixie fusese asigurată că Rusty se simte bine, iar Eugene și Letty o băgaseră în pat. În birou, Cade strînse un pahar cu coniac în palme, agitînd lichidul, dar fără să bea. Abia acum putu să ofteze ușurat.

– Dar se simte bine, nu-i așa? întrebă din nou.

– Da. Din cîte mi-am dat seama și copilul e bine. Desigur, în această fază de început nu pot fi sigur. O s-o verific îndeaproape zilele următoare.

– Copil? Rusty e însărcinată?

– Da, nu știai? Spunea... Îmi cer scuze, McCall. Credeam că știi că a fost pe la mine ca să-i confirm. Are mai puțin de-o lună, dar categoric e însărcinată.

Presupun că asta face din tine un bărbat norocos.

Doctorul își puse haina și-și luă trusa. Îi întinse mîna.

– Felicitări.

Cade i-o strînse.

– Mulțumesc. Pot s-o văd acum?

– E destul de epuizată, dar cred că i-ar plăcea.

Cade nu era sigur. O mie de emoții contrarii îi întunecau mintea cînd retrăia, clipă cu clipă, ceea ce se petrecuse. „Ucide taurul", spusese. Dar după aceea se repezise strigînd „Nu" cînd trăsese Doak. În acel moment se schimbase totul. Nu știa sigur ce-i spusese. Trebuia să stea de vorbă cu ea. Trebuia să facă planuri împreună. Dar mai întîi, el avea ceva de făcut.

Din camera ei, Rusty văzu lumină la Cade, dincolo de curte. Își coborî picioarele din pat și se sili să stea dreaptă. Mai devreme sau mai tîrziu, era nevoit să o înfrunte. Probabil că doctorul i-a spus despre copil. Știa, dar altceva trebuia să facă mai întîi.

Se întinse după halat, dar își simți brațele prea slăbite ca să-l îmbrace. Măsuța de toaletă părea la un kilometru de pat cînd făcu efortul de a merge spre ea. Scoase un plic din primul sertar și se întoarse în pat. Aproape ajunsese cînd se deschise ușa. Confuză, nu atît din cauza accidentului, ci din cauza confruntării ce avea să urmeze, se precipită spre pat. Nu știa cum, dar picioarele i se prinseră în marginea

cămășii de noapte și se împiedică.

Cade o prinse înainte de a cădea.

– Ce naiba faci? întrebă el brutal.

– Aveam nevoie de ceva.

– Ceva mai important decît copilul?

N-avea să fie ușor. O ținea îmbrățișat. Brațele îi erau puternice, iar gura i se contura într-o linie furioasă de dezaprobare. Ei bine, nimic nou în asta. Aproape tot ce făcea ea îl nemulțumea; nemulțumire ce dispărea cînd erau în pat. Dar acest lucru nu se va mai întîmpla. Se uită în ochii negri și strălucitori, dîndu-și seama de asta.

– Nimic nu e mai important decît copilul meu, în afară de...

– Silverwild, sfîrși el fraza. Vorbești ca o adevărată Wilder.

– Voiam să spun, în afară de tine.

– Nu te cred, spuse el cu voce joasă.

– Presupun că nici nu ți-am dat prea multe motive să crezi, spuse ea moale și oftă adînc.

Îi simțea parfumul care-i umplea nările și îl înnebunea, ca întotdeauna, cînd erau atît de aproape. Leneș, ea se cuibări lîngă el. Doar la atingerea ei și se simți întărindu-se de dorința abia înmugurită.

Doamne, de ce făcuse asta? Ea nu se putuse abține să-și încerce norocul. Făcea parte din caracterul ei. Venea de la sine. La naiba, și el făcuse același lucru. Dar era în joc viața lui Pixie și, oricum, el nu aștepta un copil.

Nu era sigur de nimic altceva. Nu se putea gîndi decît la faptul că, deși ajunseseră să fie atît de apropiați, ea nu pomenise niciodată de posibilitatea de a fi însărcinată. De ce, știind că este însărcinată, riscase să-i facă rău copilului, ieșind pe furtună? Rusty se răsuci în brațele lui și ridică mîna să-i atingă bărbia.

– Nu, murmură Cade, ferindu-se. De data asta nu, Willadean.

Ea tresări, iar el își dori să-și poată lua cuvintele înapoi, să-i îndepărteze durerea cu un sărut. Dar nu putea. Tot ce avea în comun era dorința. Nu putea să-i cedeze iar. Nu acum. Dacă nu-și va recăpăta autocontrolul în clipa următoare, vor ajunge în pat, iubindu-se din nou.

Nu, nu iubindu-se. Făcînd pur si simplu sex. Pentru ea nu era decît atît. Nu-l iubea. Niciodată, de cîte ori erau împreună, nu spusese vreo vorbă despre dragoste. Îi șoptea despre sentimente, senzații, despre plăcere, dar nu pomenise niciodată de dragoste.

Rusty, simțind tensiunea și auzind cum o respinge, simți că se năruie lumea întreagă. Era pe cale să-l piardă și nu știa cum să-l împiedice să plece. Crezuse că, într-un fel sau altul, cînd va veni la ea în cameră, va fi în stare să se apropie de el. Între ei era ceva atît de puternic, ceva copleșitor. Fusese de la început; ea pur și simplu nu-și dăduse seama. Crezuse că e posibil să faci dragoste fără să fii îndrăgostit. Se înșelase. Iubirea făcea unirea mai intensă.

Se îndrăgostise de el în clipa în care-l văzuse. Dragoste la prima vedere? Niciodată nu crezuse că ar fi posibil. Dar acel ceva fusese între ei de la început și încă mai era. El venise în viața ei și-i dăduse siguranță. Fără să domine, era lîngă ea, constant, întărind-o, susținînd-o. Și ea nu făcuse altceva decît să se folosească de el.

El o făcu să se așeze și se îndepărtă, fixînd-o cu ochi ce păreau goi. Multă vreme se uită numai, apoi se întoarse.

– Merită, Cade, spuse ea cu glas potolit. Nu văd cum altfel aș putea s-o spun, decît că te iubesc. Dar îmi dau seama că nu trebuie să am nici o pretenție de la tine.

El se opri. În liniștea aceea, ea-i putu auzi respirația.

Continuă rar, hotărîtă să spună totul, indiferent de preț:

– A început cu un joc, dar a devenit mult mai mult decît atît. Nu știam ce înseamnă să iubești, ferindu-mă ca să nu sufăr. Dar i-am făcut să sufere tocmai pe cei la care țineam cel mai mult pe lume. Îmi pare rău.

El se întoarse.

– Și mie, Roșcato. Știi ce e cel mai ciudat? Chiar iubesc ferma asta. Pînă acum nu mi-am dat seama cît de important poate fi un loc. Toată viața am umblat din loc în loc, căutîndu-l pe cel căruia îi aparțin. Cred că aș fi fost fericit să rămîn aici. Cred că am fi avut o

viață extraordinară.

Rusty încercă să nu ia în seamă durerea din vocea lui. O înțelegea, pentru că nu era decît o oglindă a propriei dureri. Se forță să continue:

– Vreau să știi că l-am pus pe Doak să ucidă taurul, Cade. Nu merită să ne frămîntăm atît din cauza lui.

– Ce-ai făcut?

– Nu-mi pasă de el. Nu mi-a păsat niciodată. N-am vrut decît să-l împiedic să-i facă vreun rău lui Pixie.

– Acum înțeleg. Dar cînd te-a luat în coarne, am simțit că-mi pierd mințile. M-am temut pentru tine. Apoi, cînd am aflat de copil, m-am înfuriat că ai riscat atît. Puteai să omori copilul nostru, spuse rar.

– Da. Dar n-a fost așa. Doctorul a spus că taurul m-a lovit cu capul în piept tocmai cînd cădea. Își făcuse efectul tranchilizantul. Asta a atenuat căderea lui. Probabil că n-o să pot călări cîteva zile, dar copilul nostru e bine.

Îi era greu să se gîndească la altceva. Părea că nu înțelege.

– „Copilul nostru". Asta voiai. Acum, că îl ai, ești mulțumită?

Întrebarea lui o surprinse. Avea dreptate. Copilul a fost scopul de la început. Totuși, acum, el părea să aibă îndoieli. Ceva din felul în care întrebase nu se potrivea cu expresia de pe chipul său.

– Da, răspunse ea, dar nu știa ce să mai spună.

Că ar fi murit înainte să pățească ceva copilul? Așa era, dar nu se aștepta ca el s-o creadă.

– Mai bine plec, spuse el cu răceală, nefăcînd totuși nici un pas. Trebuie să te odihnești acum. Daci ai nevoie de ceva, stinge și aprinde lumina de cîteva ori și-o să vin.

Deci nu pleca de la fermă, cel puțin nu în seara asta. În ciuda a tot ce se întîmplase, va fi lîngă ea dacă avea nevoie de el. O să stea de veghe, cel puțin astă-seară. Îi plăcea gîndul că el o veghează, că are grijă de ea.

Dar nu era suficient. Asta nu l-ar reține. Dacă printr-un miracol rămîne la Silverwild, motivul ar trebui să fie că o vrea de soție și o iubește. Nu se vor mai juca.

Rusty își aranjă cămașa și se ridică. Se uită la plicul pe care-l mai avea încă în mînă, apoi la Cade. Deschise plicul și scoase hîrtiile dinăuntru.

– Vrei să vii puțin, Cade? Vreau să-ți dau ceva.

Precaut, se întoarse spre pat.

– Știi ce e asta? întrebă, despăturind hîrtiile ca el să poată vedea.

Sprîncenele lui se încruntară și mai mult.

– Contractul. L-am recunoscut. Și ce-i cu asta? O să fiu constrîns să mă însor?

– Dacă aș crede că asta te-ar determina să rămîi cu mine, aș face-o poate, recunoscu ea, dar nu vreau să ne mai jucăm. Te eliberez de înțelegere. Nu va fi nici o căsătorie, dar e copilul nostru și dacă

dorești să ai un cuvînt de spus în educația lui și să participi la creșterea lui, n-o să refuz.

Rupse hîrtiile în jumătate, apoi încă o dată în jumătate și le dădu drumul pe podea.

– O să-mi convină orice aranjament final dorești să fixezi.

Așteptă. Ochii ei triști păreau să se concentreze într-un punct exact deasupra cizmelor lui Cade. Nu mai era nici urmă din femeia mîndră și stăpînă pe sine, pe care el o întîlnise la aeroport. Era palidă la față în lumina lămpii. Bărbia mîndră se plecase, înfrîntă, ca și cum se aștepta ca el să-i dea ultima lovitură.

Așa cum stătea, în picioare, privind, o lumină plăcută părea să emane de undeva din spatele ei, ca și soarele într-un colț întunecat. Și înțelese că asta îi oferise ea. Lumină, strălucire, o fericire caldă și statornică.

Rusty era frumoasă. Nu înțelegea cum de ea nu știuse cît de frumoasă e. Era ca și cum și-ar fi păstrat frumusețea pentru venirea lui. Și apoi izbucnise cu forța unui izvor tînăr.

Se luptase cu el la fiecare pas, pentru controlul asupra fermei și asupra propriei vieți. Dar acea parte din ea, la care nu mai ajunsese nimeni altcineva, i se dăruise lui, liberă și fără constrîngeri. El își spusese că asta era pentru că voia un copil. Totuși, de cîte ori făceau dragoste, senzația de contopire era atît de completă, atît de puternică! Și îi era greu să

plece.

„Copilul nostru", spusese ea. Pentru întîia oară copilul ei devenise „copilul nostru". Și atunci înțelese. Chiar așa era, îl iubea.

Mai întîi zîmbi. Apoi scoase un strigăt puternic, de fericire. O ridică pe Rusty în brațe și se învîrti cu ea prin cameră.

Eugene și Letty străbătură în fugă coridorul și se opriră cu ochii cît cepele, în prag.

– Ce e? întrebă Letty.

– Ce să fie? strigă din nou Cade. Nu e nimic. Sîntem însărcinați, asta-i tot.

– Ce ți-am spus eu? zise Eugene, dînd din cap spre Letty.

– Nu m-am îndoit nici o clipă, spuse ea, și închise ușa dormitorului.

Nouă

Cînd se închise ușa, Rusty îl trase pe Cade în jos, în întîmpinarea sărutului ei. El îi răspunse la fel un moment, apoi, cînd deveni mai adînc, se retrase.

– Nu, Roșcato, doar știi unde-o să ducă asta.

– Sper, șopti ea cu îndrăzneală, trecîndu-și mîna printre naturii cămășii lui.

– Astă-seară nu, spuse el sever. Ai suferit o căzătură urîtă și trebuie să avem grijă. Cel puțin douăzeci și patru de ore. Ordinul doctorului.

– Dar, Cade, protestă ea, răsucindu-se și lipindu-se de el, te doresc atît de mult.

– Și eu te doresc. De fapt, te doresc tot timpul. O puse înapoi pe pat și o înveli, oprindu-se numai

pentru a-i privi sînii. Îi atinse cu degetele, înconjură sferele mai închise la culoare, urmă drumul venelor ei, acum mai întunecate. Eşti schimbată. Ar fi trebuit să observ.

Respiraţia ei deveni neregulată sub privirea insistentă a lui Cade.

– Din cauza copilului. Uneori te dor sfîrcurile, spune doctorul. Pînă se naşte, trebuie să le frec ca să le întăresc.

Lui Cade i se iuţi respiraţia. Mîngîierea lui deveni mai intensă.

– Te doare? Se lăsă pe pat lîngă ea.

– Nu, e excitant. Încerca să nu-i arate cît de excitantă era mîngîierea lui.

– Sarcina o să te schimbe şi în alte locuri?

– Încă nu. Cred că e prea devreme.

Fără un cuvînt, dădu la o parte cearceaful şi îi ridică cămaşa de noapte. Degetele lăsară sînii pentru a-i alinta pîntecul.

Ea nu se mai putea abţine. Era cutremurată de un fior şi se ridică în picioare, trăgîndu-şi cămaşa peste cap. Mîinile ei îl cuprinseră şi-l mîngîiau întruna, neajutorate.

– Te rog, Cade, iubeşte-mă. Trebuie să existe o cale.

El era pe jar, dar vocea raţiunii îl avertiza că era imposibil. Nu în noaptea asta. Oricît de mult îşi dorea să o pătrundă, nu puteau. Dar poate exista vreo cale. Da, o prinse de ceafă şi o ţinu aşa pînă

cînd buzele li se întîlniră.

Ea suspină şi se arcui, prinzîndu-i limba cu gura în acelaşi ritm cu mişcările trupului ei.

Brusc, se ridică şi el şi-şi scoase hainele. Îndepărtînd cearceafurile şi păturile, îngenunche lîngă ea.

– Poate că este o cale, Roşcato, să-ţi ofer ceea ce-ţi doreşti.

Ea se întinse la loc şi ridică mîinile, aşteptîndu-se să o umple cu prezenţa lui. Dar el n-o făcu. În schimb, veni peste ea, sprijinindu-se în coatele aşezate în dreptul pieptului. Multă vreme nu făcu decît să se uite în ochii verzi, plini de dorinţă.

Apoi îşi plecă capul şi-i prinse un sfîrc cu gura. Era extrem de fierbinte şi se umflă în gura lui. Îşi plimbă apoi toată faţa pe el şi-l supse, aşa cum va face copilul. Părăsind sfîrcul, urcă în susul pieptului spre gît, ajunse la buze şi se întoarse la celălalt sîn, în tot acest timp mîngîind-o cu limba.

În seara asta voia doar să-i ofere ei plăcere. El se desfăta cu sunetele uşoare pe care le scotea ea, cu felul în care se mişca, lipită de el, oferindu-se pe de-a-ntregul, nerăbdătoare. Mîna lui coborî, descoperindu-i şi atiţîndu-i trupul. Buzele o urmară.

Sub el, Rusty era în flăcări. Se auzea scîncind. Mîinile i se înfigeau în spatele lui. Trupul îi devenise un ocean clocotind de dorinţă. Era în transă. Apoi buzele lui alunecară spre abdomen şi din ce în ce mai jos, pînă cînd găsi centrul dorinţei ei. Ea scoase

un țipăt.

– Cade, nu. Cade, nu face asta.

– Ba da. Lasă-mă, iubito. Vreau să-ți ofer ceea ce-ți dorești.

Și apoi simți zona aceea de căldură din pîntec începînd să fiarbă. Din ce în ce mai fierbinte, din ce în ce mai acut. Simțilacrimi curgîndu-i pe obraji. Avea mîinile pe capul lui Cade, apăsîndu-l spre ea, reținîndu-l. Șoldurile i se arcuiră, deschizîndu-i-se.

În timp ce prin ea se răspîndea valul de arșiță, simți că însăși esența ființei ei se deschidea acestui bărbat ce devenise parte din ea, pe care o descoperise de curînd.

Apoi, limpezindu-se, deveni conștientă că fața lui urca înapoi spre , oprindu-se peste sîni. El respira greu și neregulat și tremura. Trupul ei lucea de transpirație și inima îi bătea nebunește.

Cîtva timp nu-și vorbiră.

– Cade, nu... n-am știut. Eu... dar tu?

Se întinse pe pat lîngă ea, luînd-o în brațe.

– Nu-ți face griji în privința mea. Mi-e de ajuns să te iubesc astă-seară. Vreau doar să te țin lîngă inima mea.

Ea își puse un picior peste el și îi simți sexul sub coapsă, tare și pulsînd. Îl atinse cu genunchiul.

– Nu face asta, Roșcato. Sînt la limita presiunii pe care poate s-o suporte un bărbat înainte de-a exploda.

– Chiar așa? întrebă ea cu un zîmbet insinuant,

și-l sărută adînc, ceea ce intensifică nu numai pulsația, ci și mișcarea imperceptibilă a trupului lui lipit de al ei. Începu să-și facă drum în josul pieptului lui, sărutîndu-l din cînd în cînd.

– Nu-mi face asta, stărui el, o să mă descompun în bucăți, aici în pat, și micul Eugene n-o să-și vadă niciodată tatăl.

– Eugene? Ea ridică capul, stupefiată. Probabil glumești.

– Nu glumesc. Îi datorăm mult omului ăsta. Se întrerupse cînd buzele ei își urmară drumul coborîtor. La urma urmei, el a găsit anunțul.

– Dar nu te-a silit el să rămîi.

– Nu, dar și-a dat seama că mă topesc și m-a avertizat să nu mă înec, dezghețîndu-mă.

Dar avertismentul venise cînd era deja tîrziu. Cînd gura ei găsi ce căuta, Cade recunoscu faptul că se întrebase mereu cum ar fi să mori de plăcere.

Și atunci, într-un iureș de foc și gemînd de pasiune, înțelese.

Era flacără și lumină, o explozie de ardoare. Erau doi oameni făcuți unul pentru celălalt. Doi oameni ce se contopeau.

După aceea, Rusty ridică capul și-l privi cu emoție pe bărbatul pe care îl iubea mai mult decît viața.

– A fost... te simți bine?

O ridică deasupra lui, sprijinindu-i fața pe pieptul lui. Acum erau împreună, lipiți.

– Nu m-am simțit niciodată atît de bine, șopti. Acum, culcă-te. Vreau să te țin în brațe toată noaptea. Nu vreau să te mai părăsesc... niciodată.

– Bine, murmură Rusty, somnoroasă. Am o treabă pentru tine mîine la prima oră.

– Ce anume, iubito?

– Îți arăt atunci, spuse și adormi.

Poate că dormise și el, dar nu era sigur. Trupul lui protesta, dar reuși să-și impună să se liniștească. Femeia din brațele lui trebuia protejată. Ea va fi mama lui Pixie și mama celuilalt copil al său. Pentru mai mult, putea să aștepte pînă dimineața.

Rusty nu putu. Încercase. Soarele abia răsărea din spatele munților cînd capitulă și începu un asalt timid cu buzele asupra pieptului lui Cade.

– Poftim? Se trezi brusc. Era sărutat, era dezmierdat. Se întărise deja. Rusty era încă adormită. Nu știa ce face. Gemu, nu credea că mai putea sta așa, lăsînd-o să-l mîngîie.

– E vorba de sarcina pe care voiam să ți-o dau, șopti ea și se cuibări sub el. Cred că e timpul să începi.

Cînd se trezi din nou, era singură în pat. Letty trăgea draperiile și o anunță că doctorul era jos, gata să o consulte.

– Doctorul? De ce? Mă simt bine. Mai bine ca

niciodată.

– Cred, dar l-a sunat dis-de-dimineață și a insistat să vină să te consulte din nou. Părea îngrijorat că ți s-ar fi putut întîmpla ceva azi-noapte. Mie mi se pare absurd, dar el era foarte hotărît.

Zîmbi. Ea știa de ce făcuse asta. Cînd făcuseră dragoste a doua oară, el intrase în panică de teamă că i-ar face rău ei sau că i-ar dăuna copilului, cumva. Rusty zîmbi și se întoarse cu fața la pernă. Tot așternutul mirosea a Cade. Oftă adînc, mulțumită.

– Știu ce vrei să spui, fetițo, bombăni Letty, dar cred că mai bine intri la duș înainte să ajungă doctorul. Cade o fi găsit răspunsul pentru problema taurului, dar îl înnebunește pe doctor din cauza ta...

Rusty sări în picioare. N-o durea nimic. Nu era supărată. Se simțea minunat.

– Taurul? Ce spui?

– Se pare că n-a căzut din cauza tranchilizantului. Doak n-a nimerit ținta. După ce s-a trezit azi de dimineață, Pixie ne-a lămurit. Ne-a explicat că Drăgușul vine din Africa. Nu-nțelege engleza. Era doar speriat, cum a fost și ea cînd a venit aici.

– Pixie a fost speriată?

– Da, pînă cînd Glenda, vrăjitoarea cea bună, a pus lucrurile în ordine. Zice că Drăgușul are nevoie doar de dragoste.

– Da? Ei bine, încearcă să le spui asta oamenilor.

– Le-a spus ea și știi ceva? N-a fost nevoie

decît de un cor cîntînd „Mary avea un mielușel". Taurul se ține după ei ca și cum ar face parte din cireada lui Mary.

Rusty privi pe fereastră. În interiorul îngrăditurii era Doak, care mîngîia taurul. Deschise puțin fereastra. Letty avea dreptate. Doak n-ar putea niciodată să cîștige vreun concurs de talente, dar versiunea lui despre povestea lui Mary și a mielului său era nemaipomenită.

– Dușul e gata, anunță Letty.

Rusty închise fereastra și se îndreptă spre baie, oarbă la privirea chipurile înspăimîntată, a lui Letty cînd ridică de pe jos halatul.

– Trebuie să fi fost cald aici azi-noapte, spuse, cu un zîmbet de cunoscător.

– Da, a fost, răspunse Rusty surîzînd strengărește. După un duș rapid, alunecă într-o cămașă de noapte nouă și se strecură în lenjeria curată pe care-o așternuse Letty pe pat. Era bine, dar asta îl îndepărta pe Cade și acest lucru nu-i plăcea. Își atinse în treacăt sfîrcurile și simți un fior de răspuns, care-i readuse amintirea gurii fierbinți a lui Cade, alintîndu-le.

– Trimite-l sus pe doctor, Letty. Nu vreau să-l rețin prea mult. Și vezi dacă poți să-l oprești pe Cade jos, pînă termină. Sînt cîteva lucruri pe care vreau să le aflu.

– Cum urcă doctorul, Cade se duce să-l sune pe judecătorul Meekins. Probabil că o să fie ocupat.

– Pentru ce să-l sune?

– Ca să aranjeze cu nunta. Zice c-o să fie duminică. Așa e?

– E întotdeauna așa cum spune Cade, răspunse Rusty, cu un oftat de mulțumire.

Nunta se celebră la ora trei, duminică după-amiază, în birou. Pixie era ocupată cu florile. Letty era domnișoară de onoare. Eugene, cavaler de onoare, iar Doak, muncitorii, Will și Ann-Marie erau invitații. După ceremonie și tăierea tortului, judecătorul caută în buzunarul de la haină certificatul de căsătorie.

În locul lui, scoase un plic.

– Vrei să-ți înapoiez asta, acum că rămîi, Cade?

– Că rămîi? întrebă Rusty, cu o expresie uimită pe chip.

Cade luă plicul și-l întinse lui Rusty.

– Nu cred că mai contează. Dar s-ar putea să-ți placă s-o ai, spuse el, sigur pe sine. Am trimis-o în dimineața de după balul crescătorului de vite.

Rusty privi plicul. Îi era adresat judecătorului Meekins. Pe spate scria: „A se deschide după plecarea mea."

– „După plecarea mea?" zise Rusty.

– Nu știam ce se va întîmpla, spuse. Știam doar că o bucată de hîrtie nu va hotărî în locul meu.

Rusty deschise plicul. Înăuntru era contractul lui Cade, sfîșiat în bucăți. Era și o notă: „Singurul

contract care are vreo însemnătate pentru doi oameni care se iubesc le este scris în inimă. Dacă tu nu mă vrei, n-am nevoie de asta."

– O, Cade, spuse Rusty moale. Mă iubești, mă iubești cu-adevărat?

– Te iubesc cu-adevărat. Nu știai?

– Ba da, spuse ea, cu lacrimi în ochi. Știu, numai că nu eram sigură. Am... am să-ți mai dau un ordin, șopti cu timiditate, în legătură cu locul pe care voiai să ți-l găsești și care să ne împiedice să ne distrugem reciproc.

– L-am găsit, răspunse el serios. Spuneai, în prima zi, că ai necazuri cu regulamentele guvernamentale, cu lipsa de mînă de lucru și cu seceta. Eu nu sînt fermier, cel puțin nu încă. Dar pot să mă ocup de aceste probleme.

– Dar nu înțeleg, începu ea, gata să-i spună că Silverwild nu-i mai aparținea ei. Era domeniul lor și al copiilor lor.

– Nu, insistă el. Tu conduci ferma, iubito. Eu nu mă pricep deloc. Eu mă pricep la construcția de diguri și de conducte. Paxton o să contribuie cu bani la stăvilirea canionului. Apoi o să construiesc o conductă care să transporte apa la ceilalți fermieri și să irige pășunea. O să avem cu toții de cîștigat de pe urma acestei colaborări. Ce părere ai?

– Cred, spuse ea, punîndu-i mîinile în jurul gîtului, că ai face mai bine să nu te grăbești să tragi concluziile. *Noi* o să conducem ferma, *noi* o să con-

struim un dig și o conductă. Și probabil că *noi* o să avem de luptat la fiecare pas. Dar în acest moment mă gîndesc la o altfel de treabă pentru tine.

– Da?

– Da, o treabă mult mai personală.

– Willadean! îi întrerupse Letty cu asprime. Asta e o nuntă. Am pretenția de la tine să te porți așa cum se cuvine unei mirese și să-ți servești invitații cu niște punci și tort.

– Letty dragă, spuse Cade, făcînd cu ochiul, cine a făcut punciul?

– Ei bine, eu, cu puțin ajutor din partea lui Eugene.

– La asta mă gîndeam și eu. Nu cred că doctorul ar fi de acord ca Rusty să bea din acest punci. Pixie, vino-ncoace.

Fetița alergă la tatăl ei și-l lăsă s-o ridice în brațe.

– Ascultă, Pix, vreau să pui deoparte acel Tundra Tonic. Nu ne mai supără nimic acum, nu-i așa?

– Nu, tăticule. Dar Eugene zice că e bun și la frecții. Lui Drăgutul îi place să-l scarpin cu el.

– Bine, dar tu o să bei numai lapte la tort și sandvișuri. Ne-am înțeles?

– Da, tăticule.

– Și vreau să fii cuminte cît timp eu și Rusty o să fim plecați în luna de miere. Să asculți de Letty, de Eugene și de Doak, ne-am înțeles?

– Da, o să fiu, spuse ea nerăbdătoare. I-am

promis deja lui Rusty. Dar, tăticule, de ce vă duceți în Alaska în luna de miere? Eugene zice că cei mai mulți se duc în locuri calde.

Cade privi peste umărul fiicei sale la soția lui. Nu putea răspunde că nu aveau nevoie de locuri calde. Își luau focul cu ei. S-ar putea ca Alaska să fie în mare pericol de dezgheț, pentru că dragostea cu Rusty ar putea provoca o topire serioasă. Utah ar putea deveni o pădure tropicală.

– Nu-mi fac griji în privința asta, Pix, spuse el răgușit. Cred c-o să ne descurcăm astfel încît să ne fie cald.

Așa și făcură.

Dacă climatologii pămîntului au observat o schimbare de temperatură într-o regiune îndepărtată din Alaska, exact lîngă Juneau, au pus-o pe seama unui echipament inadecvat.

Înapoi la Silverwild. Drăguțul își luă treaba în serios, de nenumărate ori. Dar abia peste nouă luni, prima vițică, rezultată din prima acuplare, îi demonstră valoarea.

Drăguța era frumoasă. Era mai înaltă, mai puternică și mai rezistentă decît s-ar fi așteptat cineva. Tot așa era și geamănul ei, o replică superbă a tatălui său. A fost botezat de Pixie cu numele incredibil de Toto.

Dar nici una dintre progeniturile Drăgutului nu se putea compara cu un alt născut din aceeași zi. Cade Eugene Wilder McCall cîntărea patru kilograme

și jumătate. Doctorul, convocat de la Coyote Wells, spuse că n-a văzut niciodată un copil mai hotărît să se nască. Nici măcar nu-i dăduse timp mamei să ajungă la spital.

Lui Rusty nu-i păsa. Să-l facă pe Cade să-și moșească propriul fiu la Silverwild era tocmai ce plănuise. El o acuzase că fermecase copilul înainte de a se naște. Ea nu-l contrazise. La urma urmei, el nu fusese în stare să hotărască dacă era înger sau vrăjitoare. Și ea n-avea intenția să-i spună acum.

Cîteva zile mai tîrziu, gemenii Drăgutului au fost aduși pînă la gard ca să-i vadă Pixie, care era fascinată urmărindu-i pe micuți cum încercau să sugă.

În casă, în timp ce alăpta copilul, Rusty simți o undă de căldură plutind deasupra ei. Cade, așezat pe pat în spatele ei, o urmărea cu o privire de mîndrie intensă și altceva, ceva ce nu putu să recunoască.

– Totul e-n regulă, Cade?

– Da. Ești atît de frumoasă, atît de frumoasă! Nu știam că se poate iubi așa de profund. Se aplecă și sărută copilul, lăsîndu-și buzele să alunece si să apuce celălalt sfîrc.

Cade gemu.

– Nu-mi vine să cred că sînt gelos pe propriul meu fiu. Aș vrea să fiu în locul lui.

– O, Cade și mie mi-ar plăcea. Vino lîngă mine în pat!

– Rusty, dar nu putem. Adică, e prea curînd.

Ea se ridică și așeză copilul într-un pătuț lîngă

patul ei și-l înveli; copilul dormea. Își scoase halatul, lăsîndu-l pe Cade să-i vadă sînii pe de-a-ntregul, sînii ce se legănau și tremurau sub privirea lui încinsă.

– Da, fu ea de acord, dar ești un bărbat cu multă imaginație, Cade McCall. Sînt sigură că poți să găsești o cale.

Și o găsiră.

Dar cînd, zece luni mai tîrziu, se născu Willadean Wilder McCall, doctorul îl avertiză cu tărie pe Cade McCall că Rusty nu era una dintre vacile de la fermă. Nu putea să producă cîte un copil pe an.

Cade spuse că nu asta intenționa. Deși Drăgutul făcea toate eforturile să populeze zona cu urmași de-ai lui, explică Cade, el n-avea nici cea mai mică intenție să se comporte la fel. Încă doi ar fi deajuns.

Sau... poate că nu. Pentru că știa că el și Rusty aveau de oferit iubire fără limită. Împreună făcuseră ferma destul de înfloritoare ca să întrețină oricîți copii ar putea apărea... și fiecare zi aducea cu ea o nouă aventură în dragoste.

Cade zîmbi și-și imagină cum le vor explica, într-o zi, copiilor că aventura lor începuse cu un simplu anunț în ziar... și cu acel Tundra Tonic al lui Eugene.

SFÎRȘIT

CARTEA PRIN POȘTĂ

1. Alesul lui Hannah - Sandra Chastain - 1600 lei
2. Amélie - Elizabeth Adler - 3000 lei
3. Bărbații de la Hollywood vol. I-II - J. Collins - 5000 lei
4. Bărbatul din preajma casei - Cindy Gerard - 1600 lei
5. Căderea lui Adam - Sandra Brown - 1600 lei
6. Cîntecul furtunii - Fayrene Preston - 1600 lei
7. Chipul fără mască - Sidney Sheldon - 1500 lei
8. Cuceritorul - Laura Taylor - 1600 lei
9. Clar de lună în golful Monterey - S. Goldenbaum - 1600 lei
10. Cutia Pandorei vol. IV - Elizabeth Gage - 1600 lei
11. Daddy - Danielle Steel - 2700 lei
12. Destine imprevizibile - vol. II - 1950 lei
13. Destine imprevizibile vol. III - 2300 lei
14. Dimineața de după - Sandra Chastain - 1600 lei
15. Eu și doamna Jones - Linda Cajio - 1600 lei
16. E minunat! - Susan Connell - 1200 lei
17. Femeia falsă - Jude Deveraux - 2900 lei
18. Femeia lui Wilder - Laura Taylor - 1400 lei
19. Fuga de celebritate - Sandra Brown - 1600 lei
20. Grădina minciunilor vol.I-III - Eileen Goudge - 6900 lei
21. Imagini trecătoare - Elizabeth Adler - 2200 lei
22. Léonie - Elizabeth Adler - 2400 lei
23. Lumea e plină de femei divorțate - J. Collins - 2300 lei
24. Lovitură de maestru - Elizabeth Gage - 3400 lei
25. Mișcare ilegală - Donna Kaufman - 1600 lei
26. Mormîntul lui April - Susan Howatch - 1400 lei
27. Nisipurile timpului - Sidney Sheldon - 3000 lei
28. Nevestele de la Hollywood - J. Collins - 2900 lei
29. O inimă încrezătoare - Lynne Bryant - 1600 lei
30. Păcatul - Josephine Hart - 1500 lei
31. Pare să fie dragoste - Susan Connell - 1600 lei
32. Pentru plăcerea alteței sale regale - L. Banks - 1600 lei
33. Pulbere de stele - Charlotte Bingham - 4200 lei
34. Rock Star vol. I-III - Jackie Collins - 4200 lei
35. Sălbăticiunea - Bonnie Pega - 1600 lei
36. Secrete publice vol. I-II - Nora Roberts - 4250 lei
37. Seducătoarea - Beverly S. Martin - 3200 lei